

วันเด็ก

๒๕๐๘

ନା. 12756-12757

ନା. 080

ନା. 123 ବ

ปก
ปก-๑

วันเด็ก ๒๕๐๘

จัดพิมพ์โดย

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ

พ.ศ. ๒๕๐๘

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ

ราคา ๒.๐๐ บาท

๖๑๗

คำนำ

นับแต่ พ.ศ. ๒๕๐๒ เป็นต้นมา คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ได้จัดพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับเด็กเป็นประจำทุกปี นับเป็นฉบับแรกที่ได้นำเปลี่ยนแปลงวันเด็กแห่งชาติจากวันจันทร์แรกของเดือนตุลาคม เป็นวันเสาร์ถัดไปจากวันเสาร์แรกของเดือนมกราคม ซึ่งตรงกับวันเสาร์ที่ ๕ มกราคม ๒๕๐๘ คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๐๘ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก พ.ศ. ๒๕๐๘ ขึ้น ประกอบด้วย

๑. นายจรัส มหาวังษ์	ประธานกรรมการ
๒. นางแม่นมาส ขวลิต	รองประธานกรรมการ
๓. นางเรืองอุไร กุศลาลัย	กรรมการ
๔. นางบุญนำ บุญเสฐ	กรรมการ
๕. นางสุนัต ประภาสวัต	กรรมการ
๖. นายพนัส สุวรรณบุญ	กรรมการ
๗. นายพนิจ ภาวักครัน	กรรมการ
๘. นายสุภรณ์ ประดับแก้ว	กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก พ.ศ. ๒๕๐๘ ได้พยายามจัดสรรเนื้อหาต่าง ๆ นำมาลงพิมพ์ไว้ในหนังสือเล่มนี้หลายอย่างด้วยกัน เช่นมี คำขวัญของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี และ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ บทความเกี่ยวกับธรรมะ นิทาน บทเพลง เรื่องสั้น และความรู้รอบตัว

ล้วนแต่มีประโยชน์ทั้งแก่เด็กและผู้ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับบทเพลง ได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาต ให้นำเพลงพระราชนิพนธ์รวม ๕ เพลงมาลงพิมพ์ไว้ด้วย นับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นเกล้า ฯ

การที่หนังสือวันเด็ก ๒๕๐๘ ได้สำเร็จลงด้วยความเรียบร้อยก็เนื่องจากคณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก พ.ศ. ๒๕๐๘ ได้ช่วยเหลือเป็นธุระในการดำเนินการจัดทำเป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังได้รับความอนุเคราะห์จากท่านพุทธทาสภิกขุ ท่านภิกขุปัญญานันทมุนี นายแพทย์เสนอ อินทรสุขศรี คุณอรุณวดี สุวรรณกนิษฐ คุณแถบรัตน์ ภูมิรัตน์ ม.ล. จินตนา นพวงศ์ และคุณบุญเจือ อองคประดิษฐ์ ช่วยเขียนเรื่องและคำประพันธ์ให้ดังปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้แล้ว

ในนามของคณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติประจำปี ๒๕๐๘ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณบรรดาท่านที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ และ ให้ความร่วมมือ ในการ จัด พิมพ์ หนังสือ วัน เด็ก ๒๕๐๘ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

(นายอภัย จันทวิมล)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานคณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติประจำปี ๒๕๐๘

สารบัญ

หน้า

๑ คำขวัญ

- ๑.๑ คำขวัญ ฯพณ ฯ นายกรัฐมนตรี
๑.๒ คำขวัญ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

๒ บทความธรรมะ

- ๒.๑ โปษณังคังของยุวชน พระราชชัยภักดิ์ (พุทธทาสภิกขุ) ๑
๒.๒ คติจากลึงเซบ ภิกษุปัญญานันทมุนี ๗

๓ นิทาน

- ๓.๑ ธิกาพระอาทิตย์ เรื่องอุไร กุศลสัย ๑๘
๓.๒ ลูกเล็กกับลูกวัว สุนัต ประภาสวัต ๒๒
๓.๓ หมาป่ากับลูกแกะ แถบรัตน์ ภูมิรัตน์ ๓๓

๔ เพลง (รวบรวมโดย พินิจ ภาวักรัตน)

ชะตาชีวิต	ยามเย็น	สายฝน
แสงเดือน	แสงเทียน	ลาวเจริญศรี
ลาวคำหอม	ลาวคำเนนทราย	ลาวดวงเดือน

๕ เรื่องสั้น

๕.๑	ใครผิด	นายแพทย์ เสนอ อินทรสุขศรี	๕๔
๕.๒	คุยกับผีเสื้อ	อรุณวดี สุวรรณกนิษฐ	๕๖
๕.๓	ผู้ชนะรัก	ม.ล. จินตนา นพวงศ์	๖๘

๖ ความรู้รอบตัว (รวบรวมโดย สุภรณ์ ประชัยแก้ว)

๖.๑	โทรทัศน์	๗๘
๖.๒	ฝนเทียม	๗๙
๖.๓	พลาสติก	๘๐
๖.๔	เขื่อนภูมิพล	๘๑
๖.๕	ท้องฟ้าจำลองกรุงเทพ	๘๕

คำขวัญ

ฯ พณฯ นายกรัฐมนตรี

ได้จะเจริญ ชาติรักเรืองพร และเพียรทำดี

จอมพล ถ. ชนบาล

คำขวัญ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ภาพที่มหัศจรรย์
คือเด็กที่เจริญวัย
จากตัวเล็กใน
อุ้งมือแม่ที่ดีดัก

ตาใส
หัวแล
ฉลาด
กล่อมเกลี้ยงรักเกลา

ไพเราะ

บุคคลทุกคนต้องการความสำเร็จในหน้าที่การงานของชีวิต แต่
 ส่วนมากยังไม่ทราบว่าเรามีทางสำเร็จได้โดยแท้จริงและสมบูรณ์อย่างไร บาง
 คนเชื่อโชคลางสโนกปล่อยไปตามเรื่อง บางคนเชื่อการกระทำที่มานะ
 เจริญ ไม่สำเร็จทันใจก็กระวนกระวาย ไม่ทันใจหนักเข้า ก็คิดไปในทาง
 ที่ไม่ควรกระทำ สิ่งที่เป็นปัญหาเหล่านี้เรแก้ไขได้โดยง่ายนิดเดียว ถ้าเป็นผู้
 ที่รับมรดกซึ่งพระพุทธเจ้าได้ทรงมอบไว้ให้เป็นของขวัญแก่คนทุกคน

เราอาจจะได้รับของขวัญที่กล่าวนี้ โดยที่ยังไม่ต้องทราบว่า พระพุทธเจ้า
 คือใครก็ได้ เพราะพระพุทธเจ้าท่านมีหลักเกณฑ์ว่า ไม่ต้องเชื่อท่านทันที
 ให้ลองศึกษาเองว่าตามที่ท่านกล่าวนั้นมีเหตุผลพอที่จะเชื่อได้ อยู่ในตัวเอง
 หรือไม่ และเมื่อลองทำตามนั้นแล้ว เกิดผลเช่นตรงตามนั้นจริงหรือไม่
 ครั้นเห็นจริงแล้ว ค่อยเชื่อท่านหรือมอบท่านทั้งหมด เป็นการดีกว่า ก็กว่า
 ตรงตามความประสงค์ของท่านกว่า แม้ทุกคน ก็ควรถือหลักเกณฑ์
 อย่างนี้ จึงจะถูกรับพระทัยพระพุทธเจ้า

สิ่งที่พระพทธเจ้าท่านทราบ (คือตรัสรู้) และปฏิบัติจนได้ผลดีมาแล้ว และบอกให้คนอื่นทราบต่อไปนั้น เราเรียกกันว่า “ธรรม” สิ่งที่เราเรียกว่า “ธรรม” นั้นคือ (๑) ทวิธรรมชาติทุกอย่าง (๒) กฎอันแท้จริงของ ธรรมชาติทุกอย่าง และ (๓) หน้าที่มนุษย์จะต้องปฏิบัติให้ตรงตามกฎ ของธรรมชาตินั้น ๆ จนได้ผลตามนัยของการ คือความเป็นอยู่อย่าง เป็นสุขที่สุด ดังนั้นใครก็ตาม เมื่อพิจารณาถี่ถ้วนแล้ว จะเห็นได้ว่า “ธรรม” นั้น เหมาะสำหรับคนทุกชาติ ทุกภาษา ทุกศาสนา เพราะว่า มนุษย์ทุกคน ต้องทำอะไร ๆ ให้เป็นไปตามกฎของธรรมชาติ ถึงทวิชา วทยาศาสตร์เป็นเครื่องยืนยันความจริงข้อนี้ แก่เรา

ในบรรดาธรรมทั้ง ๓ พวก ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น เราจะเห็นได้ว่า พวกที่สามเป็นพวกที่สำคัญที่สุด จำเป็นที่สุด รับผิดชอบที่สุด ที่เราจะต้องรู้ ต้องเข้าใจ ต้องซึมซาบอย่างแจ่มแจ้งแทบตลอดจนสุดความสามารถของเรา ทุกเวลา ดังนั้นพระพทธเจ้าจึงทรงสอนธรรมพวกที่สามนี้ มากเป็นพิเศษ เราเรียกธรรมพวกนี้ว่า เครื่องกำจัดทุกข์ หรือบางทีก็เรียกว่า “พระธรรม เครื่องกำจัดทุกข์” มิให้เลือกมากมายหลายสิบแบบหรือขนาด สำหรับคน ทุกวัย ทุกอาชีพ ทั้งหญิงและชาย ทั้งที่อยู่บ้านและอยู่วัด หรือแม้แต่ ในป่าดง

ในบรรดา “ธรรมเครื่องกำจัดทุกข์” เหล่านี้ มีธรรมที่เหมาะสมแก่ ยวชนทั้งหลายอยู่หมวดหนึ่ง ในฐานะเป็นเครื่องมือที่ถูกต้อง สำหรับทำความ สำเร็จให้แก่การงานที่จะต้องทำ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาหรือการงานอันใด เครื่องมือเหล่านั้นเรียกว่า “โพชฌงค์” มีรายละเอียดดังต่อไปนี้:—

- (๑) การระลึกอย่างทั่วถึง ถึงข้อเท็จจริงของทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเรา
- (๒) การเลือกเอาแต่ที่ตรงกับความต้องการจริง ๆ
- (๓) การตั้งหน้าทำสิ่งนั้นด้วยความพากเพียร กล้าหาญ อดทน
- (๔) พอใจ อิ่มใจ ย้อยทุกชั้นทุกตอน ที่กำลังกระทำอยู่
- (๕) งานนั้นเข้ารูป หรือลงรอย ในที่สุด
- (๖) ระคมกำลังใจทั้งหมดอย่างแน่วแน่ เป็นชั้นสุดท้าย
- (๗) รอได้คอยได้ด้วยความมั่นใจ จนมีผลออกมา

พระพุทธเจ้าเอง ท่านก็ประสบความสำเร็จในการตรัสรู้เป็นพระพุทธรูป ด้วยกรรมที่เป็นเครื่องมือนั่นแหละ ดังนั้นแล้ว ทำไมเครื่องมือเหล่านั้นจะทำความสำเร็จให้แก่การงานอย่างของพวกเราไม่ได้เล่า เพราะมันง่ายหรือต่ำกว่ากันเป็นไหน ๆ เราพูดกันเสมอ ๆ ว่า ทำอะไรต้องทำให้สำเร็จเป็นมรรคเป็นผล จึงควรเข้าใจเสียด้วยว่า เครื่องมือ ๗ อย่างนั้นแหละ คือสิ่งที่จะทำให้เราทำอะไรได้สำเร็จอย่างเป็นมรรคเป็นผล แม้ที่สุดแต่การเล่นกีฬา เพราะฉะนั้นเราควรพิจารณากันว่าเป็นความจริงอย่างนั้น จริงหรือไม่

ข้อแรกเราไม่ค่อยระลึกกันอย่างรอบคอบว่า อะไรเป็นอย่างไร และมีก็อย่าง แม้แต่ตัวเราเองเราก็แทบจะไม่รู้จักว่า เราสามารถอย่างไร ขกพร่องทางไหน เกิดความขลาดเขินมากี่ครั้งของเชอโศกลาง แม้ที่สุดแต่เชอโศกลางซึ่งมีความเขลาหรือประมาทอย่างยิ่ง แล้วเราจะทำอะไรได้สำเร็จ นั่นเรียกว่าเราขาดเครื่องมือข้อที่หนึ่ง ซึ่งเรียกว่า สติโพชฌงค์

ข้อสอง เราไม่รู้จักเลือก ไม่สามารถเลือก ว่าสิ่งใด วิชาใด งานใด อาชีพอะไร เหมาะแก่เรา เราจึงมีอาการเหมือนคนนอนฝันหรือ

ละเมอหลับมากกว่า แม้ว่าเราเลือกได้ว่าสิ่งใดเหมาะแก่เราแล้ว เรายังไม่รู้จักเลือกวิธีการ เลือกเวลา หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เหมาะแก่สิ่งนั้นอีก ทั้งนี้เพราะเราขาดการใคร่ครวญอย่างละเอียดถี่ถ้วนในการเลือก เช่น วินิจ, วิจัย เราเลยกลายเป็นผู้ทำผิดพลาดเพราะ เคนไม่ถุกทิศทางไป เพราะเหตุนี้ นเรศวรว่าขาดเครื่องมือข้อที่สอง ที่มชชว่า วิจัยโพชนงค์

ข้อสาม เราขาดความขยัน ขาดความจริงใจ ขาดการบังคับตัวเอง ขาดความอดกลั้นอดทน ขาดความกล้าหาญ กันเป็นส่วนมาก เรามีข้อแก้ตัวกันต่าง ๆ นา ๆ เราไม่คิดช่วยตัวเอง พาลโกรธ พาลโทษว่าผู้อื่นไม่ช่วย ไม่รักไม่สงสาร หนักเข้าก็กลายเป็นคนขี้เกียจและเอาเปรียบผู้อื่น ไม่ทำอะไรจริงจังเป็นชิ้นเป็นอัน ตามที่เลือกไว้ หรือมุ่งหมายไว้ นี้เรียกว่า เราขาดเครื่องมือข้อสาม ที่เรียกว่า วิจัยโพชนงค์

ข้อสี่ เราเป็นคนไม่รู้จักพอใจในสิ่งที่กำลังทำ ไม่รู้สึกสนุกในงานที่ทำ ไม่สนใจไปตามส่วนของงานที่ทำเสร็จไปที่ละนิด ๆ เรามีความท้อถอยท้อถวน ความท้อถอยท้อถวนมากเกินไป จนไม่ใส่ใจกับสิ่งที่กำลังทำ รู้สึกว่าไม่ได้ผลอะไร หรือไม่ทันอกทันใจเสียเลย ความเพียรและความอดทนของเราที่ถอยถอยหรือหมดกำลัง ไม่ทำอะไรได้ยกยาว รู้สึกเหมือนคนคนรก ในขณะที่ต้องทำงานนี้เรียกว่าขาดเครื่องมือข้อสี่ อันมีชื่อว่า วิจัยโพชนงค์

ข้อห้า งานแม่ชิ้นเดียว ก็ยังมีสิ่งแวดล้อมมากมายที่เราจะต้องปรับปรุงให้มันเข้ารูปเข้ารอย รวมทั้งปรับปรุงตัวเราผู้ทำเองอยู่ตลอดเวลาด้วย เครื่องมือธรรมะทุกข้อที่กล่าวมาแล้วก็ต้องมีส่วนเข้ารูป ลงรอย

กันจริง ๆ ค่าย ทั้งนั้นนอกจากจะต้องทำให้ครบถ้วนแล้ว ยังต้องปรับปรุง
ให้มันประสานเข้าปะเข้ารอบกันก็ด้วย ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น เรียกว่ายัง
ขาดเครื่องมือน้อยที่ ๕ ที่เรียกว่า บัสสัทธโพชฌงค์

ข้อหก เราขาดสมาธิจิตไม่สะอาด ไม่ตั้งมั่น ไม่ว่องไวในการ
งาน จิตเราลึกลับ เพราะความมืดดำ ที่ชั่ว ไม่ทนทานต่อสิ่งชั่ววอน
แล้วยังซึมซาบต่อเหวี่ยงต่อแต่เป็นส่วนใหญ่ ความบกพร่องการระดม
กำลังใจถึงที่สุดจึงไม่มี หรือมีไม่พอ จึงทำให้เสีย (บริสุทธิ์)
ให้ตั้งมั่น (สมาธิ) ให้คล่องไวในการทำงาน (กัมมณีย์ หรือ Active)
ถ้ามีฉะนั้นแล้วงานล้มเหลวเพราะเราขาดเครื่องมือน้อยที่หก อันเรียกว่า
สมาธิโพชฌงค์

ข้อเจ็ด แม้ว่าเราจะใ้ใจทำสิ่งต่าง ๆ ถูกต้องครบถ้วนประสานกัน
ก็แล้ว ก็มีใ้ว่างงานนั้นจะส่งผลออกมาทันที เราต้องรอจนกว่าจะถึงเวลา
ที่แท้จริงของมัน คัดๆ เหมือนกับเราขยรถยนต์ไปยังที่แห่งหนึ่ง มีใ้
ว่าพอรถของเราวิ่งไ้ก็รีบขยรถแล้วมันจะถึงจุดหมายทันทีหาไม่ เรา
ต้องขับเฉยและถ่วง ไปเรื่อยโดยไม่ใ้เกิดมีอะไรบกพร่องผิดพลาดขึ้นมา
ในระหว่างนั้น จนกว่าจะถึงจุดหมายสุดท้ายที่รถของเราแล่นไปจนถึงจุดหมาย
แล้วแต่มันจะไกลมากไกลน้อยเพียงไร เราคุมงานเฉยอยู่ ไ้ในความ
ถูกต้องจนถึงที่สุดเช่นนี้เรียกว่า เรามีเครื่องมือน้อยที่สำคัญข้อสุดท้ายที่เรียกว่า
อุเบกขาโพชฌงค์

พระพุทธเจ้าท่านประสบความสำเร็จในหนทางสำหรับการเป็นพระพุทธร-
เจ้าของท่าน ก็เพราะเครื่องมือน้อยทั้ง ๗ อย่างนี้ ดังนั้นท่านจึงพอใจธรรมะ

หมอคนจนไม่มีอะไรเหมือน แม้เมื่อท่านเป็นพระพุทธรูปแล้ว ก็ไม่มีความ
 จำเป็นที่จะต้องใช้เครื่องมือเช่นเพื่อความเป็นพระพุทธรูปอีกต่อไป ท่านก็ยัง
 คงพอใจมากอยู่คนเดียว จนถึงกับมีเรื่องเล่าว่า ครึ่งหนึ่งของท่านทรงพระประสูติ
 มีผลมาลายอชธรรมาเป็นเครื่องมือ ๗ อย่างนี้ให้ท่านได้ขึ้น ท่านก็หาย
 ประสพโรคเหมือนปลัดทอง เพราะก็มากถึงขนาดนี้ ท่านจึงทรงมอบ
 เครื่องมือเหล่านั้นให้เป็นมรดกตกทอดมาถึงพวกเรา เพื่อประสพความ
 สำเร็จในการงานตามแต่ที่เราจะปรารถนา แม้ที่สุดแต่จะเป็นการงานชั่ว ก็
 ยังสำเร็จได้ หากแต่ว่าการงานชั่วย่อมมีผลชั่วและเป็นทุกข์ ดังนั้นเรา
 จึงไม่ปรารถนาจะทำ และเครื่องมือขอทหนึ่ง ที่สองนั่นเอง จะบอกกันมิให้
 เราเลือกเอาข้างการงานชั่ว นับว่าเป็นเครื่องมือวิเศษ เพราะนอกจากเป็น
 หนทางแห่งความสำเร็จแล้ว ยังคุ้มครองให้เราพ้นจากความชั่วได้โดย
 แท้จริงด้วย เติงตามรอยของพระพุทธรูปอย่างปลัดทองที่สุดคน เป็นความ
 จริงเสียยิ่งกว่า “เติงตามรอยผู้ใหญ่หมาไม่กัด” เป็นไหน ๆ

นี่แหละคือสิ่งที่เรียกว่า “โพธิฌงค์ของยุวชน” สำหรับยุวชนที่
 น่ารักและรักตัวเอง ทั้งหลาย

คดี

จาก

ลุงเซม

• วิกฤตปัญหาหนี้ท่วม •

ลุงเซมเป็นคนแก่ใจดี รักเด็ก พวกเด็กกรรลุงเซม การที่เด็กกรรลุงเซมก็เพราะลุงเซมมีของเล่น ขนม ผลไม้ไว้แจกเด็กเสมอ และมีอีกอย่างหนึ่งลุงเซมแจกเด็กบ่อย ๆ คือเล่าเรื่องอันเป็นคติให้เด็กฟัง เด็กบางคนประพฤติตนไม่เรียบร้อย เมื่อมาหาลุงเซมได้ฟังคำสอนอันเป็นข้อเตือนใจก็กลับเป็นคนดี ชื่อนนอมต่อพ่อแม่ เชื้อฟังคำสอนของครูอาจารย์ ทั้งใจศึกษาเล่าเรียนก็ กลายเป็นคนดีของพ่อแม่ต่อไป

มีเด็กมาหาลุงเซมเป็นนิตยอยู่สามคน คนโตกว่าเพื่อนลุงเซมเรียกว่าหนูโต คนรองลงมาชื่อหนูรัก และคนสุดท้ายชื่อหนูเล็ก

โตเป็นเด็กว่องไว สมองค์แต่ซุกซนและเกียจคร้านต่อการศึกษา หนูเป็นเด็กแกล้วกล้า ทำอะไรก็อย่างรวดเร็วแต่มีกมลาค่อย ๆ หนูเคยทำแก้วแตกเพราะล้างถ้วยสับหลายครั้ง

ส่วนเล็กเป็นเด็กขี้น้อย ขยันเรียน ไม่ชอบเรื่องยุ่ง ๆ ผ่านการสอบด้วยคะแนนดีเสมอ ไม่ชอบเที่ยวเตร่ แม้ในวันงานเช่นงานพระ

บรมรูปทรงม้า โตกับจุกเขาไปเที่ยวกัน แต่เลิกหาไปไม่ เขาบอกว่า
คนมากเกินไป ขนรถลงรถลำบาก ไม่อยากเที่ยว อยู่บ้านดีกว่า

ตอนเย็นวันหนึ่ง ลุงเซยออกมาจอยู่ที่ร้านโตคันไม้ใหญ่ใบหนา
หน้าบ้านอันเป็นกิจประจำของลุงเซย เพื่อพักผ่อนตามประสาคนแก่ ข้างตัว
มีผลไม้เช่นกล้วย เป็นต้น วางไว้สำหรับแจกแก่ด้วย

เมื่อลุงเซยนั่งพักสักครู่หนึ่ง หนูเล็กก็มาหาลุงเซยให้ด้วยความ
เคารพ ลุงเซยบอกให้นั่ง หนูเล็กก็นั่ง ณ เก้าอี้ข้างหน้าของลุงเซย
และเริ่มสนทนากันดังนี้

ลุงเซยถามว่า เออ หนูเล็กไม่ไปเที่ยวงานพระบรมรูปกับเขาบ้างหรือ
เล็กตอบว่า ผมไม่ไปครับคุณลุง

ทำไมจึงไม่ไปเที่ยวงานออกใหญ่โต คนคงมาเที่ยวกันมาก ลุงเซย
ถามต่อไป

หนูเล็กตอบว่า ผมไม่ชอบไปเที่ยวงานมีคนมาก ๆ เพราะเดินย่น
กันลำบากโดยสารถแน่น จึงไม่อยากไป ผมอยากมาฟังอะไร ๆ จาก
คุณลุงดีกว่า เพราะวันนั้นโรงเรียนปิด จะได้ความรู้ใหม่ ๆ จากคุณลุงบ้าง

เมื่อลุงเซยได้ฟังเช่นนั้นก็หัวเราะ เขามองลูหัวหนูเล็กด้วยความรัก
สังสาร และกล่าวว่า ตีมากหนูก็ถูก เก๊าก็คือ ควรใช้เวลาว่างจากการ
เรียนประจำไปหาวิชาความรู้ได้คน ความรู้เป็นสมบัติที่ควรแสวงหาตลอด
เวลา และกล่าวต่อไปว่า วันนั้นลุงจะเล่าเรื่องอะไรให้หนูฟังสักเรื่องหนึ่ง
เป็นเรื่องดีมาก หนูชอบฟังไหม ?

หนูเล็กก็ตอบว่า ผมชอบฟังขอรับ คุณลุงไปรดเล่าเถาะครบ
สิบรอบจึงไท่เริ่มเรื่องดังต่อไปนี้

นานมาแล้ว ในประเทศญี่ปุ่น มีครอบครัวยากจนอยู่ครอบครัวหนึ่ง
มีอยู่ด้วยกันสามคนคือ พ่อ แม่ ลูกชายเล็ก ๆ ครอบครัวจนหน้อย
ทำมาหากินด้วยการขายผักกาดเค็มแก่คนทั่วไป พ่อมีเงินมาเลี้ยงครอบครัว
แม้จะมีรายได้น้อย เขาก็จ่ายอย่างประหยัด การเป็นอยู่ก็พอสบายตาม
ประสาคนยาก พ่อขยันเป็นหัวหน้าทักของครอบครัวเป็นผู้มีความรู้ในทาง
หนังสือพอควร และชอบอ่านหนังสือต่าง ๆ เสมอ เขานักแต่เงินทอง
เท่านั้น ในบ้านความร่ำรือหาได้จึ้นไม่ เขาไม่มีเมัวในความชั่ว เขา
งกเว้นจากการดื่มของมึนเมา งกเว้นจากการพนัน งกเว้นจากการคบคนชั่ว
คนร้ายเขาเจียมตัวว่าเป็นคนจน จึงอยู่อย่างปกติสุขตลอดมา

เมื่อลูกชายมีอายุพอจะทำงานได้แล้ว วันหนึ่งพ่อไท่เรียกลูกเข้ามา
ใกล้แล้วพูดว่า ลูกเอ๋ย บัดนี้เจ้าก็มีอายุโตพอจะทำงานได้แล้ว เจ้า
ต้องหัดทำงานเพราะงานคือชีวิต ชีวิตคืองาน ทางผ่านทุกสิ่ง ทุกคน
ต้องทำงาน อยู่นิ่งเฉยไม่ได้ เมื่อเจ้าเติบโตต่อไปข้างหน้า ต้องแบก
งานหนักหนากว่านี้ออก เจ้าจึงควรฝึกฝนทำงานอาชีพเสียแต่บัดนี้

ลูกชายไท่ฟังคำของพ่อเช่นนั้นก็ใจในการที่ตนจะได้ทำงาน จึงได้
ถามว่า คุณพ่อจะให้หนูทำงานอะไรเล่าครับ

พ่อตอบว่า งานขายผักกาดเค็ม อันเป็นงานหลักของครอบครัวของ
เรา เจ้าจงเอาหัวผักกาดเค็มใส่ภาชนะ แล้วถือไปเที่ยวเร่ขาย ไต่เงินแล้ว
จงใส่ในถุงโยน น้ำกลบขานให้เรียบร้อย อย่าทำให้หายเป็นอันขาด น้แหละ

จะเป็นงานเป็นชีวิตของเจ้าในกาลต่อไปข้างหน้า ลูกชายโตฟังแล้วมีความ
พอใจมาก และก็เริ่มทำงานขายผักกาดเค็มตั้งแต่บัดนั้นเป็นคนมา

เด็กคนนี้เป็นเด็กช่างสังเกต ชอบคิดชอบตรอง ในเรื่องที่ใคร่ประส
พบเห็น ในขณะที่เขาเดินไปขายผักกาดนั้น เขาเห็นเด็กอื่นเคยยกเขา
จำนวนมากไปโรงเรียนในตอนเช้า ตอนเย็นก็กลับบ้าน เห็นเขาถือสมุด
หนังสือ เห็นเขาเข้าไปอ่านหนังสือในบ้านขายหนังสือ เขาอ่านภาพการ์ตูน
จากหนังสือ เขาเหล่านั้นหัวเราะกันด้วยความสุขใจ เด็กขายผักกาดซึ่ง
อยากจะให้ชื่อให้จำง่ายว่า นายผักกาด ก็เดินเข้าไปคุยบ้าง แต่อ่านไม่ออก
คุณภาพก็ไม่สนุก จึงเดินกลับบ้านด้วยความคิดว่า ฉันต้องเรียนหนังสือบ้าง
ฉันจะได้อ่านหนังสือ ฉันจะได้ดูภาพให้สนุก เมื่อถึงบ้าน เขาก็เข้าไปหา
คุณพ่อ คำนับตามแบบแล้ว ถามว่าคุณพ่อครับ ผมเห็นเด็กขนาดผม
เขาไปโรงเรียน เขาเรียนหนังสือ เขาอ่านหนังสือออก ผมเข้าไปคุยบ้าง
ก็อ่านไม่ออก ผมเสียใจ ผมอยากอ่านหนังสือบ้างจะได้ไหม?

พ่อเมื่อใดฟังบุตรชายกล่าวเช่นนั้น มีความยินดีในใจ จนน้ำตาไหล
ออกมา อันน้ำตาของพ่อแม่นั้นย่อมไหลด้วยเหตุผลสองประการคือ ดีใจและ
เสียใจ ดีใจเพราะได้ทราบว่าลูกของตนเป็นคนมีความก้าวหน้าในการศึกษา
เสียใจเพราะทราบว่าลูกเหลวไหลไม่ก้าวหน้าในการศึกษา เด็กจึงควรทำ
ให้พ่อแม่ดีใจ อย่าทำตัวให้พ่อแม่ต้องเสียใจ

เมื่อพ่อน้ำตาไหลด้วยความดีใจแล้ว จึงบอกแก่ลูกชายว่า ลูกเอ๋ย!
ครอบครัวของเราเป็นครอบครัวยากจน ทุกคนต้องทำงานหนักเพื่อความ

เป็นอยู่ของครอบครัว พ่อก็ทำงาน แม่ของเจ้าก็ต้องทำงาน ตัวของเจ้าก็ต้องทำงาน เพื่อหารายได้มาเลี้ยงกัน ตัวเจ้าก็เป็นแรงงานส่วนหนึ่งของบ้าน จึงไม่สามารถส่งเจ้าไปเข้าโรงเรียนได้ แต่เจ้าไม่ต้องวิตกกังวลในเรื่องนี้ พ่อจะให้เจ้าเรียนหนังสือ โดยพ่อจะเป็นครู ทำหน้าที่สอนเจ้าเอง เริ่มกันแต่เป็นคนเขียนคันไป เจ้าเอากระดานหินชนวนแผ่นนั้นมาเกิด พ่อจะสอนวิชาเขียนหนังสือให้ ลูกชายทำตามพ่อสั่งทุกประการ และเริ่มเรียนเขียนอ่านกันในวนันน เมื่อพ่อเขียนหนังสือสองคำไว้ในกระดานแล้ว และบอกการอ่านการเขียนให้ด้วย เด็กชายคนนั้นก็นำกระดานเข้าห้อง

เมื่อถึงห้องนอนก็บอกกับตนเองว่า “เราต้องเรียนหนังสือให้จำได้ ถ้ายังไม่ได้อ่านไหนอนเป็นอันขาด” เมื่อบอกกับตนเองอย่างนั้นแล้วก็เขียน อ่านจนกระทั่งจำได้ จึงพักนอน

เขาค้นแต่เช้าตรู่ รีบเอากระดานนั้นมาหัดเขียนอีก เมื่อคล่องก็แล้ว ก็ไปเขียนให้คนพ่อดู พ่อชอบใจมากในการที่ลูกชายมีความจำที่เรียนหนังสือเก่ง จึงบอกว่าลูกเอ๋ย ในการที่เจ้าไปขายของ อย่าไปขายเปล่าๆ เอากระดามาพ่อจะเขียนให้อีกสองคำ เด็กก็ทำตามพ่อสั่ง พ่อก็เขียนหนังสือให้เขา เขาเดินไปเที่ยวขายของ ตามไปอ่านไป นั่งพักตรงไหนก็ใช้แผ่นหินเป็นกระดาน ชักเขียนบนทรายบนดินตลอดไป ไม่เท่าใดก็จำได้ อย่างเรียบร้อย นับว่าก้าวหน้าในการเรียน วันหนึ่งเขาเรียนได้สี่คำ อ่านได้เขียนได้ก็ ต่อมาก็เรียนเพิ่มขึ้นอีก ทำอย่างนั้นติดต่อกันมาสามสี่สัปดาห์

อนการทำงาน การเรียนหนังสือ ต้องทำให้ติดต่อกันไป คือต้องประพฤติตามหลักของพระพุทธองค์ประการคือ

๑. ฉันทะ มีความพอใจในสิ่งนั้น
๒. วิริยะ มีความเพียรไม่ทอดย
๓. จิตตะ เอาใจใส่ไม่ทอดทิ้งธุระของตน
๔. วิมังสา หมั่นไตร่ตรองหาเหตุผลในเรื่องนั้น

ใครทำได้อย่างนี้จักเป็นคนก้าวหน้าในการศึกษา

นายผักกาดไ้เรียนคิดต่อมาโดยลำดับ จนกระทั่งเขาอ่านหนังสือได้มาก เขาพอจะแวะไปตามร้านขายหนังสือได้ ดูภาพการ์ตูนได้ด้วยควมเบิกบานใจ และหาความรู้เพิ่มเติมขึ้นทุกวันเวลา ร่างกายของเขาเติบโตขึ้น ด้วยความรู้ความสามารถตลอดมา

ต่อมาเขาได้พบว่า มีคนเป็นจำนวนมากอ่านหนังสือพิมพ์กันในเวลาเช้า เขาเห็นคนนำหนังสือพิมพ์ไปส่งตามบ้านทั่ว ๆ ไป ความคิดเกิดขึ้นในหัวเขาว่า ถ้าฉันขายหนังสือพิมพ์คงจะได้เงินมาใช้ยังแน่นอน ความคิดก่อให้เกิดการกระทำ เขาจึงไปที่สำนักงานหนังสือพิมพ์ และขอความประสงค์จรรยหนังสือพิมพ์ไปจำหน่ายสัปดาห์ ชายไ้แล้วจะนำเงินมาส่งให้ เจ้าของไ้สอยสวนซ้อเรียงของเค็ก ตลอดถึงทอญแล้วก็เห็นว่าควรให้ไ้ เขาก็ไ้จรรยหนังสือพิมพ์สัปดาห์ เขาเที่ยวขายไ้แกดฉย เหลือหนึ่งฉย ก็ยไ้ว้อ่านที่บ้าน การส่งเงินไ้มาส่งให้ด้วยความเรียบร้อยไม่ขาดตกบกพร่อง ทำให้สำนักงานพอใจในความซ้อสัตย์ของเขา

หนังสือพิมพ์ที่เขาขายไ้หนึ่งฉยนั้น เขาอ่านในคอนคำ อ่านทุกเรื่องทุกตัวอักษร เขาถอเขาหนังสือพิมพ์เป็นโรงเรียนของเขาตลอดมา และเขา

พยายามเรียนอะไร ๆ จากหนังสืออื่น ๆ อีก เขาชอบไปใช้เวลาว่างทบทวน
สมุดสาธารณะ เพื่ออ่านเรื่องที่เขายาก ๆ ถ้าสงสัยเขาจะถามใคร ๆ ที่พอ
จะบอกเขาได้ เขาถือว่าไม่มีใครควรสมัครเป็นศิษย์ของผู้เสมอ โดยการ
กระทำแบบนี้เขาจึงเป็นคนมีสมรรถนะกับเหตุการณ์ตลอดมา

การอ่านหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ ทำให้เขามองเห็นงานชนอีกอย่างหนึ่ง
คือเขาอ่านพบข่าวในหนังสือพิมพ์ เขาพบว่าข่าวทั้งหมดเป็นเรื่องที่เขาได้พบ
มาก่อนบ้าง เขาก็คิดว่า ควรลองเขียนข่าวบ้างจะดี ตั้งแต่นั้นมา เขา
เริ่มงาน ในเวลาใดเขาได้เห็นอะไรพอจะเป็นข่าวได้ เขารับเขียนและนำ
ส่งโรงพิมพ์ ทางสำนักพิมพ์มีความพอใจมาก และรับลงในหน้าหนังสือพิมพ์
แต่เขาหาได้ร้อยละไรจากงานนั้นไม่ นอกจากความสบายใจว่าตนได้ทำงาน
ก้าวหน้าไปอีกเท่านั้นเอง เขามองคิดว่า ทำงานเพื่องาน หาได้ทำงาน
เพื่อเงินไม่ คนทำงานเพื่องานย่อมรักงาน คนทำงานเพื่อเงินย่อมรักเงิน
คนรักเงินอาจทำผิดเพราะเงินได้มาก จึงสู้คนที่ทำงานเพื่องานไม่ได้

การทำงานติดต่อกับสำนักพิมพ์แต่ละ ทำให้เขาเกิดความคุ้นเคย
กับพวกนักหนังสือพิมพ์ ต่อมาเมื่อเขาเห็นว่า นายปลัดภาคเป็นคนรักงาน
ขยันทำงาน และทำงานโดยมิได้เรียกร้องผลตอบแทนเลย เขามุ่งให้งาน
สำเร็จเท่านั้น ทุกคนพอใจในความดีของเขา จึงชวนเขาให้มาทำงานเป็น
นักข่าวบ้าง เขาขอมริบด้วยความเต็มใจ ก่อนไปเขาก็ได้เป็นนักข่าวแล้ว
แต่งานชายปลัดภาคก็ยังไม่ได้เลิก ยังคงทำต่อมาเท่าที่โอกาสจะอำนวยให้

เมื่อเขาทำงานครบเดือนก็ได้รับเงินเดือนแทนที่เรียกกันว่าเงินเดือน เขา
ก็พอใจในเงินจำนวนนี้ แต่เขาไม่คิดจะใช้มันเป็นส่วนตัว เขาก็ห่อด้วย

เขาใช้นามปากกาว่า หวีลายไผ่ หรือฉกกาตเค็มมันเอง เขาทำงานเพื่อความจริง เขาสู้ทุกอย่างที่ไม่เป็นธรรมเพื่อรักษาความเป็นธรรมไว้ เขาเขียนอย่างตรงไปตรงมา เขาชมคนที่ควรชม เขาติคนที่ควรติ เขาเสนอความคิดเห็นในทางการเมืองอย่างตรง ๆ ใครทำดีชม ใครทำผิดติ พูดไม่เข้าใครออกใคร เอาแต่ความถูกต้องเป็นประมาณ การงานทางหนังสือพิมพ์ก็ก้าวหน้า มีคนฟังเสียงของเขา มีคนอยากพบเขา เขากลายเป็นคนสำคัญที่เขาไปนั่งในใจคนแล้ว

ต่อมาถึงสมัยเลือกตั้งผู้แทนราษฎรเขาไปนั่งในสภาเพื่อเป็น ปากเสียงแทนประชาชน นายฉกกาตเห็นว่าควรจะได้ทำหน้าที่รับใช้ชาติต่อไปอีกคั้งหนึ่ง เมื่อได้ปรึกษากับเพื่อนฝูงแล้ว เขาคงลงใจสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทนในเขตที่เขาเคยอยู่ เคยขายฉกกาตมาก่อน ในการหาเสียงเขาเดินไปทุกบ้านบอกให้ทราบว่าเขาสมัครเป็นผู้แทน จะไปทำงานเพื่อชาติเพื่อประเทศอย่างแท้จริง เอาประวัติของเขาเป็นหลักประกันในการทำงาน ประชาชนส่วนมากพอใจเขา เพราะเห็นว่าเขาเป็นคนรักช่วยตัวเอง รักฟังคนเอง คนช่วยตนเองได้ ย่อมช่วยชาติได้ คนที่ยังช่วยตนเองไม่ได้จะช่วยชาติได้อย่างไร ผลแห่งการเลือกตั้งปรากฏว่าเขาชนะคู่แข่งอย่างงาม

เขาได้เข้าไปนั่งในสภาของชาติแล้ว เขามีได้เข้าไปนั่งยกมือเท่านั้น แต่เขาได้เถียงข้องกันผลประโยชน์ของชาติประเทศเป็นอย่างดีเสมอมา เขากลายเป็นคนสำคัญในสภาผู้แทนราษฎร ประชาชนพอใจเขา หนังสือพิมพ์ชมเชยเขา เขาจึงได้รับเลือกอีกหลายสมัย

ผลสุดท้ายเขาได้เป็นนายกรัฐมন্ত্রী อันเป็นตำแหน่งสูงในทางการเมือง เขาทำงานอย่างคึกคัก เขาเสียสละทุกอย่างเพื่อชาติเพื่อบ้านเมือง เขาไม่เห็นแก่ประโยชน์ตนและพวกพ้อง เขาทำเพื่อให้ชาติเจริญก้าวหน้า เพราะชาติใหญ่กว่ายศยศ ทุกคนที่ทำงานเพื่อชาติประเทศเป็นคนดี คนที่ทำงานเพื่อตนเองเป็นคนไม่ดี คนดีตายแล้วคนยังบูชา คนชั่วตายแล้วคนแข่งค่า ทุกคนจึงควรอยู่อย่างคนดี

หนูเล็กนั่งฟังเรื่องทองเฮยเล่ามานาน ฟังเพลินไปจึงมิได้ถามอะไรเลย พอทองเฮยหยอหยอกมา หนูเล็กถามถามว่า นายปลากัดเป็นนายกเทศมนตรีจริง ใ้รับคำตอบจากลุงว่า เป็นหลายสมัย จนอายุมากแล้วจึงลาออกจากการเมืองไปพักผ่อนที่บ้านเกิดของตน และค่อนข้างแก่มากและตายจากโลกไปด้วยคุณงามความดี มีคนยังคิดถึงเขาและรักเขาลงจดมาจนกระทั่งทุกวันนี้

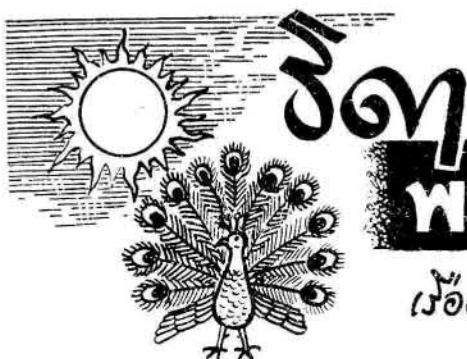
นั่นแหละหนูเล็กเอ๋ย หนูจำไว้เถิด คนจนเช่นนายปลากัดก็ยังก้าวหน้าไปเป็นคนดีได้ เพราะเขาเป็นคนคึกคักก้าวหน้า เขาทำตามที่คิดไว้ ทำด้วยใจรักสิ่งนั้น ทำด้วยความเพียรมัน ใจเขาจดอยู่กับงานตลอดเวลา จึงได้พบความสำเร็จ

ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะก้าวหน้าในงานในชีวิต อย่าท้อถอย อย่าอ่อนแอ เมื่อเห็นใครทำอะไรที่งดงามได้ หนูจงคิดว่า ฉันก็ทำได้ แต่สิ่งใดเป็นความชั่วความเลวร้าย แม้ใครเขาจะทำกันสักกี่ร้อยพันคนก็ตาม ขออย่าได้กระทำให้สิ่งนั้นเป็นอันขาด เพราะความชั่วทำลายคน ความดีสร้างคน หนูจงอยู่กับความดี หนูอย่าอยู่กับความชั่วเป็นอันขาด

ชีวิตของคนมีราคาตรงกับความดี หมกค่าหมกราคาเพราะหมกความ
ก ึ่งทำตนให้มีราคาคะด้วยการบำเพ็ญความดีทุกเมื่อเกิด

หนูเล็กก็ฟังคุณลุงเล่าจบแล้ว ก็มีความยินดีมาก บอกชอบคุณ
ลุงเชยว่า หนูชอบพระคุณคุณลุงมาก ที่สละเวลามาเล่าเรื่องให้หนูฟัง
หนูจะจำใส่ใจไว้ และจะพยายามทำดีให้ก้าวหน้าเหมือนนายหัวผักกาดของ
คุณลุง ผมจะไม่ชั่วเป็นอันขาด ชอบใจคุณลุงมาก เย็นมากแล้ว ผมขอ
ลาคุณลุงไปก่อน ไว้วันหน้าผมจะมาหาคุณลุงอีก สวัสดีครับคุณลุง
สวัสดิ์หลานรัก ขอให้หลานจงเจริญด้วยคุณความดีเถิด

เรื่อง

พระอาทิตย์

เรื่อง อุไร กุศลสาร

นกยูงเป็นสัตว์สวยงามเพียงใดนั้น เด็ก ๆ คงทราบดี เวลานั้นนกยูง
รำแพน ความสวยงามของมันยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ เพราะทั้งขนทั้งหางของมัน
มันจะแผ่คลอออกเป็นแผ่นใหญ่ สีเขียวเหลืองเลื่อมงามแพรวพราว ยิ่งนัก
โบราณท่านบอกว่า เมื่อแรกเริ่มเกิดนั้น นกยูงไม่มีสีสันที่สวยงาม และหางก็
ไม่มีแวววาววิบสวยงามอย่างนี้หรอก แต่แม้กระนั้น ด้วยอันธพาลต่าง
และด้วยหางอันยาวเหยียดของมัน มันก็ยังเป็นสัตว์ที่สวยงามที่ช่วยประดับโลกให้
งดงามน่าดูอยู่ไม่น้อย คงจะเป็นด้วยเหตุนี้แหละมัง ? เจ้ายูงงามจึงเกิด
ความทะนงในความงามประจำร่ายกายของมันอยู่เป็นอันมาก แทบทั้งวัน มัน
จะเียงกราบออกมาอวดกว้างอยู่ด้วยความภาคภูมิใจและตลอดวัน ก็เหมือน
มันจะไม่รู้จักทำอะไรเลย นอกจากครุ่นคิดถึงรูปโฉมอันงดงามของตนเอง
เท่านั้น

ในฟากฟ้าเบื้องบน วิชาของพระอาทิตย์ได้เห็นรูปโฉมของนกยูง
งดงามเช่นนั้นนักเกิดความรัก แม้พระอาทิตย์ผู้บิดาได้พยายามห้ามปราม

มิให้นางรัก โดยบอกว่าไม่เหมาะสมกัน แต่ธิดาพระอาทิตย์ก็หาเชื่อฟังไม่
ในที่สุด พระอาทิตย์ก็ต้องตกสิ้นใจ สวรรคตของเทียมนักมวยม้าเพศชาว
๗ ทิว พร้อมตัวของขวัญเป็นอันมาก ลงมายังมนุษยโลก เพื่อเชิดเชิญ
ให้เจ้านกยูงขึ้นไปบนสวรรค์

เมื่อลงมาถึงพื้นโลกแล้ว บรวารของพระอาทิตย์ก็เข้าห้อมล้อมเจ้า
นกยูงงามไว้ พร้อมกันมอมของขวัญให้ด้วยความคารวะ พลังกล่าวว่า
“ท่านผู้โฉมงาม พวกข้าพเจ้าเป็นบรวารของพระอาทิตย์ ลงมาจากสวรรค์
เพื่อนำของขวัญเหล่านี้มามอบให้ท่าน บัดนี้ นายของข้าพเจ้ามีบัญชาให้พวก
ข้าพเจ้ามารับท่านไปสู่สวรรค์ เพื่ออภิเษกกับธิดาของพระองค์ ขอท่านจงไป
พร้อมกับพวกข้าพเจ้า ณ บัดนี้เถิด”

เจ้านกยูงก็นึกอยู่ในใจ มันเฝ้าแต่คร่ำครวญรำพันทางเอยอย่างอยู่
ไปมายังไม่กล้าจะแสดงความพอใจให้ใคร ๆ รู้ แต่ปากของมันก็เผลอได้พูด
ให้ใคร ๆ ฟังแล้วว่า พระอาทิตย์ต้องการเชิญมันไปเป็นลูกเขย และมันไม่
อยากกระชักรใจพระอาทิตย์ เพราะฉะนั้น ในที่สุด มันก็ยอมขึ้นสวรรค์ไปสู่
สวรรค์แต่โดยดี

ที่ประตูสวรรค์นั้น พระอาทิตย์และมเหสีต่างสวมเครื่องทรงอัน
งดงามมาขึ้นคอยต้อนรับขวัญอยู่ พอราชรถที่เจ้านกยูงนั่งมา เข้าเทียบ
ประตูวังสวรรค์ เจ้านกยูงก็ย่างเท้าลงมาอย่างวางท่า แทนที่มันจะยิ้มแย้ม
หรือแสดงความเคารพผูกทักทายคอบนรับมันอยู่ มันกลับวางท่าทบบงาและ
เมินเฉยเหมือนไม่อยากจะพูดทักทายใคร ฝ่ายพระอาทิตย์และพระมเหสีนั้น
ด้วยความรัก สงสาร และเมตตาจิตอันยิ่ง ก็สัพพยายามเอาอกเอาใจเจ้า

นกยูงทุกอย่าง ไม่ว่าเจ้านกยูงจะต้องการอะไร หรือทำอะไร เป็นต้อง
 จักทำให้โดยรีบด่วน มิไกรธำ ทักๆ วันทั้งสองพระองค์จะต้องรักษา
 ของขวัญใหม่ๆ สวยๆ มาให้ ทงนักเพื่อให้เจ้านกยูงเกิดความสบายใจใน
 ชีวิตที่อยู่นบนสวรรค์ แต่แทนที่พระวิศกคามัญญก่ขอพระอาทิตย์และพระมเหสี
 เจ้านกยูงกลับวางท่า ยโสโอหังมากขึ้นกว่าเดิมไปอีกหลายเท่า

ดังนั้นพระอาทิตย์ก็ให้ละความพยายามที่จะเอาชนะใจเจ้านกยูง
 ด้วยความที่ ท้าวเธอถึงกับจักส่งธิดาสาวสุดสวยทให้ไปคอยเฝ้าดูแลให้ความ
 สะดวกสบายแก่เจ้านกยูงถึง ณ บรสาททมิถุขให้มันอยู่ ธิดาพระอาทิตย์เอง
 ก็พยายามเอาชนะใจใคร่ใคร่มันอย่างมอญกายถวายชีวิตให้ แม้เจ้านกยูง
 จะไม่มีนาใจเชื่อฮารต่อเธอ แต่ด้วยความรักอันแน่วแน่เธอมีต่อเจ้านกยูง
 เธอก็อดคำส่ำทหนหวานอมขมกลืน ไม่ปรีปากพูดสิ่งไร อันระก่อความสะเทือน
 ใจให้แก่มันเลย เฝ้าดูแลปฏิบัติตามความต้องการของมันทุกอย่าง เช่น
 จักหาเครื่องแต่งกายและของประคองอันมีค่ามาให้มันสวมใส่ พยายามหหา
 อาหารอันโอชะรสมาให้มันกิน ยามย้ายอากาศร้อนอบอ้าว เธอก็เฝ้าโยกพัด
 พัดให้มันไถ่บนหลังอย่างสบาย ยามเย็น เมื่อพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไป
 เธอก็จะร่วมกับพวกนางสาวสวรรค์ขับร้องรำเ้าให้ความบันเทิงแก่เจ้านกยูง
 ฝูงชุกค่ออย่างส่งงามหาความสำราญอยู่บนแท่นทอง อย่างมีพักทองงวด
 ถึงส่งไท่ในโลกนี้

ตลอดเวลาที่ผ่านมา พระอาทิตย์เฝ้าเฝ้าการปฏิบัติตัวของเจ้านกยูง
 อยู่ด้วยความหนักใจเป็นอย่างยิ่ง ในที่สุด พระอาทิตย์ก็เ้าคิดขึ้นมาว่า ะ
 ต้องสอนบทเรียนให้เจ้านกยูงสำนึกตนชั่วตนให้รู้สำนึกเสียบ้าง

คิดแล้วพระอาทิตย์ก็เข้าไปหาเจ้านกยูง แล้วพูดว่า “เจ้านกยูง
 สันดานชั่ว! เจ้าเห็นบ้างหรือไม่ว่า เราได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเจ้า แต่ความ
 ยโสโอหังของเจ้ามันทำให้เจ้าคายอกไปเสียแล้ว เราทนกับสันดานอันเลวร้าย
 ของเจ้าต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เพราะฉะนั้นเจ้าจึงไปเสียให้พ้นจากสวรรค์นี่เถิด”

พอพระอาทิตย์พูดขาดคำ บรรดาผู้หมั่นไล่เจ้านกยูงอยู่แล้วด้วยกัน
 ทุกคน ก็กรูกันเข้าห้อมล้อมขย้ำไล่เจ้านกยูงจนตกลงมายังโลกมนุษย์ บรรดา
 ผู้ทอญบนสวรรค์ได้เห็นเหตุการณ์นี้ ต่างก็พอใจในเคราะห์กรรมที่เจ้านกยูง
 ได้รับ และพากันพูดไปในทำนองเดียวกันว่า “สมน้ำหน้ามันแล้ว! มันอยาก
 โอหังเสียเหลือแสน แต่ความจริงแล้ว มันควรจะได้รับโทษมากกว่านี้
 หลายเท่าตัวเข้าไป!”

ในท่ามกลางผู้ทอญในโซ่ตรวนของเจ้านกยูงนี้ มีอยู่หนึ่งทมิความ
 รู้สึกเป็นไปอย่างตรงข้ามกับคนอื่น คือ ธิดาสาวรูปงามของพระอาทิตย์ เธอมีอา
 หักห้ามความรักเธอมีอยู่ที่ต่อเจ้านกยูงได้ เธอได้แต่นั่งอยู่ในห้องคนเดียว
 ด้วยความเปล่าเปลี่ยวและว่าเหวใจ พลางก็ทวนรำลึกถึงเจ้านกยูงที่เธอแสน
 จะรัก พลันเธอก็ระบิกเสียงร้องให้ออกมาอย่างเต็มกล้น น้ำตาของธิดา
 พระอาทิตย์ไหลนองเป็นทางลงอาบแก้ม แล้วเลยไหลย้อยหยดตกลงมาบน
 พื้นโลก และบนหางของเจ้านกยูงผู้เป็นทรกตผู้ก่นของเธอด้วย หยดน้ำตา
 แต่ละหยดของธิดาพระอาทิตย์เองพอถูกแสงแดดแผดเผาก่อให้เกิดแกวบน
 หางนกยูงขึ้นมาได้ และนับตั้งแต่นั้นมา หางนกยูงจึงเริ่มมีแกววับวาย
 กลายเป็นสัตว์สวยงามประดับโลกสืบพันธุ์กันมาจนตราายเท่าทุกวันนี้

ลูกเสือ กับ ลูกวัว

๐๐ สู่ฝัน ประภาส:วัด ๐๐

กาลครั้งหนึ่ง มีแม่เสือตัวหนึ่งคร่ำครวญมาก มันเที่ยวจับสัตว์ต่าง ๆ
กินจนสัตว์ในป่าร่อยหรอลงไปทุกที สัตว์ที่ยังเหลือรอดชีวิตอยู่ก็พากันหนีไป
อยู่เสียในป่าอื่น ในที่สุดนางเสือนั้นก็หาอาหารกินไม่ได้ ต้องเที่ยว
คันคันไกลจากป่าออกไปทุกที ทั้งลูกอ่อนไว้ในถ้ำตามลำพัง

เมื่อแม่ลูกอ่อนโหยหาอาหารกินไกลออกไป ไกลออกไป วัน
หนึ่งผ่านไป สองวันผ่านไป สามวันผ่านไป นางเสือนั้นก็ยังหาอาหารกินไม่
ได้เลย วันที่สี่คืนก็มืดแล้ว ๆ ตัวหนึ่ง ขยอกมีขี้เขี้ยวเข้าท้องไปแล้วยังไม่
ทันได้เคี้ยว เพราะหิวมาก นกตัวเล็กเกินไปไม่พอท้อง แม่เสือนั้นก็หัน
ง่วงง่วน สายหัวไปมาเที่ยวควมกลืนลูกหาเหยื่อ เทียวเสาะแสวงหาไปจนสี่วัน
วันที่สี่จึงเห็นกวางตัวหนึ่งกินนาอู๋ริมลำธาร นางเสือนั้นก็ค่อย ๆ ย่องหมอบ
เข้าไป พอกวางหันเสือกโผนเข้ากระโจนกัด กวางสะดุ้งหนี เสือคยผาง

กว้างกล่มลงคนชาติใจทาบ แล้วนางเสื่อร้ายก็กักกวางกินจนอิ่ม อิ่มแล้ว
นางเสื่อตัวก็กล่นนอนเฝ้ากวางที่ยังเหลืออยู่ เลยหลับสบายไปริมลำธารนั้น
ลุ่มลูกอ่อนทันทันทั้งไว้ในถ้ำเสียสนิท

ฝ่ายลูกอ่อนของเสื่อตัวนั้นเพิ่งเกิดได้ไม่กี่วัน ถูกแม่ทอดทิ้งไปไม่
เหลียวแล ลูกเสื่อคนนม คอยแม่อยู่ถึงสิบวัน มันขออาหารผอมหัวโตหมด
เร็วหมดแรง ไค้ย็นเสียงแกรกรากมันก็ลุกขึ้นสระเงื้อมมือของแม่ แต่
แม่มักไม่กลับมา ลูกอ่อนไค้แต่สระเงื้อมมือ แต่คอยหาเสียงกรวยแกรวย
เหมือนแม่เสื่อเค็นย่ำเหยียบไข่มุ่ แต่ก็กลายเป็นเสียงลมพัดไข่มุ่ไข่มุ่ปลิวว่อน
แม่มักไม่กลับมา ไม่ทราบว่าแม่ไปอยู่เสียที่ไหน ลูกเสื่อน้อยนอนหิวชมซานอยู่
เห็นท่าว่าถ้ามันนอนอยู่เช่นนั้นตัวก็คงจะตายแน่ สัญชาติเสื่อต้องต่อสู้ไป
ทาบเอาทาบหน้า มันจึงค่อย ๆ พยุงกายลุกขึ้นเดินโซเซโผล่ออกจากถ้ำ
ไปเที่ยวตามหาแม่ของมัน แต่เพราะคนนมมาหลายวัน จึงไม่มีแรงจะเดิน
ย่างก้าวไปได้พอพ้นปากถ้ำก็ชวนเซล้มลง เพราะหิวมันเหลียวเห็นนางง้อย
น้อยหนึ่งในหลุมเล็ก ๆ รอยคันแม่ ลูกเสื่อก็ค่อย ๆ แล่นเลนนากิน
ทำให้ค่อยมีแรงลุกขึ้นยืนไค้ มันเที่ยวเค็นค้มกล่นหาแม่ของมัน แต่ก็ไม่
เห็นแม่แต่เงา ลูกเสื่อหมดแรงหนักเข้าก็ชวนเซล้มลงแน่นิ่งไป

มีแม่โคลูกอ่อนตัวหนึ่ง เค็นผ่านมาเห็นลูกเสื่อน้อยนอนสลบเป็นแมว
นอนหวดอยู่ข้างทาง แม่โคก็หยุดกินหญ้าอยู่ พลางนึกในใจว่า “โธ่จ้ะเอ๊ย!
น่ากลัวว่า อ้ายลูกเสื่อตัวมันจะไม่วอดแน่ ๆ เอ—มอ—มอ—นางเสื่อร้าย
ตัวมันไปอยู่เสียข้างไหน ? ทำไมมันจึงทิ้งลูกอ่อนตาเหลือก ๆ ตัวมันไปไค้
ลงคอ ?” แม่โคยืนมอง ทาบรีบ ๆ ด้วยความสงสาร

“โฮ—ป๋ ช้าหิว—ขอมม” เสียงลูกเสื่อพิมพ์มาเป็นห่วง ๆ เพราะ
หิวนมเต็มที่ มันหมีคแรง ไกลระคายอยู่แล้ว

“ช้าไม่ใช่มแม่เฮ้ง เฮ้งมันลูกเสื่อ แม่ของเฮ้งน่ะร้ายการมูทะลุร้าย
นัก นี่ถ้าแม่เฮ้งมาเห็นช้าช้า มันก็จะรักกินช้าเป็นแน่” กล่าวแล้วแม่โคก็
ขยับเขินหลีกหนีออกไปห่าง

“โฮก—ป๋ป!” ลูกเสื่อร้องขึ้นมาถึงถันนมแม่โคสักระยะ “อย่าเพิ่งไป!”
ลูกเสื่อโง่งงลุกขึ้นยืน “ขอช้ากินนมหน่อย! โฮก! โฮกป๋ป!”

“มอ—มอ! ไม่ได้คอก เกี้ยวแม่เฮ้งกลับมาเห็นช้า มันจะรักช้า
ตาย” แม่โคพูดแล้วรีบเดินห่างออกไป

ความหิวทำให้ลูกเสื่อมีแรงขึ้นมาอย่างประหลาด มันลุกขึ้นเดินโซเซ
ตามแม่โคไป พลางวอนว่า “ช้าหิวเต็มที่ ขอมมช้ากินสักคราวหนึ่งเถิด
โฮกป๋ป!”

“เกี้ยวแม่เฮ้งจะรักช้าตาย!” แม่โคเดินต่อไป

“โฮกป๋ป! หยคก่อน! อย่าเพิ่งไป! ช้าสาบาน—ว่าถ้าแม่เสื่อทำ
ร้ายแม่โค ช้าจะรักแม่เสื่อให้ชั่วน้ำ!” พูดขาดคำก็หมีคแรงล้มลงนอนแล้ว
ท้องแฉม่ว หอบซึก ๆ ลนห้อยออกมานอกปาก

แม่โคเป็นสัตว์กินหญ้าใจที่เป็นสันดาน ไม่อยากจะปล่อยให้ลูกเสื่อ
ตัวเล็ก ๆ ขาขยุควาวเคี้ยวกับลูกอ่อนของตนต้องกินตายไปต่อหน้าต่อตา แม่-
โคยืนมองตาปริบ ๆ แล้วพูดว่า “มอ—มอ! กินนมเสียสิลูก!” ว่าแล้วก็
ล้มตัวลงนอนใกล้ ๆ ลูกเสื่อให้ลูกเสื่อกินนม

ลูกเสือกคบคนนมแม่โคชก ๆ ด้วยความหิวกระหาย นมแม่โคนัน
ทั้งมันและหวานประแล่ม ๆ ชื่นใจ ลูกเสือกินนมแม่โคเข้าไปไม่เท่าไรก็เหิกยาน
แซมชันมก้างแข็งแรงไคววดเร็วเพราะเป็นชาคเสือก มนรรักบุญคุณทแม่-
โคช่วยให้มันรอดตาย อิ่มแล้วก็เข้าเคล้าเคลียแม่โคฝากตัวเป็นลูก แม่โค
มองลูกเสือกประจบประแจงกันกรกแลยลนเลียบเลียตัวให้ แล้วออกเดิน
นำหน้าพาลูกเสือกกลับไปถ้ำของตัว

เมื่อถึงถ้ำที่อยู่ แม่โคก็ร้องมอ—มอ! ลูกอ่อนของมันเองกังวลอ้าว
ออกมาวิ่งแม่ มันซึ่งก็เมื่อเห็นลูกเสือกตัวน้อยลายพาดกลอนนอนอยู่ข้างแม่
แม่โคก็รันทหลังลูกโคให้เข้าไปใกล้ลูกเสือก ลูกเสือกก็เข้าเคล้าเคลียลูกโคประ-
คองกันคิ นัยแต่เวลานั้นมาทั้งลูกเสือกและลูกโคก็ชอบพอกัน เล่นหัวเล่นหาง
กระโดดโลดเต้นด้วยกันทุกวันมา สัตว์ทั้งสองต่างพันธุ์แต่รักใคร่กันและ
กินนมแม่โคด้วยกันจนอิ่มหน้าสำราญเรื่อยมา เวลาถ่วงไปจนลูกเสือกโต
ใหญ่ แข็งแรงกล้าหาญ มันร้องโฮกปโยคดังสนั่นป่า แต่ลูกโคอายุอ่อน
กว่ายังไม่โตเท่าไรนัก

ฝ่ายนางเสือกวัยลายพาดกลอนเที่ยวหาสัตว์ต่าง ๆ กินเป็นอาหารเรื่อย
ไปจนลืมนวลิมคิน ความหิวกระกละกระกลามทำให้มันหน้ามืดมัวเมา ยิ่งฆ่า
สัตว์ได้มากก็ยิ่งคร่ำครวญกระหายเลือด คอยแต่จะเที่ยวควมกลืนสุดหาเหยื่อใกล้
เข้าไปในป่าลึก มันมีแต่เที่ยวแสวงหาฆ่าสัตว์อันเป็นอาหารอันอร่อย
โอชะ จนลืมนึกอ่อนของมันเสียสนิท เวลาถ่วงไปนานหลายสัปดาห์ วันหนึ่ง
มันกินลูกกวางอ่อน พอมันกินจนได้ถึงลูกอ่อนของมันเอง “บ้านนี้คงโต
ใหญ่กว่ากวางตัวนมาก โฮกปโยค!” มันนึกขึ้นได้รู้สึกรักและคิดถึงลูกกวาง

แผ่นโชนโชนทะยานบุกป่า ฝ่าตงคียบ ข้ามลำธาร ไวร้อนเหมือนกังไผ่ ระเบิด
กลับมายังถ้ำที่อยู่ของคน

ส่วนลูกเสือก็ไต่คืบตามแม่โคไปอยู่ในถ้ำใหม่กับแม่โคแล้ว แต่มัน
ก็ยังจำถ้ำที่อยู่เก่าของมันได้ มันไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดมันจึงต้องหวนกลับมา
มองเมียงอยู่แถว ๆ หน้าถ้ำเก่าของมันทุกวัน ความจริงสันดานชาติเสือไม่
ทิ้งถื่น แต่ลูกเสือมันไม่รู้ซึ้ง ในวันนี้มันก็วิ่งเต็มเหยียดกลับเข้าถ้ำเก่า ๆ
มาลงหน้าถ้ำ พอถึงก็หยุดยั้ง หัวแทบกระมำ ปั่นหอยชัก ๆ อยู่ พอที่แม่
เสือวิ่งโผล่ออกมาจากข้างถ้ำของมันพอดี ลูกเสือจำกลิ่นแม่ของมันได้ มัน
ก็กระโจนเข้ากอดแม่ของมันโดยแรงด้วยเท้าหน้าทั้งสองข้าง “โฮก—ป๊อ!
แม่กลับมาแล้ว! โฮกป๊อ! แม่! ฮัม! แม่! แม่หายหัวไปไหนมาทั้ง
สามเดือน ข้าเกือบตายไปแล้วแล้วแม่ไม่รู้หรือ? โฮก—ป๊อ! โฮกป๊อ!”
มันกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ

แล้วลูกเสือก็เล่าเรื่องให้แม่มันฟังว่า แม่โคได้ช่วยชีวิตมันไว้ ไม่
ให้อันคนมอดอาหารตาย มันจึงได้มีชีวิตรอดโตใหญ่จนได้อยู่เห็นหน้าแม่ใน
วันนี้ ลูกเสือก็แม่ของมันเองตามประสาเสือพูดจาโฮกฮาก และเล่าไป
คำรามไปตามวิธีเสือ

“โฮก—ป๊อ!” แม่เสือกคำรามลับ มันรู้สึกโกรธแค้นแน่นในหัวอก
ขึ้นมาทันที ลูกเสือของมันเองล้ากล่าวเตือน มีหน้าขำมันยังมาชมเชย
ว่าให้มันฟัง ใจของนางเสือกร้ายเกือบพลันด้วยความวิยสาอาฆาต หน้า
มีกบ้นตาลโตะ มันแค้นใจว่าลูกเสือไปหลงรักแม่โคมากกว่าแม่จริง “มัน
อยู่ที่ไหน? แม่โคของเฮ้ง!”

ฝ่ายลูกเสื่อไม่รู้ว่ามีของมันคึกการร้าย มันตะกุกตะก่ายแม่เสื่อด้วย
ความคึกใจ พลังกระโศกโลกเกิน “ข้าจะพาแม่ไปหาแม่โค แต่แม่ จะ
ท้องสัญญาขี้ข้าก่อนว่าจะไม่ฉีกเนื้อแม่โคกิน จะไม่ตะปบขยักแม่โค แม่
เสื่อท้องสัญญาว่าจะไม่ทำให้แม่โคตาย”

แม่เสื่อคำรามอยู่ในคอ “ชะ ๆ ! ก็ละ ! ข้าจะท้องกินนังโคตัวค
นั้นให้ไ้ ! ข้ายลูงงัวตัวนี้จะไ้กับมารักแม่ของมันใหม่ ! ” ก็อย่าง
นั้นแล้วแม่เสื่อก็ลุกออกไปถึง ๆ ว่า “โฮกปัย ! ข้าสัญญา ! ” นางเสื่อ
แยกเขี้ยวพุก เห็นพื้นขาวเป็นเงาวัย ตามเป็นประกายพลังคำรามอยู่ในลำคอ
ว่า “ข้าสัญญาว่า ถ้าข้าไม่กินมันเสื่อให้ไ้ทั้งแม่วัวลูกวัวละก็ ข้ายอม
ตาย ! ”

“แม่—ว่าจะไรนะแม่ ? ” ลูกเสื่อฟังไม่รู้เรื่องไ้ยินแต่เสียงโฮก-
ธากในลำคอ “ไม่ยอมสัญญาให้หรืออย่างไ้ โฮกปัย ! ”

“ข้าสาบานขึ้น่า ! โฮกปัย ! ข้าสาบานต่อหน้าดวงกลม ๆ สีแดงนั้นว่า
ข้าจะทำตามคำสาบานของข้า” นางเสื่อคำรามอย่างเคียดแค้น “โฮก—ปัย ! ”

ลูกเสื่อตะปบปากแม่ของมันด้วยความยินดี มันไม่รู้ว่ามีของมันเล่น
กันสาบานในสิ่งชั่วร้ายตรงข้ามกับที่มันขอ มันนึกในใจว่า แม่เสื่อเก่งจริง ๆ
และน่าเชื่อถือแท้ ๆ

“ตามข้ามาสิแม่” ลูกเสื่อออกเดินนำหน้า พาแม่เสื่อไปพบแม่โค
ท้าวว แม่เสื่อแสร้งยิ้ม ช้อนเลียไว้หมก เกินอย่างสามชุกตามลูกเสื่อไป
เมื่อนางเสื่อพุกแม่โคและลูกโคแล้ว มันก็แสร้งทำเหมือนรักไ้
สองแม่ลูกเสื่อเต็มที มันแสร้งยิ้มเห็นพื้นขาวเรียบเป็นเงางาม พุกขยอก

ชอบใจแม่โคว่า มีบุญคุณเหลือหลายแก่ลูกมัน และมีบุญคุณเป็นล้นพ้นแก่ตัวมันเอง แม่โคนั้นสันดานเป็นสัตว์ใจก็เชื่องง่าย ก็ไม่ระแวงว่าศัตรูใจเสือ มันแสร้งทำให้คนตกหลมร้าย นางเสือเอามือตะปบลูกโคเล่นอย่างรักใคร่ปากก็พูดว่า “ว่าไง อ้ายหนู ? มากินนมมะ” ลูกโคก็พาซอหลงรักนางเสือและเชอสนิทว่าแม่เสือใจ

ไม่กี่วันต่อมา นางเสือกัซวนแม่โคเข้าป่าไปคว่ด้วยกัน อ้างว่าจะพาไปทุ่งหญ้าเขียวสวย พาเดินเข้าไปในป่าลึก พอแม่โคเผละตัวก็หันหน้าล้มหญ้าเพลิน แม่เสือกัซวนเข้าไล่กัดแม่โคล้มลงกลิ้งกลางดิน แล้วนางพยักหน้าร้ายก็โจนเข้ากัดซ้ำ จนแม่โคซาตาใจตาย

นางเสือกัซวนแยกเขี้ยวชาวเป็นเงา แล้วกัดแม่โคเป็นอาหารอย่างเชร่คอรรอย ฟิมพางมจว่า

“นังจิวแม่ลูกอ่อนเชอซ่า ฮือ ! เนอมันเยอะ รสชาติอรรอยคักแท้ ๆ เอ้อเฮอ ! จิวแม่ลูกอ่อนนั้นนานมีไหลออกมาเวลากัดกินมัน ฮะฮ่า ! อรรอย ! อรรอย !” นางเสือกัซวนเลยมใส่ปากกัดกินแม่โค เคี้ยวตุ๋น ๆ คำโต ๆ น้ำนมก็หยดไหลย้อยออกมาตามปาก มันกินหมดทั้งเนื้อและกระดูกควักด้วยไคไค ฟังออกมาเกิน เคี้ยวกร่วม ๆ เพราะกระดูกกระดูกมันกินเพลินจนเย็นลง เย็นลงทุกที ดวงตะวันลอยต่ำลงใกล้จะลับขอบฟ้า นางเสือกัซวนไคกรยแผ่นโผนโจนทะยานกลับไปหาลูกเสือกัซวนของมันเพื่อไม่ให้ลูกเสือกัซวนสงสัย

ส่วนลูกโคคอบแม่โคอยู่ในถ้ำจิว จนเย็นลงทุกทีแล้ว แม่โคก็ยังไม่วายมา ลูกโคออกเดินเบิ่งมอองหาแม่แต่ก็ไม่เห็นแม่แต่เงา มันชะเง้อ

คอมองหา แต่คอยหาบ อากาศกรมขมุกขมัวลงทุกทียิ่งเย็นเยือก ลูกโค
เที่ยวดมกลิ่นหาแม่ ทำมุกขาน ๆ สูดฟุ่ฟัก มันสงสัยว่าแม่หายไป
ข้างไหน มันดมกลิ่นแล้วเดินเข้าป่าตามรอยคันแม่ของมันไป กวกระวัน
ลยทิวไม้ไปสิ้นแล้ว ป่าข้างนี้มีคอกลงทุกที ทุกที ลูกโคไม่ย่อท้อ มันยัง
ขึ้นคันทรงเดินเบี่ยงเข้าหาแม่ของมันต่อไปอีก มันก้มหน้าดู สูดกลิ่นตาม
พุ่มไม้ เดินงมเงอะไปในความมืด เดินไป—เดินไป——

“โฮกป๊ย !” แม่เสือร้องลั่น แผ่นพรวดออกมาจากซอกเขา

ลูกโคสะดุ้ง หยตขร้งก้อยก๊ยก

“โฮก—ป๊ย !” แม่เสือทวาดอีกครึ่งหนึ่ง จ้องเขม็งดูลูกโคตา
เป็นประกายอย่างประหลาดร้าย

“แม่เสือ ! แม่โคอยู่ไหน ?” ลูกโคถาม

แม่เสือแยกเขี้ยวโค้งแหลมให้เห็นหมักทั้งปาก “โฮกป๊ย !” ทาวาว
ส่องแสงอยู่ในความมืด ช่มขวัญให้ลูกโคตกใจกลัว

“ข้าถามว่า แม่โคอยู่ไหน ?” ลูกโคยืนกราน ทอมะลิ้อ ไม่
ยอมกลัว

“โฮก—ป๊ย !” แม่เสือทวาดสัดเสียง ทนไคนั้นมันตรงเข้ากระปบ
ลูกโคไว้ได้ นางเสือกางเล็บออก ชนคร่อมลูกโคไว้ กำลังจะขยหัวขมของ
ลูกโคให้แหลกคาปาก พลางส่ายขมคำรามว่า “แม่เฮ้งตายแหงแก่
ไปแล้ว ข้ากัดมันเอง”

“โฮก—ป๊ย !” ลูกเสือแผ่นพรวดออกมาจากป่าทันที มันเห็นผิ
สังเกตกแม่เสือหายไปไม่กลับถ้าเสือ ทั้งแม่โคและลูกโคก็ไม่อยู่ในถ้ำแล้ว

จนกระทั่งมันไต่ขึ้นเสียงโฮกปบดังสนั่นป่าเมื่อสักครู่นี้
เหยียดคืบตามมาทันที

“โฮกปบ ! โฮกปบ ! อย่าทำเขา ! แม่เสือ ! อย่า !” “ลูกเสือ
ร้องห้าม

แม่เสือแยกเขี้ยวคำรามขึ้น “เฮ้งไม่ต้องมาห้ามข้า ! วัวเป็นอาหาร
ของเสือ ข้าจะต้องกินมัน !” แม่เสือยืนจ้องกำกร่อมลูกโคไว้ มันใช้เล็บ
ข่วนจิกลูกโคไม่ให้หนีพ้น เขาปากกตทสซางก่อนอย่างเขาะเขี่ยเขาะ ๆ และ
พูดต่อไปว่า “เฮ้งกำลังจะตายตามแม่เฮ้งไปเดี๋ยวนี้แล้วแม่เฮ้ง อวกก
เผยอขึ้นมาเป็นแม่ของลูกข้า วัวนะ อย่างก็เห็นไก่แค่อาหารเสือเท่านั้น
เฮ้งจะต้องรู้ซึ้งนี้ อย่าลืมตัวอวค่งมาเป็นเพื่อนกับลูกข้า !” นางเสือหัน
ไปจ้องลูกของมันเป็นและทว่า “อ้ายลูกหน้าโง่ ! เฮ้งมันก็แค่กินนมวัว !
เฮ้งมันหน้าควม่าย เฮ้งจะต้องรู้จักหากินอย่างเสือกตั้งแคว้นนี้เป็นต้นไป !
โฮกปบ ! เฮ้งจะต้องเป็นชาติเสือไม่ว่าจะ จะทำหน้าโง่กินนมวัวต่อไป
ไม่ได้ ! โฮกปบ ! ข้ากินแม่โคโง่เฝ้าจนหมดแล้ว เฮ้งจะทานนมวัวที่
ไหนกิน ? มือนเฮ้งจะต้องกินลูกวัวตัวนี้ ! โฮกปบ ! ข้าจะกัดมันก่อน
พอขบข้ำ แล้วเฮ้งจะต้องจัดการกับมันเอง !” แม่เสือตะปบลูกโคอีก
ครึ่งหนึ่งเขาะ ๆ ลูกโคก็ล้มกลงไป แม่เสือตรงรี่เข้าไปกตทตคคลูกโค
เป็นแผลเหวอะ

“โฮกปบ ! โฮกปบ ! โฮกปบ !” ลูกเสือโถมเข้าไปใส่แม่ของมัน
ทันที มันตรงเข้ากัดคอแม่ของมันล้มหงาย กัดลงเขี้ยว กัดฟากฟัด
ไปมาอย่างหน้ามืด หลับหูหลับตา โดยสุดแรงเกิด โทสะแรงกล้าอย่าง

สัญชาติเสีย ไม่รู้ว่ามีกำลังทำอะไรอยู่ มันรู้แต่ว่าน้องรักของมันที่
กินนมด้วยกันกำลังจะถูกเสือกักตายนั่นก็ — กัด — กัด — จนในที่สุด
นางเสือกก็ขาดใจตายผลอยไป และลูกโคก็คนหลุดจากกรงเล็บนางเสือกได้
ในที่สุด

ลูกเสือกหยดกต ยืนนั่ง

ลูกโคหน้าต่างไพรพรากด้วยความคันคันใจ มันคันหน้าเบ้ง ๆ ตรงเข้า
เคล้าเคลียพของมัน ลูกโคยกเท้าหน้าขึ้นค่อย ๆ กอดลูกเสือกไว้ ลูกเสือก
ยกเท้าหน้าทั้งสองข้างกอดคอดอบน้อง และเลียตามหน้าตามรอยแผลที่ลูกกต
ทำลายลูกเสือกช่วยรักษาแผล และทำให้ลูกเสือกหายโหด

ตั้งแต่นั้นมันเห็นกันมา ทั้งลูกเสือกและลูกโคก็ไม่ยอมพรากห่างจากกัน
มันไปไหนมาไหนด้วยกันและรักกันมากขึ้น มันต่างก็ไม่มีแม่ของมันอีก
ต่อไป

ภายหลังหนึ่งวัน หลับตาสัตว์มันทั้งสองนอนอยู่ในถ้ำเป็นเวลาหลายวัน
หลายคนไม่ยอมลืมตา วันหนึ่งฤษมตาขึ้นเห็นลูกเสือกกำลังเล่นกับลูกโค
อยู่ตรงหน้าถ้ำ ฤษมนึกประหลาดใจว่า “เสือกกับวัวเคยแต่เป็นศัตรูกัน
เสือกกับวัวเป็นอาหารมาแต่ไหนแต่ไร เหตุใดเล่าอ้ายลูกเสือกกับอ้ายลูกวัว
จะมีความรักกันจริงหนอ ?”

แล้วฤษมก็เล็งญาณดูเรื่องราวโดยตลอด ฤษมคิดในใจต่อไปว่า “อ้อ !
อ้ายลูกเสือกมันหิวหาญและยัทธิธรรม ใจป้ำอย่างเสือก ที่กัดแม่ของมันตาย
ก็เพราะมันยังเห็นเสือก เป็นเทวดา ไม่รู้จักอย่างคน อ้ายลูกเสือกกับ
อ้ายลูกวัวสองตัวนั้นรักกันดี น่าจะชุบมันขึ้นเป็นคน จะได้เป็นพี่น้องกัน

ต่อไป “คิดทั้งนั้นแล้วฤๅษีก็ตระโกนถามออกไปถึง ๆ ว่า “เฮาไหมวะ ?
ข้าจะชวยเรื่องสองตัวให้กลายเป็นคน ”

ลูกสัตว์ทั้งสองตัวเห็นด้วย หมอบคลานเข้าไปหาฤๅษี

แล้วฤๅษีก็จัดการเสกเป่าว่าคาถาไปตามฤๅษีตามเศษของตาฤๅษี

ในไม่ช้า สัตว์ทั้งสองตัวก็กลายเป็นคนสองคน หน้าตาคมสัน

สง่างาม

ฤๅษีทั้งสองลูกเสกทกลบชาติมาเป็นคนแล้วนั้นว่า “หลวชัย ” และ
ทั้งสองลูกโคทเกิดเป็นคนว่า “คำว ”

หลวชัยผพันธุ์ห้าวหาญ เก่งกล้าสมกษัตริย์เคยเป็นเสธ และคำวผพันธุ์
นั้นใจก็ ช่อ และไว้ใจคนง่าย เพราะเคยเป็นว่มาาก่อน ทั้งสองคนเรียน
วิชาจากฤๅษี ถอดหัวใจได้มีคพระขรรค์ไว้ไว้และออกท่องเทียวผจญภัย
ต่อไปอีกยี่สิบขว และโดยทกล้ำหาญมีวิชาความรัค และรปร่างสง่างาม
ในที่สุดก็ไ้อภิเษกสมรสกับธิดาภคินีย และไ้ครองบ้านเมืองเป็นพระเจ้า
แผ่นดิน อยู่เย็น เป็นสุขชั่วกาลนาน

ต้นลำธาร น้ำใส ไหลเย็นนัก
 หมาขี้ปาก แวมะ ปักอาศัย
 เพื่อกินนา เร่งร่น ชุ่มชื่นใจ
 ข้างฟุ่มไม้ ไบสค งดงามครัน
 เห็นลูกแกะ แต่ไกล ใจกระหยิ่ม
 หมาขี้ปาก ปรีดเปรม เกษมสันต์
 “ต้องจับกิน ก่อนสิ้น แสงตะวัน
 เราเหมือนฝัน ดีอะไร ใต้เหยือกงาม
 ก่อนจะกิน ต้องแจ้ง แดงเหตุ
 ให้เห็นเดช คักคา น้าเกรงขาม”
 พอแกะเดิน ไกลมา ก็หาความ
 ขู่คำราม เสียงหลง แกะงังฟัง

เจ้าหมาบ้า เสด็จสร้าง แกลงคำแกะ

“เฮ้งนะแหละ ซาคีชั่ว ตัวโอหัง

หนอย! ถอด ^๕ อย่างไร ไม่ระวัง?

เห็นหลายครั้ง กวนน้ำ ชื่นคล้าคม”

ลูกแกะตก ใจกลัว จนตัวสั่น

นกไหวหว่น หมาบ้า ทำขรม

อยุ่ ^๕ ถอด ใส่ร้าย บ้ายการม

จำใจ ^๕ ชี้แจง แจ่มแจ้งจริง

“ซอรับรอง โดย ^๕ ช้อ ถอดความสัตย์

ใช่จะ ^๕ บัด ความผิด คึกขึงขึง

ซ้ำไม่เคย เลยหนา กล้าทวงถึง

ไม่เคย ^๕ วัง มาชน แห่งหนใด

ท่านว่าซ้ำ กวนน้ำ ทำให้ ^๕ ชื่น

ทั้งมา ^๕ วุ่น วายโกรธ โทษซ้ำใหญ่

ท่านอยู่ ^๕ เห็น น้าหนา ถ้าว้าไป

นาน ^๕ ไหล ผ่านลง ทุ่งตรกครอง

อันน้ำ ^๕ ชื่น ซ้ำไม่ ไต่กวนแน่

พูดจริงแท้ ^๕ ไซ้เกล้ง แผลงผลของ

จงทบทวน ^๕ เงอนจำ ตามทำนอง

เรื่อง ^๕ ทั้งผลของ ใคร่ครวญ สืบสวน ^๕ ”

ฟังลูกแกะ คอยไต่ โมโหมาก
 หมาป่าอยาก ประชิต บิดาโยห
 “เจ้าลูกแกะ สัตว์น้อย จ้อยกว่ากู
 เกี้ยวเกอระวู คิว เจ้าตัวการ
 ถึงวันนั้น เอ็งไม่ ไค่กวนน้ำ
 ให้สัคล้า ช่นมัว ทัวละห่าน
 บักลายัน เอ็งว่า ค่าประจาน
 เอ็งระราน ข้ามาก ปากไม้คี่”

ลูกแกะคอย เร็วไว ไม่ต้องคิก
 “เข้าใจผึก! กล่าวย้าย เช่นย้ายส
 ข่าเพ็งเกด เวียนวน ไม่ชนย
 เห็นผึกท ผึกท่า เรืองค่านัน”

หมาป่าพาล หมคฮาย ใสร้ายค้อ
 “งนัฟ้อ เอ็งว่า ข้ามั่นมัน
 เอ็งไม่ค่า พ้อค่า ทาโรมรัน
 โทษมหันต์ ทกอยู่ เอ็งผู้เคียว!”

ลูกแกะเคียว สลค หมคทพง
 ทกทะลง ทอคฮาลย หัวใจเสียว
 อันฮพาล เลวแท้ แน่จริงเจียว
 หมาป่าเคียว แกะกิน สันทงตัว

นิทานนี้ สอนไว้ ให้รู้ว่า
 พาลย่อมหา เหตุพาล สันดานชั่ว
 เรื่องบาปกรรม หรือไร ไม่มีกลัว
 กิเลสมีว เป็นโทษ โทคร้ายเขย

วันเด็ก

วันเด็กขอเด็คน้อม	รำลึก
คุณพ่อ, แม่, ครูอุทิศ	เทิดไว้
คุณชาติ, ศาสนานึก	คุณกษัตริย์—ราชเฮย
ควรเด็กเคารพไหว้	คำเข้าบูชา

บุญเจ้า องค์ประดิษฐ์

เพลงพระราชนิพนธ์

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

- ชะตาชีวิต
- ยามเย็น
- สายฝน
- แสงเดือน
- แสงเทียน

(คำร้องของหม่อมเจ้าจักรพันธ์เพ็ญศิริ จักรพันธ์)

เพลงไทยเดิม

- ลาวเจริญศรี
- ลาวคำหอม
- ลาวดำเนินทราย
- ลาวดวงเดือน

เพลงพระราชนิพนธ์

เพลงชะตาชีวิต

นกน้อยคล้อยบินมาเคี้ยวคาย คิก ๆ มีวายุกำวลให้หม่นฤทัยหมอง
 ชาติมวลมิตรไร้นักสนทนาคู่เคียงครอง หลงใหลหมายปองคนปรานี
 ชาติเรณแหล่พุกพานักนอน ชาติญาติมิตรและน้องพี่
 ขาปกรรมคงมีจากนระทม
 ท้องฟ้าสายฝนหะวันเดือน แสงลบนวนจะเตือนให้ใจชงชื่นชม
 หากเป็นลงพาคงยังมีขงตรอมตรม ชั่วระทมเพราะรอมา
 รวยจนทร่แจ่มพานภาพ้อง เฝ้ามองให้เตือนขวัญญาณ
 สักวันบุญมาชะตากังคิ

เพลงยามเย็น

แดกรอน ๆ เมื่อทินกรจะลี้ภัยหลบลมเมฆา ทอแสงเรืองอร่ามต่าง
 งามตา ในนภาสลักรัชมพร
 แดกรอน ๆ เมื่อทินกรจะลาโลกไปไกล ยามที่จำต้องพรากจาก
 ดวงใจ ไกลแสนไกลสุดห้วงยอศดวงตา
 แต่ก่อนเคยคลอเคลียกัน ทุกวันคืน ชันธุรา ต้องอยู่เคียงเปื่อยเปื้อน
 วิญญาณ เหมือนกันภาไรทินกร
 แดกรอน ๆ ถ้าทินกรจะลาโลกไปไกล ความรักเราคงอยู่คู่กันไป
 ในหัวใจคงอยู่คู่เสมอชม

เพลงสายฝน

เมื่อลมฝนบนฟ้ามาลว ทนไม่พรอวูลงไป
 เหมือนจะเอนรากลอนถอนไป แต่เหล่าไม้ยังกลดงาม
 พระพรหมท่านบันดาลให้ฝนหลั่ง เพอประทวงชีวิตมัทรา
 นาทพปลาคเป็นสายพรายพรวทวงาม ทวเขตคามชันธรา
 ลาคเป็นสายพรายพรวทวทุ่ง แดกทอรุ่งอร่ามตา
 รุ่งเดชมลายพรางพรายนภา ยามเมฝนมาแต่ไกล
 พระพรหมช่วยอำนวยให้ชนต่ำ เพอจะนำคัยความร้นใจ
 นาฝนหลังลงมาจากฟ้าแดนไกล พชพรรณไม้นชบนยง

เพลงแสงเดือน

นวลแสงนวลส่องงามตา	แสงจันทร์ทาส่องเรืองฟากฟ้าไกล
งามแสงงามส่องอำไพ	ย้อมดวงใจให้คงคลั่งไคล้เดือน
ชมแล้วชมเล่าเฝ้าชมเงาแลดู	ว่าเหมือนเธออยู่ไม่ริ้มเดือน
เดือนแสงเดือนส่องวันเพ็ญ	แสงจันทร์เพ็ญเด่นงามไฉนเหมือน
แสงเทียนงามเทียบเปรียบแสงเดือนงาม	

เพลงแสงเทียน

ทุกเทียนดวงสว่างส่องเทพเจ้า	สวดมนต์คำเข้าดังคราววระทม
โอชีวิตหนอล้วนรอความตายทุกคน	หลักไปไม่พ้นทุกคนอาทรอันใจ
ต่างคนเกิดแล้วตายไปชาติใช้เวรกรรมจากพร	
นิรันดร์สังขารนั้นไม่เที่ยงเสียงบุญกรรม	ทุกคนเคยทำกรรมไว้ก่อน
เชิญดวงเทวดาข้าไหวว่อน	ขอพรคุ้มภัยชีวิตหน้า
ทนทรมาณมานานแล้วจะกราบลา	หน่วงโรคาทเบียดเบียด
แสงเพลิงชีวาสนแสงเทียน	
ทำบุญทำทานกันไว้เกิดเกิดเป็นคน	ไว้เตรียมผจญชีวิตใหม่
เคยทำบุญทำคุณปางก่อนใด	ขอบุญคุ้มภัยชีวิตหน้า
ทนทรมาณมานานแล้วจะกราบลา	แสงเทียนบูชาพระคัมภีร์
แสงเทียนบูชาพระคัมภีร์	

เพลงไทยเดิม
เพลงขับเจริญศรี

เกริ่น

มีคนมัสของกัลยา
ทรงโฉมประโลมละลานใจ

ลักษณะเลิศล้ำในคำไต่
บุตรีไทพระพิษณุกร

เพลงลาวเล็กตัดสร้อย

อายุเยาวเรศรุ่นเจริญศรี
งามทรงงามองค์อรรช*

พระเพ็ญแพงนังสองสมร
ทั้งอัปสรหยากฟ้าลงมาเอย

เพลงลาวเล่นน้ำ

แม่คุณเอ๋ยเราย่เคยพบเจ้า
สาวโค้ยเหมือน สองเพ็ญแพงนา

สองนางลำพาสุเจ้างามตา
ทั้งแต่ข้อยกุมมาลภษณาย่ปาน

ว ล ว

(กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์ ทรงพระนิพนธ์)

*ร้องกันทั่วไปว่า อ่อนช้อน คามสำเนียงลาว

เพลงดาวคำหอม

ขามเม ^๕ อสม ^๕ พักทวน	ลมก็ ^๕ อวล ^๕ แต่ ^๕ กลิ่น ^๕ มณฑาทอง
ไม ^๕ เอย ^๕ ไม ^๕ สั ^๕ ค ^๕ ต ^๕ ง ^๕ อย่า ^๕ สั ^๕ ย ^๕ อง	*ไ ^๕ เอย ^๕ ยั ^๕ ไ ^๕ กั ^๕ ง ^๕ แต่ ^๕ ย ^๕ เอย ^๕ นาม ^๕ ค ^๕ ว ^๕ ง ^๕ เอย
โอ ^๕ เจ้า ^๕ ค ^๕ ว ^๕ ง ^๕ ค ^๕ อ ^๕ ก ^๕ โก ^๕ ม ^๕ ล	ผ ^๕ อง ^๕ ผ ^๕ ี ^๕ ว ^๕ ช ^๕ น ^๕ ผ ^๕ ค ^๕ พ ^๕ ัน ^๕ ใน ^๕ ส ^๕ ว ^๕ น ^๕ ค ^๕ ุ ^๕ ส ^๕ ิ ^๕ ท ^๕ า
แ ^๕ ง ^๕ แ ^๕ ช ^๕ อ ^๕ ย ^๕ แ ^๕ ถ ^๕ น ^๕ ภ ^๕ า	ผ ^๕ ง ^๕ ภ ^๕ ม ^๕ ว ^๕ า ^๕ ส ^๕ ก ^๕ ย ^๕ ญ ^๕ ญา ^๕ เพ ^๕ อ ^๕ น ^๕ เอย
โอ ^๕ อ ^๕ ก ^๕ ค ^๕ ก ^๕ ด ^๕ ง ^๕ ค ^๕ น ^๕ ง ^๕ น ^๕ อ ^๕ น ^๕ ว ^๕ น	น ^๕ อ ^๕ น ^๕ ให้ ^๕ ไ ^๕ ฝ ^๕ น ^๕ เท ^๕ น ^๕ จ ^๕ ัน ^๕ ท ^๕ ร ^๕ แ ^๕ จ ^๕ ม ^๕ พ ^๕ า (ซ ^๕ ้า)
ท ^๕ ร ^๕ ง ^๕ ก ^๕ ด ^๕ ค ^๕ ส ^๕ ว ^๕ ย ^๕ ส ^๕ ค ^๕ โ ^๕ ส ^๕ ภ ^๕ า	แ ^๕ ส ^๕ ง ^๕ ท ^๕ อ ^๕ ง ^๕ ส ^๕ อ ^๕ ง ^๕ ท ^๕ ล ^๕ ้า ^๕ ช ^๕ ว ^๕ ญ ^๕ ท ^๕ า ^๕ ร ^๕ ี ^๕ ย ^๕ ม ^๕ เอย (ซ ^๕ ้า)

(ไม่^๕ท^๕ร^๕า^๕ย^๕น^๕า^๕ม^๕ผู้^๕แ^๕ก^๕)

*ไ = ไกร

เพลงดาวคำเนื้ทวาย

ค ^๕ ค ^๕ ิ ^๕ ร ^๕ แ ^๕ จ ^๕ ม ^๕ ก ^๕ ระ ^๕ จ ^๕ ่า ^๕ พ ^๕ ้า	ฉ ^๕ า ^๕ ย ^๕ น ^๕ ภ ^๕ า ^๕ ผ ^๕ อ ^๕ ง ^๕ จ ^๕ ร ^๕ ั ^๕ ว ^๕ ั ^๕ ค ^๕ มี
เ ^๕ น ^๕ ป ^๕ ระ ^๕ ท ^๕ ิ ^๕ ย ^๕ ส ^๕ อ ^๕ ง ^๕ ท ^๕ ล ^๕ ้า ^๕ ย ^๕ า ^๕ ม ^๕ ว ^๕ า ^๕ ค ^๕ ิ	ว ^๕ ิน ^๕ ฤ ^๕ ก ^๕ ิ (น ^๕ อ ^๕) ข ^๕ อ ^๕ ง ^๕ เร ^๕ า ^๕ ช ^๕ า ^๕ ว ^๕ า ^๕ โ ^๕ ล ^๕ ก ^๕ า
(ส ^๕ ร ^๕ ั ^๕ ย ^๕) อ ^๕ ้า ^๕ ค ^๕ ว ^๕ ง ^๕ ร ^๕ ั ^๕ ช ^๕ น ^๕	ส ^๕ า ^๕ ค ^๕ ส ^๕ อ ^๕ ง ^๕ ว ^๕ ัง ^๕ ส ^๕ เ ^๕ า ^๕ ว ^๕ ภ ^๕ า
ช ^๕ า ^๕ ว ^๕ า ^๕ โ ^๕ ล ^๕ ก ^๕ ส ^๕ ำ ^๕ ร ^๕ า ^๕ ญ ^๕ า ^๕ น ^๕ อ ^๕ ร ^๕ า	ช ^๕ ม ^๕ แ ^๕ ส ^๕ ง ^๕ จ ^๕ ัน ^๕ ท ^๕ ร ^๕ า ^๕ ง ^๕ า ^๕ ม ^๕ เอย
ท ^๕ ก ^๕ ข ^๕ ัน ^๕ พ ^๕ ัน ^๕ อ ^๕ เ ^๕ า	จ ^๕ ัน ^๕ ท ^๕ ร ^๕ เ ^๕ ้า ^๕ ส ^๕ อ ^๕ ง ^๕ ไป ^๕ ท ^๕ ว ^๕ ด ^๕ ิ ^๕ ง ^๕ เอย
เ ^๕ ห ^๕ ม ^๕ อ ^๕ น ^๕ น ^๕ ำ ^๕ ไ ^๕ จ ^๕ ร ^๕	ค ^๕ ร ^๕ ผู้ ^๕ อ ^๕ า ^๕ ว ^๕ ิ (น ^๕ อ ^๕)
เม ^๕ ท ^๕ ค ^๕ า ^๕ ป ^๕ ร ^๕ า ^๕ น ^๕	แ ^๕ ก ^๕ ค ^๕ ิ ^๕ ษ ^๕ ย ^๕ ย ^๕ ม ^๕ เอย ^๕ ง ^๕ เอย

(น^๕า^๕ย^๕ม^๕น^๕ท^๕ร^๕ิ ท^๕ร^๕า^๕โ^๕ม^๕ท^๕ แ^๕ก^๕)

เพลงลาวดวงเดือน

๑. เทยวแรก

๑. โอ้ละหนอคงเอนเอย

โอ้คึกแล้วหนอซ้อซอลาล่วง

๒. ซอลาแล้วเจ้าแก้วโกสุมภ

ระหาไทนมาเทียม

๓. หอมกลั่นเกสรเกสรคอกไม้

หอมกลั่นกรุ่นครันหอมมันยังขยับเลย

เทยวกลับ

๑. โอ้ละหนอนวลตาเอย

โอ้เย็นกรรมต้องจำจากไป

๒. เห็นเดือนแรมเวศร้างเวหา

ระทนทุกซั่ทุกซั่ทน

๓. เสียใจกันขานมันหวานเจือยแจ้ว ช่างหวานสุดแล้วหวานแจ้วเจือยเอ

ถึงจะหวานเสนารหวานเพราะอะไรเลย ข้เหมือนทราชมเชยเวลาละน้อ

(พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นพิชัยมตินทโรคม ทรงพระนิพนธ์)

ซ้อขมาเว้ารักเจ้าสาวคำคง

อกพเป็นห่วงรักเจ้าคงเอนเอย

ซ้อขนรักเจ้าหนอขวัญตาเรียม

เจ้าคงเอนเอย

หอมกลั่นคล้ายคล้ายเจ้าสุเรียมเอย

เนื้อหอมทราชมเชยเวลาละน้อ

ซ้อขนรักแสนรักคงคงใจ

อกพอลัยเจ้าคงเอนเอย

ซ้อขบึงคุพาสะหนอเห็นมีคม

เจ้าคงเอนเอย

เขายนจกหมายให้ผม แต่ผมไม่รับ เพราะทราบคำว่าข้อความใน
จกหมายนั้นมันว่าอย่างไร เนื่องจากเคยได้รับจกหมายเช่นนั้นของเขามาจน
เคยเสียแล้ว แพทย์จะเรียกว่าทุกเดือนก็ได้ ผมควักเงินยืมให้เขาไป ๒๐ บาท
เขารับพร้อมก็กล่าวขอบคุณเขาๆ แต่กลิ่นเหล้าก็ยังฟุ้งกระจายมาให้ผม
ทราบได้ และก็ไม่ผิดอะไรกับทุกครั้งที่เขาจะมาหา เขาเก็บเงินและจกหมายลง
ในกระเป๋าทองแดง จกหมายฉบับนั้นก็คงจะนำไปใช้กับคนอื่นได้ต่อไปอีก แล้ว
เขาก็จากไป และแน่นอนเหลือเกินเดือนหน้าหรืออาจอีกไม่กวัน เขาก็คง
กลับมาในลักษณะเช่นนั้นอีก

เขาสื่อ เสรี หรือ เฮก อย่างที่เรียกกันเล่นๆ จนติดปาก

คุณรู้จักเขาไหม คุณอาจรู้จักเขา อาจเคยเห็นเขา เคยเดินผ่านเขา
ไปโดยสนใจหรือไม่สนใจก็ได้ คุณอาจพบเขาเดินไปตามถนนอย่างใจลอยๆ
ไม่เคยยิ้ม ไม่เคยทักกับใคร ไม่เคยกล่าวสวัสดิ์คำให้ใคร เขาเดินคนเดียว
กินคนเดียว อยู่คนเดียว แต่ทั้งนี้ไม่มีใครสนใจเขานักหรือว่าเขาอยู่

ที่ไหน เขาทำอะไร เขาเป็นใคร และชีวิตหลังจากเขาเป็นอย่างไร จะมีคน
รู้จักเขาอยู่อีกคงไม่มากนัก

ใครจะเชื่ออย่างไร เขาเป็นคนผอมบาง หอมฟุ้งในสังคมมาสมัยหนึ่ง
ซึ่งในเวลานั้นถ้าหากใครไม่รู้จักเสีย ผู้นั้นก็อยู่ในสังคมชั้นต่ำหรือไม่ได้ความ
ร่ำรวยแน่นอนทีเดียว เพราะในเวลานั้นเขาคือลูกเศรษฐีคนหนึ่งของเมืองไทย
และเป็นนักเรียนนอกที่สังคมกำลังเห่อเอามากๆ เสียด้วย แต่เดี๋ยวนี้เขา
กลับเป็นคนอีกคนหนึ่ง ตกเป็นทาสสรีร่า แท่งตัวปอนๆ สกปรก และเก็บ
เที่ยวขอเงินใครต่อใคร แม้แต่ผมที่เขาเองเคยเหยียดหยามและไม่เคยพูด
ด้วย ไม่เคยเล่นด้วยเสียด้วยซ้ำไป ในเวลาที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเดียวกัน
ชั้นเดียวกัน ใครเล่าทำให้เขาเป็นเช่นนั้นไปได้ รากฐานของชีวิตของเขา
นั้น เริ่มต้นมาแต่ที่บ้านของเขาเอง

เฮก — เป็นลูกชายคนโตของพ่อแม่ ตั้งแต่เกิดมาพ่อแม่ก็มีหลักฐาน
มากมายจากมรดกที่ตกทอดมาในฐานะอันค่อนข้างจะร่ำรวยของพ่อแม่เช่น
เขามีพลอยงาช้างอยู่ถึง ๒ คน พ่อมีงานยุ่งทางกิจการงานของบริษัทและ
การค้าต่างๆ ก็จริง แต่แม่ก็ให้ความรัก ให้ความดูแลคุ้มครองป้องกัน
เป็นอย่างดีที่สุด จิตใจและอารมณ์ของเขากลับๆ ที่เป็นทารก เมื่อยามที่อยู่ใน
อ้อมอกของแม่ แม่ให้นมเอง แม่เคยกอดกอดให้อีกหลับ เคยเห่กล่อม
เวลาที่เขาหลับในเปล เหล่านี้ทำให้เขารู้สึกว่าชีวิตของคนนั้นอบอุ่น และ
มั่นคง พ่อและแม่รักกันดี ไม่เคยมีการทะเลาะเบาะแว้งทะเลาะทำให้อีกใจ

ของเต็กอย่างเอกพลอยต้องกระทบกระเทือนไปด้วย นาคีคิดว่าเต็กอย่างเอกนั้น
 ต่อไปในอนาคตจะเป็นผู้ที่มีความสุขของชีวิตเป็นอย่างดีที่สุด

แต่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ถูกบันทึกและฝังลงในจิตใจและอารมณ์ของเอก
 ตลอดมาในขณะที่ย่อย ๆ เติบโตขึ้นตามวันเวลานั้น ได้เริ่มต้นชีวิตชาวศ
 ของเต็กผู้นั้น

เอกถูกพระเฒ่าพระนอกลอตมา จนอายุ ๒ ขวบแล้ว ถึงเวลารจะไปไหน
 ก็ต้องพลอยอ้อม แม่ไม่เคยทขยยอมให้เอกเดินลงมาแม่แต่ในสนามหญ้า
 หนาทึบ ถึงเวลาอาหารพลอยก็ต้องบ่อน ใจของเอกเองนั้นเบื่อหน่ายเต็มที
 อยากจะทำอะไร ๆ ของตนเองบ้าง แม้มักไม่เคยยอมให้ทำทั้งนั้น เอกเริ่ม
 เป็นคนเอาแต่ใจตนเอง เพราะคิดว่า ถ้าตนร้องไห้เมื่อใด เมื่อนั้นตนจะ
 ได้สิ่งที่ต้องการหรืออยากทำ พ่อและแม่ตามใจไปเสียทุกอย่าง

โดยสายตาของเพื่อน ๆ ของแม่ ซึ่งมองความเป็นไปอย่างฉิวฉิน
 หรืออาจเป็นเพราะอยากจะพูดเอาใจแม่มากก็ได้ มักจะพูดเสมอว่า แม่เลี้ยงเอก
 มาก รักลูกเหลือเกิน ไม่เคยยอมห่างลูก หากใครรักลูกอย่างนั้นไม่ได้
 อีกแล้ว แต่พ่อและแม่ของเอกหารู้ไม่ว่า ตนให้ความคุ้มครองป้องกัน
 ลูกชายของตนมากจนเกินไป มากจนเอกไม่เป็นตัวของเอกเองเลย

ทั้งพ่อและแม่รักเอกมาก แน่ละ ไม่มีใครเถียงได้ เป็นสัญชาต
 ญาณอย่างหนึ่งของสัตว์โลก แต่บางครั้งทั้งสองคนก็เกิดขัดแย้งกันเอง
 ซึ่งเป็นโอกาสที่จะให้เอกมีจิตใจฝังอยู่ในความเชื่อมั่นว่า เอกคือคนเดียวใน
 โลก ถ้าอยากจะทำอะไร ทำอะไรก็ได้ ไม่มีใครจะมาขัดขวางได้

เวลาของการเติบโตขึ้นด้วยการเอาใจใส่ปลูกของอย่างมากมายจนเกินไป เช่นนี้ จิตใจและอารมณ์ของเด็กลักษณะแปลกเปลี่ยนแปรไป ไม่เคยที่จะตัดสินใจตนเองได้ว่า อย่างไรถูก อย่างไรผิด อย่างไรควร อย่างไม่ควร

เมื่อเวลาที่แม่ให้คนใช้บอกส้มเขียวหวานให้เอาก่อน ๆ วางกล้วยส้มเปรี้ยวเรียงลงบนจาน เอากะแ้วส้มมาขบและขำเล่น แล้วขบให้น้ำส้มกระเด็นถูกหน้าคนใช้ เธอพอใจที่เห็นคนใช้หลยเป็นพลัน เมื่อพอเห็นเช่นนั้น พ่อเตือนแม่ว่า ให้หาของอื่นหรือน้ำให้เอาก่อนอย่างอื่นเสีย และควรเลิกบอกส้มเสียที แม่กลับบอกว่า ทำเช่นนั้นไม่ได้ เธอจะไม่พอใจและลูกกำลังสนุกอยู่ด้วย พ่อก็พลอยเห็นดีไปด้วย

เวลาที่นั่งรับประทานอาหาร เธออยากกระหยิบช้อนหยิบส้อมและรับประทานเองให้เหมือนผู้ใหญ่ ทั้ง ๆ ที่อายุ ๔ - ๕ ขวบแล้ว คนใช้ก็ยังต้องมานั่งคอยขออน เมื่อโกรธหนักขึ้น เธอก็กะเอนหน้าหนี เวลาที่คนใช้พยายามตักอาหารจะข้อนเข้าปาก แม่เข้ามาปลอบและจะทำหน้าที่ข้อนให้เอง เธอสนใจตามใจแม่ก็เพียงคำเดียว แล้วเกิดความรำคาญออกอกใจหนักขึ้น เธอคว้าช้อนและส้อมไปออกไปทางหน้าต่าง เสียแม่ตะโกนห้ามแล้ว พ่ออยู่ใกล้ ๆ กลับบอกว่า ช่างเธอไม่ต้องห้าม ลูกทำอย่างนั้นก็เพราะเป็นทางออกอย่างหนึ่งของอารมณ์เด็กเล็ก ๆ แม่ก็พลอยเห็นดีไปด้วย

ทุก ๆ อย่างก็อุดมสมบูรณ์ทุกอย่าง อาหารการกิน ความเป็นอยู่
 ของเล่น เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม แต่กลับปรากฏว่า เขาคือเด็กที่ผอมและ
 เจ้าอารมณ์ เวลาอาหารเขากลับประทาน ๒-๓ คำ แล้วก็ไมยอมรับ-
 ประทานอีก แต่พอตกกลางคืน ก็ระลึกรู้ขึ้นมาเองว่า เด็กคนอื่นทุกคนใช้
 ต้องทนขึ้นมาหาอาหารโกสากลิ่นทั้งวัน แทบทุกคนเขากินอย่างมีความสุข
 ทนอด หรือไม่ว่าลูกขึ้นมาจริง ๆ ให้โดยปราศจากเหตุผลที่พ่อและแม่ไม่อา
 ทราบถึงจิตใจและอารมณ์ของเด็กอย่างเขาดูเลย

จนกระทั่งเขาอายุ ๖ ขวบแล้ว พ่อแม่ก็ยังทำให้เขารับเอาอารมณ์
 ของการอยู่โดดเดี่ยวและว่าเหวเอาไว้นิดหน่อย ๆ เป็นอารมณ์ของการไม่รู้รัก
 คบเพื่อน

“คุณแม่ครับ”

“ทำไมไม่รักเขา”

“คุณแม่ครับ เขากลับไปเล่นข้างนอกได้ไหมครับ?”

“อัยย” เสียงแม่อุทานออกมาจนเขากลใจ

“เขาจะไปดูเขาเล่นว่า”

“อย่าลืม ข้างนอกสักปรกระต่าย แล้วก็แคบเปรี้ยว ๆ อย่างนี้
 เคยดูลูกแม่ก็ไม่สยหายเท่านั้นแหละ”

“ดูเขากลับออกไปเล่นในคืนครับ แล้วก็อีก ร้อย และใคร ๆ ทั้ง
 เยอะ”

“ไม่ได้ลูก ไม่ได้ พวกนั้นเขาจะยังงี้ก็ช่าง พวกนั้นชนออกกระต่าย
แล้วก็ แม่ไม่อยากจะเห็นลูกไปเล่นกับเจ้าพวกเก๊กจน ๆ อย่างนั้น”

“โอ้ คุณแม่ พวกนั้นเขาสนุกกันออก”

“เฮ้ เอ็ก ก็โอใหญ่แล้วนะ ชื่นออกไป เด็กพวกนั้นมันเล่นแก๊ง
เขาเจ๊ ๆ แล้วจะว่าอย่างไร ไปนะลูกนะ ไปที่ห้องของลูกนะ คนคักของแม่
ของเล่นของเราตังเขอะแยะ”

เอกไม่เคยได้เล่นกับเพื่อนเด็ก ๆ ถูกเก็บตัวไว้แต่ในบ้าน ถูกแยก
ให้หนีพ้นจากการที่จะเรียนรู้ถึงความจริงของชีวิต รู้จักแต่ความอบอุ่นใน
อ้อมแขนของแม่อย่างเดียว ไม่เคยได้เรียนรู้ถึงความยากลำบาก ไม่เคย
เรียนรู้ถึงความร้ายหรือรุนแรงในชีวิตของสังคมเด็ก ไม่เคยรู้จักการถูก
แกล้ง ไม่รู้จักการแก้ไขและการหลบหลีก ไม่รู้จักการเสนอและสนองซึ่ง
จะเรียนรู้ได้จากเพื่อน ๆ เด็ก ๆ ด้วยกันที่กระเด็นรากฐานของตนในการที่จะ
มีชีวิตเข้าไปสู่โลกภายนอกในสังคมของชีวิตผู้ใหญ่ ไม่รู้ว่าชีวิตนั้นมัน
สุขทุกข์ทั้งนี้ และบางครั้งก็โหดร้ายที่ระคายเคืองทางแก้ไข ไม่รู้จักความ
ผิดหวัง ไม่รู้จักการคบเพื่อนและการเอาใจคนอื่น ไม่เคยรู้จักที่จะเตรียมตน
รับกับความไม่สมปรารถนาอันเป็นธรรมดาของโลก โดยคิดแต่ว่าตนจะได้
ทุกอย่างเหมือนอย่างที่ท่านจะได้รับจากพ่อและแม่เสมอไป รากฐานแห่ง
อารมณ์ตนเองทำให้เอกไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้เมื่อโตขึ้น ความ
เอาแต่ใจตนเอง และเมื่อได้เข้าไปอยู่ในสังคม หากจะมีใครที่คอยขัดขวาง
ไม่เห็นด้วยกับตน การได้รับความไม่พอใจเพียงเล็กน้อย ความผิดหวัง

ในสิ่งที่ตนคิด เท่านั้นเองเขาก็ทนมันไม่ได้ กลับมีจิตใจและความคิดกลับ
มาว่า เขาอยู่คนเดียวดีกว่าจะได้ไม่มีใครขัดแย้งได้ นี่เองคือความรู้สึก
ที่ทำให้เขาต้องห่างจากคนอื่น ๆ คนใครไม่ได้ หาเพื่อนที่คบไม่ได้เลย
นอกจากเพื่อนที่เลว ๆ เท่านั้น ที่คล้อยตามความเห็นของเขาและทำให้เขาคุย
“ใหญ่” ขน

วันหนึ่ง ขณะที่เขากำลังเล่นอยู่คนเดียวในห้องรับแขกกับตุ๊กตาสุนัขขน
ปุยทวนหนึ่งอย่างเขื่อนายทาสี ทั้ง ๆ ที่เขายอายุ ๖ ขวบแล้ว แม็กยังคง
มองเห็นว่าเขายังเด็กมาก แม็กจึงเลือกตุ๊กตาสุนัขขนมาให้เล่น เขาก็ชอบมัน
เพราะอยากจะได้มันอย่างความชอบมากกว่า หรือไม่ได้ควรจะเป็นรถไฟสัก
ขบวนหนึ่งให้มันเล่นได้ สมกับของเล่นสำหรับวัยของเด็ก แต่แม็กบอกว่า
ถ้าแม่เผื่อใจเขาใจได้ผลจากของเล่นนี้ก็ได้ กำลังอยากจะทำตุ๊กตาสุนัขขน
เต็มทีแล้ว แม็กพาเพื่อนของแม่เข้ามาในห้องรับแขก ๒ คนด้วยกัน

“ลูกเอก มานะลูก”

เสียงแม่เรียกและเอกรู้ตัวว่า แม่ทำอย่างนั้นทุกครั้งเวลาที่เขาจะมาหา
ไม่ใช่อะไรอื่น แม่ต้องการจะขอความสุขของตัว เขาก็มีตุ๊กตาสุนัขขนเข้า
หาแม่

“อ้าว ไข่ไม่สวยสักตัวใหญ่ละลูก?” เสียงแม่เตือน
แต่เขาก็นั่งเฉยเฉย คิดว่า แม่จะทำยังงั้นถ้าตนไม่ยกมือไหว้ใคร เขาก
มองหน้าแม็ก และเมื่อเห็นหน้าแม็กก็ ๆ ยิ่งรู้สึกว่าเขาใจไหน

“วันนี้ออแล้วไหมล่ะ”

เท่านั้นเอง แม้มักไม่เห็นว่าจะไร่นะ

“หน้าตาสวณใจเธอ” เสียงเพื่อนแม่คนหนึ่งพูด เขามองเห็น
แบบอย่างพอใจ “ตาเหมือนกับเธอไม่มีผิด แต่ส่วนอื่น ๆ ละก็
เหมือนพ่อ”

“ตายละ ฉันมองเท่าไร ตาเธอก็ไม่เหมือนกับพ่อสักส่วน” แม่
เริ่มแย้ง

“อู๊ เห็นไหม รูปหัว—ท้ายทอย—ใบหู ผิดพ่อเสียเมื่อไหร่
ละเธอ แหม สนใจตัวจนสวณใจเลยอะ เธอ”

ตอนนั้นเธอรักภามีใจในของเล่นของตนทันที

“นามีสุนัข” เสียงเพื่อนแม่พูดต่อ “เฮะ เป็นน่าหรือปาละ น้า
เถอะนะ เธอ นามีสุนัขตัวหนึ่งที่ยานเหมือนอย่างนั้นไม่มีผิดเลยอะเธอ”

เธอยังมองอย่างพอใจ เพื่อนแม่คนนั้นพอจะคุยกันได้ละ เธอเคยอยาก
ไ้สุนัขไว้เลี้ยงสักตัว แต่พ่อและแม่ไม่ยอม เพราะกลัวว่าสุนัขนั้นเลี้ยง
ก็ไมค่อยเกิดคนมากก็เอกละลายาก หรือเลี้ยงไม่คเป็นยาขนมาจะกัด
ใครต่อใครเท่านั้น พ่อแม่ก็องหาเหตุผลมาหลอกล่อเธอเสียหลายเรื่อง
ล้วนแต่เป็นเรื่องที่น่ากลัวและความไม่คของสุนัขขนนั้น เมื่อมามีคนพอจะ
คุยให้ฟังเรื่องสุนัขได้บ้าง เธอก็เข้าหาทันที ถึงวิชาสะเข้าไปนั่งทักเพื่อน
แม่ แต่แล้วเสียงแม่ทำให้เธอต้องแปลกใจ

“นี่ เธอ—ไปทักฮังลูกเถอะ ผู้ใหญ่เขาจะคุยกัน”

เธอยังคงนั่งเฉย เธอก็คิดว่าแม่คงพูดออกมาผิด ๆ ละมัง เพราะ
เพื่อนแม่ก็อยากคุยกับเธอเหมือนกัน คงอยากคุยเรื่องสุนัขให้เธอฟังแน่ ๆ

เธอไม่ยอมฟังแม่ เขาเริ่มเลาถึงสุนัขที่เคยเห็นและทำเสียงเห่าออกมา
เพือน ๆ แม่ชอบใจ แต่แม่กลับหนายาง

“ไต่ยีนใหม่เธอ บอกให้ไปเล่นที่ห้อง ผู้ใหญ่เขาจะพุดกัน”

นัยน์ใจกันนะ เธอก็คิด เวลาที่เราไม่อยากพุดก็ขอให้พุด ครั้นเราพุด
บ้าง กลับไล่ให้ไปให้พ้น ท่อไปไม่พุดไม่คุยก็กลัว ขยำมาเตือนให้พุดกับ
ใคร ๆ อีกท่ไปเลย เธอทำท่าจะเดินออกไป

“ถ้าถึงเวลาหิวละก็ บอกเขาให้จ้กหาให้ลูกทานก่อนนะ”

เธอไม่เคยท่ได้รับประทานอาหารร่วมโต๊ะกับพ่อและแม่เลย เพราะ
พ่อมักกลับมาบ้านก็เกือบค่ำ และแม่มับังคับให้เธอรับประทานเสียก่อน เธอ
อยากจะทำตัวเหมือนพ่อแม่ คือเป็นผู้ใหญ่ ได้รับประทานอาหารร่วมโต๊ะบ้าง
แต่ก็ไม่ค่อยจะได้รับความยินยอมนัก เพราะแม่มัคงคิดอยู่ตลอดเวลาว่า
เธอยังเด็กและควรระไกรรับ ๆ บ่อนหรือให้รับประทานเสียให้เสร็จ ๆ ไป
เธอก็ไม่ได้เรียนรู้ง มารู้ยทในการนั่งโต๊ะและยังกว่านั้นไม่มีโอกาสได้
เคยออกความเห็นของตนเองเมื่อครอบครัวมาอยู่พร้อมหน้า และเป็นเวลา
ที่เป็นสุขที่สุดเวลาหนึ่งของครอบครัวเหมือนอย่างเด็กอื่น ๆ

ชีวิตของการถูกลดและประคับประคองเสียจนเกินไป ทำให้ชีวิตของ
เธอขาดความไวใจตนเอง และไม่แน่ใจในตนเองว่าทำอะไรได้เหมือนมี
อุปสรรคเพียงเล็กน้อยก็ของหวังฟังคนอื่นอยู่ตลอดเวลา เมื่อถึงเวลาเข้า
เรียนในโรงเรียน พ่อแม่ก็ตามคอยรับคอบส่ง และแทบจะป็นังคอบเฝ้า
ลูกของตัวอยู่ที่โรงเรียนตลอดทั้งวัน ปัญหาบึงใหญ่ที่แม่พูดกันหนาก็คือ
กลัวว่าเด็กอื่น ๆ จะคอยแกล้งลูกของตัว

จึงอยู่พ่อแม่อย่างมีความสุข ให้การแนะนำสั่งสอนและให้ความรักความเอ็นดูถึงสารพัดลูกของตน แต่ก็ยังมีพ่อแม่หลายคน อย่างเช่นพ่อแม่ของเอก ลืมไปว่าลูกของตนนั้นเป็น “มนุษย์” หนึ่ง ที่จะต้องต่อสู้กับความเป็นอยู่ในสังคมมนุษย์ จะต้องสร้างให้ลูกรู้จักกับชีวิตของสังคม และมีชีวิตเหมือนคนอื่น ๆ เขา แทนที่จะคิดเช่นนั้น กลับให้การดูแลเอาใจใส่ลูกเหมือนกับรถยนต์คันงามคันใหม่ ซึ่งรักเหลือเกิน คอยล้าง คอยเช็ด เติมน้ำมัน ไม่ยอมให้ใครมาลูบมาแตะต้อง และเก็บไว้ในโรง

เอกเรียนหนังสือมาโดยไม่ค่อยจะคบเพื่อนฝูง คบเพื่อนยากและมีกิริยาขี้อายยามเพื่อน ๆ ที่ครอบครัวต่ำต้อยกว่าตน ไม่ค่อยยอมเล่นกับใคร และพ่อแม่เองก็ไม่ค่อยยอมให้เล่นกีฬาใด ๆ เพราะเกรงว่าเอกจะได้รับบาดเจ็บ เข้ากับใครไม่ได้เพราะไม่เคยรู้จักการแพ้ชนะ คิดแต่จะเอาชนะและเอาชนะเพื่อนอยู่เรื่อย ไม่ใช่เหตุใดทั้งสนิทเป็นเช่นนั้นก็เพราะพ่อแม่ของเอกเข้าใจผิดระหว่าง “ความรัก” กับ “การตามใจ” โดยคิดว่าเป็นเรื่องเดียวกัน และลืมที่จะสอนให้ลูกรู้จักเป็นสัตว์สังคม ไม่เห็นแก่ตัว รู้จักรวมกลุ่มเข้ากับคนอื่นได้ และรู้จักว่าอะไรคือความสุข

เขาเรียนไม่สำเร็จชั้นมัธยมที่ ๘ แต่พ่อแม่มีเงิน เอกถูกส่งไปเรียนอังกฤษ ไปเกาะ ๆ ะ ๆ อยู่ที่เมืองนอกเสียหลายปี ใช้เงินพ่อแม่อย่างฟุ่มเฟือย ไม่ได้วิชาอะไรนอกจากวิชาใช้เงิน แล้วก็กลับมาเมืองไทย

มาใช้ชีวิตอย่างสำราญอยู่ในกรุงเทพฯ มีชื่อเสียงด้วยการเที่ยวเตร่และใช้เงินอย่างเศรษฐกิจ เพื่อนมากมายนักแต่กลัวเพื่อนกัน เมื่อพ่อแม่ตายลงไป มรดกมหาศาลตกมาเป็นของเขาแต่ผู้เดียว ทว่าสิ้นยอมมีเวลาหมดสิ้นไป เมื่อตกไปอยู่ในมือของบุคคลที่ไม่รู้จักใช้ และไม่รู้จักรักษา หรือทำให้งอกเงยเพิ่มพูนขึ้นมา ขยายมรดกทำให้บุคคลสิ้นเนื้อประดาตัว เขกกันชนกัน ใครจะคิดบ้างว่า มรดกเพียงแต่ตนเองเท่านั้นก็อาจไม่หมดในช่วงสองอายุคน ได้หมดไปอย่างง่ายตายทีสุด ภรรยาต้องเลิกร้างกันไป เพื่อน ๆ หายหน้าไปกันหมด เกยวงเขามาเพื่อนอยู่ก็คือ “เหล้า” ที่ยังติดตามเขาเรื่อยไป คอยเผาผลาญเกาะกินชีวิตให้สิ้นไปอีกทีละน้อย

เมื่อได้ทราบถึงชีวิตครึ่งหลังของเขา ตั้งแต่เขาเริ่มทนอดทนขึ้นมาในโลกแล้ว แปลกหรือที่คนอย่างเสรีจะเป็นถึงเพียงนี้

หญิงชายใดก็ตามจะเติบโตไปประสบความสำเร็จของชีวิตในเมื่อเป็นผู้ใหญ่นักได้ยากนัก ถ้าชีวิตในวัยเด็กไม่ประสบความสำเร็จมาก่อน ชีวิตที่กระเริ่มตนมาแต่บ้านนั่นเอง

ครอบครัวที่พ่อแม่รักใคร่กันดี อนาคตของลูกย่อมดี พ่อแม่ทำให้ความรักความปรานีแก่ลูก ลูกย่อมมีอนาคตที่ดี พ่อแม่ควรเข้าใจว่า “ความรักลูก” กับ “การตามใจลูก” มีชื่อเรื่องเดียวกัน

การให้ความคุ้มครอง ระวังแล เอาใจใส่ มีใช้หมายถึงการเผ่าคุณเลียบเคียงเด็กไม่อาจทำสิ่งใดที่ตนจำเป็นต้องเรียนรู้ได้

สอนลูกให้รู้ถึง “ความเป็นคน” และมนุษย์นั้นเป็นสัตว์สังคม
 ที่จะต้องเรียนรู้คบหากันและกัน รู้จักการเสนอ และการสนอง ไม่เห็นแก่ตัว
 ไม่เหยียดหยามกัน คนเรามีชีวิตอยู่ในโลกแต่ลำพังคนเดียวไม่ได้ และ
 อะไรคือความสุขของชีวิต

ถ้าหากว่าเด็กคนใด อนาคตเหมือนกับสัตว์แล้วให้ฟังมานี้ ใครเล่า
 เป็นคนผิด

คุยกับผีเสื้อ

อรุณวดี สุวรรณกนิษฐ์

ฉันเป็นเพื่อนเล่นกับผีเสื้อ คุยกับผีเสื้อเสมอ ฉันเป็นสุขสันตสนาน
อย่างประหลาดจนอยากคุยต่อให้มีใครหลายชายหญิงฟังบ้าง ถ้าฉันจะคุยกับ
ใครคนหนึ่ง ก็คงจะได้ฟังคนหนึ่ง ใครอีกหลายคนย่อมไม่รู้ว่า เราคุยกัน
ว่าอย่างไร ออกเสียงคายเรื่องราวที่คุย จึงต้องพูดไว้เป็นตัวอย่างเพื่อจะคุยกับ
ใครสักคนหนึ่งก็ได้ หรือใครหลาย ๆ คนจะคุยกับเขาก็ได้ เพื่อนรักทั้ง
หลายใครมีเวลาว่างมาคุยกันบ้าง เหมือนฉันคุยกับผีเสื้ออย่างที่ไหนจะค
ใหม่?

บางคนคงคิดว่า ฉันคงไม่สบาย น่าวิตกว่าจะต้องส่งโรงพยาบาล หรือ
ไม่ก็คงเป็นคนน่าเกลียดจนหาเพื่อนคุยไม่ได้หรือไหน จึงต้องวิ่งไปหาผีเสื้อ
เป็นเพื่อนคุย ใครจะคิดอย่างไรก็ได้แต่ความจริงอยู่ที่ตัวเองของแต่ละคน
แน่ละ ถ้าความคิดมันเกลียดเขินเขิน ไม่เป็นสาระ จะว่าไม่สบายก็ได้อยู่
แต่ตรายเท่าที่ขังคิดได้ช่วยเหตุผล ยังไม่มีอะไรเกินกว่าเหตุก็พิสูจน์ได้ว่า
ยังสบายก็อยู่

อันที่จริง มิใช่ว่า ฉันไม่มีเพื่อน ชื่อนี้หาไม่ได้เลย ฉันออกจะรู้สึก
ว่า มีเพื่อนชายหญิงมากเต็มโลก ทั้งสิ่งแวดล้อมรอบตัวแต่ละสิ่งแต่ละอย่าง
เป็นเพื่อนของฉันทั้งนั้น จะเลือกคบกับใคร อะไรเมื่อไร ก็ได้ฉัน คราวนี้ฉัน
คบกับผีเสื้อสนกอยู่ทั้งที่โตเกร็นไวข้างต้น และอยากคบต่อไปเพื่อน ๆ ทุก
คนฟัง จึงต้องชวนเพื่อน ๆ มาคุยกับฉันด้วยตาและด้วยใจต่อไป

นักสนกอย่างใดจึงคบกับผีเสื้อ ผีเสื้อนาหรือผีเสื้อสมุทรอย่างใดในร่อง
พระอุทัยมณีนหรือ ไม่ใช่ ๆ ผีเสื้ออย่างนั้น แล้วถามคำถามว่า ผี..ผี ทำ
ให้ออกจะกลัวจนหัวกลืนแล้วซี นี่ก็ไม่ใช่อะไรเลย ใครบอกนะ ใคร
เคยเห็นผีอะไร ไม่เห็นมีอะไรสักหน่อย มีแต่คำพูด เขาสมมติเรียกสิ่ง
ที่น่าเกลียดหรือน่ากลัวโดยไม่รู้ว่ารูปร่างอย่างไร พวกนี้เรียกว่า ผี แล้ว
คนโต ๆ เขาคำว่าผีมาตั้งแต่เด็ก ๆ จนกลัวกันไปตาม ๆ กันเท่านั้นเอง และ
เราก็กลัวผีคนกันมาก วาดภาพว่าเป็นโครงกระดูก คาบี่ อะไรทำนองนี้
พูดโอ้อวด ! ไม่เห็นจะน่ากลัวอะไรเลย ผีคนก็คือง่ายคน เหมือนกางปลา
เราเห็นผีปลา ผีกุ้ง ผีหมี อะไรต่าง ๆ ไม่เห็นกลัว กินมันอร่อยไป
เสียเข้าไปกลัวคำว่า ผี ทำไมก็ไมรู้และอันที่จริงคำว่า ผี เข็ดพจนานุกรม
ก็ไม่ได้ เขาบอกความหมายไว้แล้วว่า ผีคือ สิ่งที่มีสภาวะ เกินคน
เท่านั้นเอง เราไม่รู้ว่า สภาวะเกินคนนั้นเพียงไร ก็เลยวาดรูปผี
ให้เป็นภาวะแต่ที่น่ากลัว น่าเกลียด ไม่ยุติธรรมเสียเลย ผีคือสภาวะ
ที่เกินอาจจะสวดยกว่าคน แปลกกว่าคนดีกว่า เก่งกว่า น่าสรรเสริญ
ก็เป็นได้ ไม่ใช่จะบ่งให้เป็นสิ่งน่ากลัวอย่างที่คิดกัน อย่างพูดว่า

ผิพ้า หมายถึงเทวดา นางฟ้าก็ได้ พอบอกอย่างนี้ใคร ๆ ก็อยาก
เห็นเทวดา นางฟ้าใช้ไหม รู้จักว่าผิคืออะไรเสียบ้าง จะไม่ต้อง
กลัวอะไรส่งเดชไป พุดมาถึงนี้ไกลไกลไปเสียหน่อยแล้ว ฉันทัน
คนชอบคุยเสียอย่างนี้ เพื่อน ๆ ฟังจะเบื่อเสียก่อนว่าเรื่องผิเสีย
ต่อไปก่อน

ผิคือที่พูดกันว่าไม่ใช่ผิเสียอย่างในเรื่องพระอภัยมณี ที่เขาสร้างรูปให้
เป็นอย่างคนใด ๆ เหมือนยักษ์อะไรนั่นแน่เชียว ผิหมายถึงผิเสื้อแมลง
ชนิดหนึ่ง ที่มีปีกเป็นแผ่น สีต่าง ๆ สวยงามนั่นแหละ เพื่อน ๆ คงร้อง
อ้อละกัน ใคร ๆ ก็รู้จักผิเสื้ออย่างนี้บางโรงเรียนเขาจับมาทำแห้งเกาะบน
แผ่นภาพไว้ให้ศึกษาเล่าเรียนก็ยังดี มันน่ากลัวเหมือนกัน ว่าเหตุไฉน
เขาจึงต้องเอาแมลงพวกนั้นมา ผิเสื้อ เหมือนกับเสื้อทอที่วางเป็น
คนแบบยักษ์ตัวใหญ่ ๆ โต ๆ ถ้าจะว่าเพราะมันดูหน้ากลัวเหมือนผิเสื้อก็
แปลกหาความที่เกี้ยว เพราะแมลงงั้นมันไม่น่ากลัว ตรงกันข้าม น่างาม
น่ารัก น่าแล เป็นแผ่นภาพตัวอย่างของการเล่นสีเสียเข้าไป ขั้วหาเรื่อง
ของของแมลงนั้นเหมาะไม่เหมาะอย่างไรฝากให้เพื่อน ๆ ช่วยคิดกันเล่นสนุก
ต่อไป แต่ยากจริงๆ ก็ได้ น่าชมเชยผิเสื้อของคนแรกนั้นนัก เพราะ
ว่าผิหมายถึงสิ่งที่เบียดเสียดกันคน เสื้อ คำไทยเก่าหมายถึงเสื้อสายแมลง
นักเท่าที่พวกทมิฬเสื้อสายเป็นสิ่งที่มึนเสียดกันคนอย่างนักเป็นได้กระมัง ถูก
หรือผิดฝากไว้คิดกัน

เจ้าแมลงที่มีสภาวะเกินคนนั้นแหละฉันรู้จักเขาโดยซื่ออย่างนี้
 จึงยิ่งสนใจเขามาก และโดยโชคหรือโดยบังเอิญก็ตามเกิดที่หมู่
 บ้านของฉันมีผีเสื้อแมลงนั้นมากจริง ๆ ถูกแล้วบ้านฉันเป็นนามไร่
 พืชผัก ดอกไม้เป็นหย่อม ๆ มีพวงหรีดเป็นตอน ๆ ตามพุ่มตาม
 กอใบไม้ใบหญ้าเหล่านี้แหละ เจ้าผีเสื้อหลากหลายขนาดบิน
 ขวักไขว่ตั้งแต่ตัวจิ๋ว นิดน้อย เล็ก กลาง ใหญ่ บางขาว นวล
 เหลือง เทา บางสีสลับสอดเขี้ยวเหลืองปนม่วง น้ำเงิน แดง ดำ
 แสด บินอยู่อย่างเจิบเป็นกลุ่ม ๆ บางวันมีเจ้าตัวขนาดใหญ่มาก
 คู่หนึ่ง บินมาเกาะนั่งอยู่ที่พุ่มต้นแก้ว บวกแต่ละข้างเท้าสามข้อ
 สีสันสลับดำ แดง เหลือง เป็นลวดลายงามจับตา เหมือน
 หยากสีที่ศิลปินหยดเป็นภาพงาม

ฉันเห็นผีเสื้อเหล่านี้บ่อย ๆ นั่งดูเขาทุกวัน เมื่อว่างจากไปโรงเรียน
 บางครั้งนั่งอ่านหนังสือพลางดูเขา คอยกับเขาเป็นนิจ เพี้ยน ๆ ที่อยู่ในเมือง
 ใหญ่จะสังเกตเห็นไม่ได้ตรงที่หาเพื่อนผีเสื้อไต่ยาก็ เพราะตามบ้านในเมืองไม่
 ค่อยมีพืชปลูกกันไม่ ไม่มีไร่ ไม่มีสวน นอกจากบ้านไหนมีไร่อีกก็จะทำ
 สวนไม้ดอก พืชผักบ้างก็พอจะมีเพื่อนผีเสื้อมาเล่นด้วย แต่ข้างเกาะเพื่อน
 คนใดหากไม่เคยเห็น ไม่เคยเล่นกับผีเสื้อ ฟังฉันคุยบางทีจะสนุก

ฉันรักผีเสื้อทุกตัว เคยนั่งเล่นกับเขา ลูบคลำขาของเขามองมันอย่าง
 บางครั้งละของบอกกับคนรอบๆ เหมือนละของของข้าแปลว่าจับแน่ ออกส่งสารงาน
 ไม่อาจจับเล่นบ่อย ๆ ผีเสื้อกรวดนมากเมื่อฉันนั่งบนพนักคนใกล้กับหญ้า เขา

ะบินมาเกาะตามมือตามแขนข้าง บินมาวนเวียนรอบ ๆ ตัวบ้างเหมือนจะ
 แสดงความ^๕พอใจ^๕ใหม่^๕เพื่อน^๕แปลก ๆ มาเล่นด้วย ทำไมเราจึงรักกัน^๕ได้^๕เช่น
 น^๕หรือ^๕ นั่นก็^๕คือ^๕เพราะ^๕เรา^๕รัก^๕กัน^๕ เขา^๕ไม่^๕เคย^๕ทำ^๕ร้าย^๕ ไม่^๕เคย^๕ทำ^๕ให้^๕ฉัน^๕เจ็บ
 ลำบาก^๕ และ^๕ฉัน^๕ก็^๕ไม่^๕เคย^๕ริษยา^๕เขา^๕มา^๕ซึ่ง^๕ผิด^๕ ทำให้^๕ตาย^๕ด้วย^๕วิธี^๕ใด ๆ ไม่^๕เคย
 รัษา^๕มา^๕ถึง^๕ขั้น^๕ให้^๕ชาติ^๕กระ^๕หยา^๕ ถ้อย^๕หา^๕ความ^๕สนุก^๕ฝ่าย^๕เดียว^๕ เรา^๕ไม่^๕เป็น^๕ศัตรู^๕ไม่^๕
 ติ^๕ร้าย^๕ต่อกัน^๕ เรา^๕ก็^๕รัก^๕กัน^๕ได้^๕หมด^๕ทุก^๕สิ่ง^๕ทุก^๕อย่าง^๕ ถ้า^๕เรา^๕คอย^๕แต่^๕จะ^๕คิด^๕ว่า^๕
 มัน^๕เป็น^๕ศัตรู^๕ของ^๕เรา^๕มัน^๕จะ^๕คิด^๕ว่า^๕เรา^๕ มัน^๕จะ^๕สวาท^๕กว่า^๕เรา^๕ มัน^๕จะ^๕เก่ง^๕กว่า^๕เรา^๕
 เรา^๕ต้อง^๕ฆ่า^๕มัน^๕ ต้อง^๕ทำ^๕ลาย^๕มัน^๕เสีย^๕ก่อน^๕ใคร^๕คิด^๕มั่ง^๕ร้าย^๕ต่อ^๕ใคร^๕อยู่^๕อย่าง^๕นั้น^๕แล้ว^๕
 จะ^๕รัก^๕กัน^๕ลง^๕คอ^๕จริง ๆ ได้^๕อย่าง^๕ไร^๕ ถึง^๕จะ^๕รัก^๕บ้าง^๕ก็^๕ไม่^๕จริง^๕เป็น^๕ความ^๕รู้สึก^๕ชั่ว^๕แล่น^๕
 หรือ^๕แสร้ง^๕ทำ^๕เสีย^๕มาก^๕กว่า^๕ คน^๕บาง^๕คน^๕ไม่^๕คิด^๕เป็น^๕มิตร^๕รัก^๕กับ^๕ใคร^๕ ยัง^๕แถม^๕
 ช่ม^๕เหงะ^๕ผู้^๕คือ^๕ย่ำ^๕กำลัง^๕กาย^๕ กำลัง^๕ปัญญา^๕หรือ^๕กำลัง^๕อื่น ๆ เพื่อ^๕ความ^๕สนุก^๕ของ^๕ตน^๕
 ฝ่าย^๕เดียว^๕ ก็^๕ไม่^๕น้อย^๕ใจ^๕ใหม่^๕เพื่อน^๕บาง^๕ท^๕เพื่อน^๕ตัว^๕เคย ๆ^๕ เค้น^๕มา^๕ เรา^๕เขก^๕หัว^๕
 เสีย^๕ขอก^๕หนึ่ง^๕ สนุก^๕ก็^๕ หรือ^๕ลูบ^๕หัว^๕สัก^๕ท^๕ก^๕ย^๕ง^๕ใด^๕ สนุก^๕นัก^๕เจ้า^๕แม่^๕ลง^๕ป้อ^๕ ตัก^๕แตน^๕
 ฝ^๕เสื่อ^๕บน^๕มา^๕ใกล้^๕แทน^๕การ^๕ทัก^๕ทาย^๕ด้วย^๕นำ^๕ใจ^๕รัก^๕เป็น^๕อย่าง^๕ดี^๕ก็^๕ขบ^๕มา^๕ซึ่ง^๕ทรง^๕ ยิ่ง^๕
 กว่า^๕นั้น^๕บ้าง^๕ก็^๕เอา^๕เชือก^๕ผูก^๕ตัว^๕ของ^๕มัน^๕ ขก^๕ของ^๕มัน^๕ ตึง^๕ขา^๕ตึง^๕แขน^๕ ตึง^๕ขก^๕ของ^๕
 มัน^๕ออก^๕เสีย^๕บ้าง^๕ แม่^๕ลง^๕พวก^๕คน^๕ตัว^๕มัน^๕น้อย ๆ^๕ ถึง^๕มัน^๕จะ^๕ร้อง^๕ให้^๕คร่ำ^๕ครวญ^๕ด้วย^๕
 ความ^๕เจ็บ^๕ปวด^๕สัก^๕เท่า^๕ไร^๕ เสีย^๕น^๕น้อย ๆ^๕ ตาม^๕ขนาด^๕ตัว^๕ของ^๕มัน^๕ไม่^๕อาจ^๕เข้า^๕สู่^๕หู^๕
 ของ^๕คน^๕แก่^๕ลง^๕มัน^๕ได้^๕ หรือ^๕หาก^๕จะ^๕ได้^๕ยิน^๕คน^๕พวก^๕คน^๕ก็^๕กลบ^๕จะ^๕หิว^๕เรา^๕จะ^๕ชอบ^๕ใจ^๕
 สนุก^๕สนาน^๕ที่^๕จะ^๕ได้^๕รู้^๕ความ^๕ตาย^๕ ความ^๕ลำบาก^๕เดือด^๕ร้อน^๕ทรมาน^๕ของ^๕ผู้อื่น^๕ ถ้า^๕
 ใคร^๕จะ^๕เถียง^๕ว่า^๕ทำ^๕ไม^๕อยู่ ๆ^๕ ก็^๕มา^๕หา^๕เร^๕อง^๕ว่า^๕กัน^๕หรือ^๕อย่าง^๕ไร^๕ก็^๕ตาม^๕เถิด^๕ เมื่อ^๕
 ฉัน^๕อยู่^๕กับ^๕ฝ^๕เสื่อ^๕ฉัน^๕เกิด^๕ความ^๕รู้สึก^๕อย่าง^๕นั้น^๕กับ^๕น^๕ทุก^๕ไว^๕ ออก^๕ขยาย^๕ให้^๕เพื่อน^๕ฟัง^๕

ยิ่งกว่านั้นฉันยังได้เห็นเพื่อนบางคนเขาไม่สนใจฉันเสีย ไม่สนใจแมลง
เล็ก ๆ ไม่ว่าทางดีหรือทางร้าย แต่เขาสนใจอะไรที่เกี่ยวเนื่องกับคนอื่น
ที่มึมหักขยเขี่ยค คางคกให้คนอื่นชักกันอยู่กับตา หรือบางทีกันน้อยโดยฉาบ
เกาะอยู่ตามกิ่งไม้ เขาก็เอาหนังสือศึกษาเห็นพวกคนอื่นยิงฉับ มือแม่นนัก
เจ้านกน้อยคอยหักพิลลงผลอยลงกิน เขาหัวเราะชอบใจระโยคโลกทัศน์
บางทีก็เกี้ยวขากนกไปโยนเล่น หรือเขาไปขังอย่างกินเล่นสนุกอย่างนั้นแล้ว
ใครเล่าจะเป็นเพื่อนรักกับเขาได้ใจของเขาเป็นยักษ์มาร มุ่งแต่จะฆ่า จะผลาญ
จะทำลาย หรืออย่างว่าแต่สัตว์เล็กน้อยกระไรขยับขยับ แม้มันตัวไม่ใหญ่
งามสดสวย น่ารัก น่าพิจารณา น่ารักอยู่รอบข้าง เขาก็ยังมีใจยักษ์ประหัต
ประหารไล่ลงคอ ถือไม้ถือนักมาควักฟาดฟันฉับฉะไปไม่เลือกที่ทั้งสอง
ข้างทาง ไม่มีอาวุธที่ใช้มือเห็นขยักขยัก รุกไป เต็มกระซางลากเขาให้ยัย
ไปกับมือ พลังเทวฤทธิ์เหี้ยมขมทำให้หักสะบั้นแหลกลาญ เพื่อนบางคน
ก็อย่างนั้นใครเล่าจะเป็นมิตรรักสนิทเสน่หา จะมีก็แต่คนใจอย่างเดี๋ยวกันรัก
เพียงเพื่ออาศัยเป็นเพื่อนเล่นชั่วคราว จะรักกันก็ยาวหาได้ไม่ เพราะฉันรัก
ฉันเลือกเกลียดสิ่งสิ่งรอบ ๆ ตัวกว้างออกไป จนออกจะใจแค่ว่านึกน้อย
คิดต่อไปว่า ไม่มีใครช่วยแก้ปัญหานี้ได้นอกจากตัวของตัวเองจะเกิด
ความเห็นใจ ก็เลยยิ่งคิดว่า ฉันจะคอยกับฉันเลือกต่อไปตามที่ระคลใจเพื่อนชายหญิง
ให้เป็นเพื่อนรักกันจริง ๆ ได้สักวันหนึ่ง

ฉันสนใจฉันเสียจะต้องคอยกับเขา มิใช่เพราะว่าอยู่กับฉันเลือกเสมออย่าง
เดี๋ยว ยังมีสิ่งคล้อยใจอย่างอื่นคอยเมื่อฉันนั่ง ลาน กระบุงตระกร้าอยู่คนเดียว

นักร้องเพลงต่าง ร้องเพลงบทหนึ่งที่เป็นบทพระราชนิพนธ์ในเรื่อง เงาะป่า
บทเพลงนี้เคยนิยมร้องกันอยู่ทั่วไปในทำนองแขกมอญบางขุนพรหม

เคยมาถึงตรงนั้นขอเถไปตั้งทำนองเพลงไทยสักหนึ่งร้อยเอ็ด ด้วยเกิด
ความรู้สึกในใจว่าเพื่อน ๆ เคยหัวเราะเยาะฉันว่า เธอจริงจัง ร้องเพลง
ไทยยานาง อ้อ ๆ เออ ๆ ไม่เห็นเพราะตรงไหน ฉันก็ฟังสำนวนอย่างนี้
เนือง ๆ จนต้องเก็บไปคิดว่าจริงหรือ ทำนองเพลงไทยคร่ำครวญไม่ทันสมัย
ทำนองเพลงสากลหรือทักเรือกกันรวม ๆ ว่า เพลงฝรั่งนั้น โกล้นหรือ ฉัน
อาจเป็นคนโบราณเกินไปกระมัง ฟังเพลงที่เขาว่าฝรั่ง ต้องขอใช้คำว่า
“ทอน” เพราะมันรู้สึกไปอย่างนั้นเพื่อน ๆ อย่างพ่อโครชว่าใช้คำแรงคู่มั่น
คนอื่น ฉันเองก็เคยลองทอนมาแล้วก็รู้สึกว่ามันทอนอยู่นั่นเอง แต่อยาก
รู้ให้ถูกก็จะต้องไปเรียนกับครูเพลงแท้ ๆ พอรู้ตามครูได้จึงรู้ว่า เพลง
ฝรั่งนั้นไม่ทอนก็มี มันก็เป็นศิลปะที่วาทอารมณ์ให้เกิดขึ้นด้วยเสียงที่ถูกต้อง
โน้ต สามารถจูงใจให้เลื่อนไหลไปตามมันจูงใจอย่างไร ก็แล้วแต่อารมณ์
ของผู้ฟังการ คนพวกชอบกามารมณ์ ชอบทอน ชอบเฮฮะ เขาก็สร้าง
เครื่องจูงใจของเขาให้วาทอารมณ์ไปทางนั้น แต่เราคนไทยอยู่กับธรรมชาติ
และกินฟ้าอากาศอย่างไทย เหมาะสมแล้วหรือที่จะหาเครื่องจูงใจอย่างพวก
ชอบกามารมณ์และชอบเฮฮะ นี่ขอฝากให้เพื่อนคิดฝ่ายข้างเพลงไทยที่ใคร
ว่า บ้ายขอเครอะคร่ำก็ไม่ค่อยอะไรยิ่งไปกว่า คนพวกนั้นเขาร้องเพลงไทยไม่เป็น
ร้องไม่ถูก ทั้งฟังไม่เป็นและไม่เคยยอมรับให้ฟังเป็นจึงไม่รู้จักรสของเพลง
ไทย ซึ่งประกอบด้วยความไพเราะ ทั้งเขว่งกัน ทำมกลาง และทักตัก แฝง

ศิลปะวิธีที่ช่วยให้ชีวิตทั้งปวง ทั้งคน สัตว์ และต้นไม้ได้เกิดความรู้สึก
สงบ สบาย เบิกบาน แจ่มใส ใจสะอาด ฉันทุเป็นต้นหนังสือไว้ได้เพียง
เท่านี้ ต่อผู้ใดอยากพิสูจน์จะต้องเชิญให้ไปเรียนขับร้องเพลงไทยอย่างถูกต้อง
ต้องเสียก่อนจึงจะคุยกันต่อไปได้

ฉันจะพูดเรื่องความคลางแคลงใจฉันเองนะ แต่ขอออกนอกเรื่องไปไม่ได้
เรื่องทศโลจนนี่ก็มีเรื่องราวอันพิสดารเป็นบทของ นาง ลำห้วยนาง
เอกของเรื่องพูดกับฉันเสียทศโลจนก็หวังว่าเพื่อน ๆ จะนึกได้ว่าอย่างนี้

มาลี ดอกดังสีบานเย็นเห็นหรือไม่
ผีเสื้อร่อนว่อนอยู่ดูวิไล งามกระไรหนอผีเสื้อช่างเหลืองาม
กินอะไรเกิดที่ไหนผีเสื้อเอ๋ย อย่าปิดเลยตอบต่อที่คำถาม
น้องจะได้ไปเกิดไปกินตาม ให้ร่ำร่ำเหมือนผีเสื้อเหลือสวยเอ๋ย

นางลำห้วยเขาคุยกับผีเสื้ออย่างนี้ ฉันนึกใจคำของเขาจึงสนใจผีเสื้ออย่าง
แล้วความคลางแคลงใจก็มีขึ้นจริง ๆ ฉันอยากคุยกับผีเสื้อมากจนเผลอ ๆ ด้วยความ
ตั้งใจมัน เราจึงคุยกันได้จริง คุยกันได้อย่างไร ต่างกันคนละเพศ คนละภพ
ไม่ยากเลยฉันหาถ้อยคำให้เรื่องมันได้ ภาษาของใจนั้นแหละเป็นกุญแจ ฉันได้
คำตอบจากเจ้าผีเสื้อมาแล้วอย่างน่ารักทีเดียว

กินอะไรหรือจึงงาม เขาบอกว่า กินอาหารนะ กินอาหารตาม
ธรรมชาติกินพออิ่มกินพอควรเท่าที่ร่างกายต้องการ ผีเสื้อไม่เคยกระโดดใน
การกิน ไม่เคยละโมภโลภมากกอบโกยในการกิน จนต้องสร้างรังฝัง
ซ่อนเร้นทรัพย์สินของของแต่ละคน จนเป็นเหตุให้ต้องขบถแย่งชิงกันทำ
ลายล้างของใครอื่น เพราะกลัวเขาจะมาแย่งกิน ผีเสื้อไม่ต้องการกินทาง
ตา กินทางหู กินทางจมูก กินทางลิ้น หรือกินทางสัมผัส กินเพียงให้ชีวิต

การอยู่ไว้ พิสูจน์ดูเถิดเมื่อหิวมาที่ขอคนนำหวานในเกสรดอกไม้มันเพียงพอ
แล้วก็ไม่โลกไม่ชนเอาไปไหน อิ่มแล้วอาศัยเกาะพักอยู่ตามกิ่งตามใบข้าง
ช่วยทำงาน ทำประโยชน์แก่พืชผลบ้าง นำเอาเกสรดอกไม้มันนั้นไปให้
แห่งโน้นบ้าง แม้วิธีก็น่ากินอย่างเขี่ยเคี่ยน ด้สือไม่เคยทำลายใบไม้
ดอกไม้มันให้ย่อยยับ

ด้สือเกิดที่ไหนหรือ? ก็เกิดตามธรรมชาติแหละ เกิดทุกแห่ง
ที่มีเหตุแวดล้อมช่วยมีอุณหภูมิพอเหมาะ มีอาหาร อากาศ น้ำ พอควรก็ได้
ไม่ต้องการจนกระทั่งอยากเกิดเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เป็นผู้เศษ เป็นผู้
เก่งกล้าสามารถเหมือนใคร และไม่เคียดริ้นว่าเรเกิดเป็นผู้ยากจนตกต่ำ
เพราะไม่มีความจำเป็นจะต้องเปรียบเทียบกับคนอื่น เกิดก็ได้ ไม่เกิด
ก็ได้ แล้วแต่เหตุผลสมควร

เกิดมาแล้วทำไมจึงสวณังงามนัก ช่างสมกับคำที่ตั้งชื่อว่า มีสภาวะ
เกินคน อ้อ! ทำไมจึงสวณังงามน้นหรือ ก็เพราะมีความสุขสบายนั้น
แหละ สุขสบายอย่างไร? ก็ดูเอาสิ ด้สืออยู่ด้วยกันจำนวนเท่าไรก็ได้ ไม่
เคยทะเลาะวิวาทกัน ไม่เคยรบร่าฆ่าฟันกัน ไม่เคยโกรธ มุ่งร้าย ทำลาย
ใคร ไม่เคยงกกอบโกยเอาอะไร ๆ ของใคร เราอยู่ตามธรรมชาติมีอาหาร
กินพอดำรงชีพ มีทุกอย่างเท่าที่จำเป็น เราไม่เคียดริ้นใจ เราไม่เคย
ทำร้าย ไม่เคยฉวยฉกฉกลักฉกฉวยของใคร ไม่เคยล่วงล้ำใจในของรักของ-
ใคร ไม่เคยใช้ถ้อยคำกลบเกลื่อนกล่าวร้ายให้ใคร ไม่เสพเครื่องทองของ

เมื่ออะไร อย่างนั้นแล้ว ผู้เสียจะไม่งามอย่างไรได้ ใจสยาย กายสยาย
อนามยคติ รูปนภียอมงามสกลสว

ผู้เสียคงวิจิตรโทษยากจะแย้งว่า ช้อแฉงที่ว่า ผู้เสียไม่เคยกล่าว
ร้ายให้ใคร ก็แน่ละซี ผู้เสียไม่เคยพูดอย่างพวกเรานี้ พวกไม่ได้ควยจึง
ไม่มีโอกาสจะว่าร้ายให้ใคร ผู้เสียจะบอกกันที่ว่า ฉันเข้าใจผิด ผู้เสียก็พูด
ภาษาของผู้เสียเหมือนกัน แต่ไม่ส่งเสียงอ้ออึ้งและพูดเฉพาะเท่าที่จำเป็น
ไม่พูดเพื่อเจ้อ เหลวไหล หยายคาย กล่าวร้าย ใส่โคล้ เสียดสี ไม่พูด
เปรยบเปรย เขาะเขี้ย ฉากฉาง ชั่วเข้า ก่อเรื่องเคืองรำคาญแก่ใคร ๆ
เลย ทักท้วงที่จะก่อไฟเผาตัวเองหรือเผาคนอื่นเสียแล้ว ความสุขใจใจเย็น
ก็มีอยู่ อย่างนั้นแหละก็เป็นสุขสยายเท่านั้น

ฉันถามผู้เสียต่อไปอีกว่า มัวสยายใจอยู่ไม่กลัวเขาจับไปชกแพ่งหรือ
จะ ผู้เสียก็ตอบบอกว่าช่างเขาเถิด ใครจับได้ก็จับไป เราไม่โกรธก็แล้วกัน
ถ้ามันแก่กลัวโน่นกลัวนี้จะสยายได้อย่างไร เรามีหน้าที่ทำอะไรก็ทำไป
ด้วยความตั้งใจดี ไม่ทำอย่างมั่งง่าย โง่ ๆ ไม่มีปัญหา เท่านั้นก็พอแล้ว
คำตอบของผู้เสีย ช้อนออกจะเข้าใจยาก แต่หัดคิดสักหน่อยก็จะเข้าใจ
ตัวเอง

นัก ๆ คุณก็อยากถามอีกว่า เกิดมาเป็นผู้เสียก็เป็นอย่างนั้นว่า คิดตรงทสว
ไม่ทำร้ายใครใครจะจับไปฆ่าแกงก็ช่าง เท่านั้นหรือ เกิดมาทำไมกัน คุณ
ไม่มีประโยชน์เท่าใดนัก ผู้เสียจะตอบทันทีเหมือนกันว่า

สหายเอ๋ยเกิดทำไมใครรู้บ้าง
 ทุกทุกอย่างเกิดเพื่อเอื้อบรรเทา
 ธรรมชาติเสกไว้ให้สุขสววย
 แต่ช่วยกันสร้างแบบแบบคายนัด

ผีเสื้อน้อยคู่มิค่อยมีคุณนัก
 ผีเสื้อไม่ทำใครให้เดือดร้อน
 ขาวนาไร่ขั้วไข่วทำงานอยู่
 นำเกสรร่อนลอยผสมตาม

ยามอยู่ว่างทำตัวอย่างผู้มีสุข
 เพราะไม่มีมารร้ายในอารมณ์
 เกิดมาแล้วไม่ทำกรรมลามก
 ไม่เบียดเบียนเบียดฆ่าผู้ใดใด

เพื่อน ๆ พี่เราคุยกัน ก็อยากคุยอะไรบ้างหรือยัง ถ้ายังก็แปลว่า
 ไม่ได้ฟังเราคุยนั่นเอง อย่างไรก็ตามทีเถิด ฉันยังอยากคุยกับผีเสื้ออีก เขา
 พูดชวนคิดสนุก เขารู้อใจ คุยต่อกันที่ว่า

เพื่อน ๆ อยากเป็นคนดีกว่าผีเสื้อ เก่งกว่าผีเสื้อ สดวกว่าผีเสื้อ ทำ
 ใ้ไม่ขาดเลยเพราะเพื่อนเป็นมนุษย์ตัวโตกว่าผีเสื้อ มีมือมีเท้า มีสมอง
 มีปัญญาสูงกว่าผีเสื้อ ขยับใช้สิ่งที่มีอยู่ในตัวให้ถูกทาง จะเป็นประโยชน์
 แก่ตัวเองและแก่โลกมากนักหนา

ตอบเป็นอย่างง่ายง่ายพอหายเขลา
 ความขาดแล้งแห้งเห้งของโลกละ
 แต่มาช่วยทำลายไร้สุข
 โลกจ้กมีสุขสันต์ขณฉวร

เชิญรู้จักแล้วจะเห็นเช่นครุสอน
 บินเวียนว่อนทำหน้าท่อนดงาม
 ก็มีดูตายเปล่าเข้าแบกหาม
 หมู่มิได้ออกออกร่วมผลอุดม

ไม่ต้องทุกขจุ๊กเจ้าเศร้าโศกถม
 คือโง่งมง่งงานเดือดพล่านใจ
 สกปรกใช้อ่านาอย่างมาตรใหญ่
 ใครเป็นได้เหมือนผีเสื้อเหลืองามเอ๋ย

ขอฝากให้เพื่อน ๆ คิดสักหน่อยว่า เราคิดเหมือนผีเสื้อ สวดยเหมือน
หรือดีกว่า เก่งกว่าผีเสื้อหรือยัง ถ้าไม่ดีกว่าอะไรพอใจแค่นั้นหรือ หรือว่า
ดีกว่าหอยทากเพียงนั้น ? หรือจะปล่อยให้ผีเสื้อยังคงเป็นสัตว์ทมิฬภาวะเกิน
กว่าคน ? ถ้ายังคิดไม่ออก เชิญลองคุยกับผีเสื้อดูบ้าง

แมงเอ๋ย แมงกะเทื่อ

แสงงามเหลือ หลากสี มณีแสง

แด่ฟางขอ บ่อเบือ เบื่อพอแรง

น้ำแสงลง หูแท้ เทียวแม่คุณ

ไม่อยากเรียก เปรี้ยวไข่ ให้เคื่องหู

พิณิจุ คำเพราะ เสนาะสุนทร

โถมเสื้อ แสนสวย รวยสกุล

วะว่อนวุ่น แวมอร่าม แสนงามเอ๋ย.

เรื่องอุไร กุศลาสัย

ผู้ชนะ

ม.ล. จันทนา นพวงศ์

“ลงมา ลงมา” เสียงนั้นไล่แจ้วไร้เคียงสำนักฟ้งราวกับเสียง
 นกขุนทองวัยรุ่นที่หักฟูกภาษาคน มีกลิ่นหอมเป็นสีขาวอมชมพูด้วย
 เลือดฝาดชูขึ้น ไปสู่ค จนเห็นอหวัของตนเองที่ผสมเส้นละเอียดยางเหมือน
 ใยไหมปกคลุมอยู่และปลิวไหวๆ เพราะแรงลม “บอกให้ลงมา คุณน้อย
 บอกให้ลงมาไม่ไค้ยินหรือ คอหรือ เกยวลมพัดตกลงมาไม่รู้ด้วยนะ”
 เสียงไล่ยังดังแจ้วๆ และมีอน้อยนั้นก็ยังกวักอยู่หย้อยๆ

กระแทกทางพอง สันตาลทอง ซึ่ง กำลัง ใค้ อยู่ บนกิ่งมะม่วงหยดชะงัก
 เหมือนเข้าใจภาษาของเด็กน้อย นัยน์ตาแจ้วของสัตว์ร้องลงมาประสานกับ
 นัยน์ตาแจ้วของมนุษย์น้อย มันไ้เห็นความห่วงใยอย่างบริสุทธิ์อยู่ในดวง
 ทาที่ไร้เคียงสำนัก เช่นเดียวกับความห่วงใยในน้ำเสียงที่ยังดังแจ้วๆ อยู่ต่อไป

“ไต่ยีนเหรือบ้าวกระแด — กระแด่ คุณน้อยว่าจะตก ไต่ยีนเหรือบ้าว
ลงมานะ คุณน้อยขึ้นไปจับไม้ไค้นะ เวลาตกคุณน้อยก็จับไม้ไค้นะ คุณ
น้อยจับไม่แน่นไม่รู้เหรือ เล่นลูกช่วงกระพิใหญ่คุณน้อยยังจับไม้ไค้ชักระลูก
ไม่รู้เหรือ ลงมาเองนะ อย่าให้คุณน้อยรับนะ คอหักก็อย่าเคียวละ ”

กระแด่สายหางพองเป็นพวงไปมา ปากเล็ก ๆ ของมันขยักขยิกเผย
ออกจากกัน มีเสียงนก ๆ ดังขึ้น หนูน้อยข้างล่างตะโกนแหวขึ้นอย่าง
ขี้ตกใจ

“ทุกคนไต่ยีน อย่าพูดกันว่า ลงมา ลงมา ลงมาเดี๋ยวนี้
ไม่งั้นคุณน้อยโกรธ ไปเลย ”

สัตว์ตัวนั้นวางปราศลงมาจากต้นทเหมือนเข้าใจภาษาของเด็กน่ารัก นัยน์ตา
ของพ่อหนวาววับขยักด้วยความยินดี ร่างกลมอ้วนในทางเกดกตักมันล้มพ
อุ้งนางเหมือนสัตว์พวงแกมอันยบเป่งทั้งสองเคลอนเข้าไปใกล้มะม่วง ต้นนั้น
จนซึก แขนสั้นม่อตอส้มตัวชูขึ้น และมีอันน้อย ๆ ก็กางออก ทนรับร่าง
ของสัตว์สันดาลหางเป็นพวงนั้นไว้ไค้พอกับพอก

“เฮ้อ — ” เสียงน้ากรรธองขึ้นอย่างร่าเริง “ว่าง่าย ๆ ยิงชัถถึง
จาไม่คอหักก็อย่าใหม่ กระแด่มาจากไหน ขึ้นไปวิ่งเล่นอยู่บนต้นมะม่วง
ทำไม ไม่กลัวตกเหรือ เจ้าอ้าเคยตกแขนหักเลยใหม่ เลือคังแคงร์ใหม่
คุณน้อยกลัวกระแด่คอหักก็อย่าใหม่ ที่หลังอย่าขึ้นไปอีกนะ เก็นอยู่
กับคินนะ อย่าคินนะ ”

กระแตวิ่งปราศจากปลายมือของคณน้อยไปตามช่วงแขนสั้น ๆ น่ารัก
นั้น วิภาดาเคียวถึงเข้าที่หนานุ่มด้วยเนื้อ แล้วหมอบนั่งอยู่บนนั้นอย่าง
ขยอ้น เด็กน้อยออกเดินท่อม ๆ จากสนามหญ้าเขียวขจีตรงไปยังทลหังใหญ่
สีเงินอ่อนเหมือนสีของท้องฟ้ายามพลอยโปร่ง

“ไปชนที่ไหนมาอีกคะน้อย” ทนทกเท้ามืดมัวเข้าสู่อำนาจมืด
ชั้นล่าง เด็กชายก็ได้รับเสียงทักทายดังนี้ “แต่นั่นไปเอากระแตกระรอก
ที่ไหนมาอีกแล้ว ไปเอามาจากไหนคะ เกือบจะเป็นสวนสัตว์แล้วละบ้าน
เรานี้” น้อยไปเอามาจากไหน

“น่าสงสารนะคะ มันจะตกคั่นมะม่วงคอกหักก็ชอบเหมือนอ้าละ น้อย
บอกให้มันลงมาเดินเล่นกับฉันดีกว่ามันก็เลยเชื่อ” เป็นคำตอบอย่างแจ่มใส
จากริมฝีปากเป็นสีเข้มสดใสดำตามธรรมชาติของเด็กน้อย “มันว่าง่ายง่าย
ค่ะ น้อยคุณมันมันก็เชื่อละ โทคกลงมาเลย น้อยพามาให้คุณแม่ดูใจคะ
น่ารักนะคะ ขอนมให้กระแตหน้าน้อยนะคะ แม่ของน้อยดีกว่าจะได้ไม่เปลือง
คุณแม่”

คุณแม่ของเด็กน้อยส่ายหน้าเมื่อได้ฟังคำตอบ “น้อยช่างมีเรื่อง
มาเล่าให้แม่ฟังต่าง ๆ เกือบเรื่องนั้นเคยเรื่องนั้น บอกแม่ตรง ๆ ดีกว่าน้อย
ไปซอกกระแตใครมา เรือนคุณลุง หรือเรือนคุณน้าคะ ใครไปซอกมาให้หน่อย”

“ย้าคะ” เด็กชายปฏิเสธ “มันจะตกคั่นมะม่วงคอกหักก็จริง ๆ
น่ะ น้อยเรียกมันลงมารวัง ๆ น่ะ ไม่มีใครให้น้อยหรือคะ คุณแม่ถาม

กระแทกศีรษะ กระแทวงอยู่บนคันมรม่วงจริง ๆ หัวมันนิก ขาขู่ไม่ถึงนาทีกะมังคะ” แล้วก็เหมือนเพิ่งคิดได้ เกิดซาบเซมมือหิบบกระแทกจากขาให้ลัดทำลงมาตรงหน้าตน แล้วถามว่า “แล้วคุณพ่อคุณแม่จะแก้อยู่ไหน กลับไปขึ้นกระแทงถูกลูกใหม่ แต่ไม่เป็นไร คุณน้อยจะไปเขียนพยานว่ากระแทงไม่ได้ทำผิดมา คุณน้อยไปอุ้มมาเองนะ คุณน้อยจะเลี้ยงนมกระแทงนะ นมของคุณน้อยนะ”

คุณแม่ถอนหายใจยาว คุณพ่อก็ก้าวเข้ามาในห้องด้วยพลที คุณน้อยหิบบกระแทงขึ้นอย่างคึกใจ เพราะปรารถนาที่คุณพ่อเข้าข้างคุณน้อยอยู่เสมอแล้ว เวลาคุณแม่ขึ้น

“เพื่อนน้อยคะคุณพ่อ” คุณน้อยรายงานเสียงแจ้ว “น้อยช่วยไว้ไม่ให้ตกคันมรม่วงคอหักก้อย คุณพ่อแบ่งนมของคุณพ่อช่วยน้อยเลี้ยงกระแทงใหม่คะ”

“ช่วยสิลูก” คุณพ่อรับทันทีโดยไม่ต้องทบทวนอะไร “นมพ่อก็มีเยอะ แต่มันไม่ใช่ลูก”

คุณน้อยหัวเราะเล็ก ๆ ขณะเขยวักคุณแม่ที่ขึ้นหัว

“มามะ” คุณพ่อเรียกกระแทงน้อย “มาลองดูคุณพ่อคุณ แม่ว่ามันไม่ใช่ลูกนาลูกนา” แล้วคุณพ่อก็เอามือไปประจบแก้กระแทงหลายรอบไม่ มันโกลนหนีอย่างว่องไวจนพ้นจากตัวคุณน้อย วิ่งปรាក ๆ ไปบนพื้นห้อง ขึ้นขึ้นไปบนขอบหน้าต่างใกล้ที่สุดแล้วจึงหมอบนั่งอยู่

“ตายละสิ” คุณพ่อร้อง “ทำยังไรจะรั้งมันไว้ละลูก มันหลุด
ไปเสียแล้ว น้อยไม่หาเชือกผูกคอมันไว้ให้มันเชื่องมากๆ เสียก่อน มันก็หนี
ซุกไปไหนก็แล้วกัน” คุณพ่อทำตามคำของตัว ยกเก้าอี้มาต่อและ
เชอมมือจะจับกระแตให้ไ้ แต่สัตว์น้อยนั้นหายอมไม่ มันวิ่งปรายต่อไป จน
ออกพ้นหน้าต่าง และวิ่งปรายๆ ด้วยความเร็วตามธรรมชาติของมันจน
ลึหายไปในหมู่ไม้ที่ล้อมรอบคอกอยู่เป็นระยะ

คุณพ่อหันมาทำหน้าเสียวกับลูกชายซึ่งยืนมองตาเบ้งอยู่ เขาอ่าน
สายตาไรก็ยังไม่ออกว่ามีความหมายอย่างไร แต่ก็คาดเดาว่าลูกชาย
กำลังเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

“ก็แล้วพ่อจะไปปลานัก ซ้อมมาให้หน่อยใหม่ วันนี้หลุดไปแล้ว
ไม่เป็นไร”

คุณน้อยสั่นหน้า นัยน์ตาใสแจ้วยังมองออกไปนอกหน้าต่างขณะ
ที่ทักว่า “น้อยว่ากระแตของเขื่อน้อย ท้องไม่ไปวิ่งเล่นบนต้นไม้ น้อย
ส่งสารกลั้วมันจะคอหักกอยเท่านั้น คุณพ่อไม่ท้องซื้อให้น้อยใหม่หรือคะ
ก็เขื่อน้อยไปเรียกมันกลับมากี่ที”

คุณน้อยออกไปท่อมๆ อยู่ทั้งสาม ตามต้นไม้ต้นนั้นต้นนี้ ไม่นาน
นักก็กลับเข้ามาหาคุณพ่อคุณแม่พร้อมกบกระแตตัวนี้อีก มันเกาะเงิบมา
บนบันไดน้อยอย่างเชื่องแสนเชื่อง

“คุณอย่าไปจับมันสิคะ” คุณแม่ห้ามเมื่อลูกชายเดินตัวข้อมเข้ามาในห้อง และคุณพ่อลูกชายนั้นมองด้วยความประหลาดใจ “มันยอมให้น้องจับคนเคี้ยว คูลีมันหมอบนิ่งไม่กระตุกกระติกเลย มันคงระยอมน้ำกับน้องเท่านั้น”

“น้องจะไปนอนนกระแทนกระ ห้ามคุณพ่อคะคุณแม่เข้าใกล้กระ เคี้ยวกระแฉ่งหนึ่นเอย ต้องให้กระแทกกินนมเสียก่อน นกระแทน กินนมเสียก่อนนะ กินมาก ๆ นะ คุณน้อไม่หวงนะ กระแทกกินนมของคุณน้อหมดก็ได้ คุณน้อกินข้าวได้กินขนมได้ กระแทกกินนมไปก็แล้วกัน กินนมอ้วน ๆ แล้วอย่าคอละ”

คุณน้อพยักหน้ากับกระแทนออกไปจากห้องนั้นแล้ว คุณพ่อจึงหันเข้าบรรยายความพิศวงกับคุณแม่

“นอมนมันแปลกจริง ๆ นะคุณ มันเข้ากับสัตว์ได้ทุกอย่างทุกตัว ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ คูลี กระแทนมันไม่มันก็ยังไปเรียกลงมาได้อาย้อยบ้านลุงมิตรนะกระตายชักตายคน เจ้าของต้องล่ามโซ่ไว้เวลากลางวัน วันนั้นพาน้องไป เผลอเคี้ยวเคี้ยวไปนั่งกอดคออ้ายอัยเสียแล้ว ผมเห็นเข้าหัวใจแทบหยุด ไม่กล้าเล่าให้คุณฟัง กลัวจะเป็นลมตาย”

“อัย” คุณแม่อุทานอย่างตกใจจริง ๆ “นอมนหรือคะไปนั่งกอดคออ้ายอัยบ้านลุงมิตร ะตาย ถ้าคิดไปด้วยวันนั้นต้องตาย เขียวมันแต่ละข้างน่าดูหยอกหรือ ตาย ตาย ทำไมคุณถึงปล่อยลูกอย่างนั้น

ทุ่มแรกทำให้เหนื่อยเห็นเวลาทำปลาเมื่อไร ขนให้เหนื่อยเห็นตาย ข่ายทุ่มหรือ
ไปหลายวัน ก็ไม่ก็ักขยับไปหลายวัน ลูกเรากันมันรักสัตว์จริง ยิ่งเห็น
มันนานเข้ายิ่งรู้สึกว่ามันจะรักสัตว์มากจนทุกที

“คิดว่าจะไม่ใช่แต่สัตว์” คุณแม่ท้วงหลังจากนั่งไปครู่หนึ่งอย่าง
ใช้ความคิด “คนก็เหมือนกัน น้อยเมตตาไปหมด มันน่าแปลกที่แก
เห็นเด็กเท่านั้น ทำไมจิตใจจึงเป็นเช่นนั้น”

“บุญของน้อยแค่ชาติก่อนกรรมัง” คุณพ่อว่า “นกทองพระพุทธรูป
นะ นี่ไม่ใช่จะยกน้อยไปเปรียบกับท่านนะ ลูกเรายังห่างกับท่านมากนัก
แต่คนก็เกลียดอยากจะพูด ตอนที่เทวทัตกับพระเจ้าอชาตศัตรูให้ปล่อย้าง
นาฬิกาก็ไปให้เหยียบพระพุทธรูปให้แหลกยิ่งงั้น พระอรหันต์ถึงกับออกไป
ขวางหน้าไว้จะยอมตายแทนพระพุทธรูป พระพุทธรูปทรงแผ่พระเมตตา
วินาทีเดียว ช่างร้ายขนาดนาฬิกายังสิ้นความร้ายหมอบลงแทบพระบาท
แสดงว่าพระเมตตาของพระพุทธรูปเจ้าแรงมากเหลือเกิน มากกว่าความแรง
ร้ายของช้างเผือกมัน จึงเอาชนะกันอย่างง่ายดาย น้อยคงจะมีความเมตตา
อยู่ในใจมากกว่าความร้าย ของอ้ายขบหรือของ ตัวอะไรต่อมิอะไรทั้งหลาย
จึงผูกมิตรกับมันได้ง่ายดายเสมอ เด็ก ๆ อย่างน้อยนี่ไม่รู้จักแผ่เมตตา
เมตตาหรือก เมตตา มันมีอยู่ในใจแล้วเท่านั้น และมีมันส่งออกเองแรงพอ
เท่านั้น ผมว่าขบหรือคุณว่ายังไง”

“น่าจะจริงของคุณนะ” คุณแม่รีบเถียง ๆ มีความปีติระคนกับ
ความพิศวงผายอยู่ในดวงตาที่ขยับไปยังร่างกระเจียวร้อยแต่เข็มเอิบสมบุรณ์ของ
เด็กชายวัย ๖ ขวบ ที่กำลังเดินหยอกล้อกับกระแตเข้ามาในห้องอีกครั้งหนึ่ง

“นั่นจะไปไหนก็เชิญจ้ะ” เสียงแจ้ว ๆ ว่าเร็นนี่ฟังดูเขมมด้วย
เมตตา “แต่อย่าชนไปวิ่งเล่นบนต้นไม้สูง ๆ นะหิวละครี่มา คุณน้อยจะ
ยัชนนมให้ มีพี่น้องก็พามาได้ คุณน้อยจะให้กินนมทุกคน กลับไปเอง
ได้ไหมล่ะ ไม่ต้งให้คณน้อยไปส่งนะ”

“ใส่ทรงผมมันไว้ดีกว่าลูก” คุณพ่อเสนอความเห็นเมื่อเห็นลูกชาย
เดินไปวางกระแตลงที่ขอบหน้าต่างบ้านที่เข้กไปสู่นาม้านข้าง “พ่อมีกรง
อยู่นะ”

“ไม่ค่ะ” ลูกชายปฏิเสธทันที “น้อยไม่ชอบ น้อยชอบให้
กระแตวิ่งไ้ไกล ๆ เขาซ้กรงเคียวคุณพ่อกระแตก็เหงาคุณแม่กระแตก็ห้ง
ไปไ้กระแต หิวมาหาคุณน้อยนะ”

เหมือนรู้ภาษากระแตกระโดดลงจากหน้าต่าง และวิ่งปราด ๆ หายหาย
ไปในเวลาอันรวดเร็ว

“บางทีกระแตจะพาเพื่อนมาเยอะแยะ คุณพ่อให้กระแตคุนมนะคะ”
คุณน้อยเห็นเข้ยวคุณพ่อ

“ตกลง” คุณพ่อกร้บทันที โอบกอดคิระน้อย ๆ ของลูกชาย
คนเคียวไว้ด้วยควมรัก “พ่อแพ้ลูกรู้ใหม่แพ้ที่ไม่เคยเอาชนะควมรัก
ของสัศวัตวไหนได้ง่ายคายเหมือนลูกเลย”

“บอกแม่มังซี น้อยทำย้งใครด่งเข้าไปกอดคอกอ้ายขอยบ้านลงมิตร
ไ้” คุณแม่ถามอย่างพิศวงระคนหวาดเสียว “มันไม่แ่งเฮอย่างหรอ”

“เปล่าค่ะ” คุณน้อยตอบเสียงใส “คุณลงไปล่ำนโซ่มันไว้ไ้
น่าสงส้านน่าสงสาร น้อยเข้าไ้ถามมันว่าหนักไหมขอยจำ มันก็ยมกระน้อย

น้ํนั น้อยกอดคอมนั มนัก็เลี่ยนน้ํน้อยเบี่ยงเลี่ยนคั น้ํน้อยยังแหกปาก
มนัซอซุเขยว เพราะคุณลุงบอกคุณพ่อว่าอายบ่บเขยวน่ากลัวต้องล่ํมโซ่
ไม่งันี้ใครต่อใครตายหมค น้ํน้อยไม่เห็นน่ากลัวเลย ”

คุณแม่หายใจขาว คุณพ่อผลัถลูกชายเข้าไ้หา คุณแม่กอดไว้
ไม่ไ้พุคแต่่นักว่า ลูกเป็นครุของแม่ แม่จะพยายามเอาอย่างลูก จะเอา
ชนะทุกคน ทุกชวคควยการมีเมตตา ักวการแผ่เมตตา

เมืองไทย

เมืองเอ๋ย เมืองไทย
ศรีวิไล เลอยิ่ง ทุกสิ่งสรรพ
เป็นเมืองพระ พุทธศาสน์ พิลาสครัน
ธำรงมั่น อธิปไตย แต่ไรมา
เป็นดินแดน แสนสัน—ติสุขศรี
รักเสรี รักชาติ ศาสนา
ทั้งรักองค์ พงศกษัตริย์ จัตติยา
ขอภาวนา เมืองไทย ไซ้โยเทอญ ฯ

เรื่องอุไร กุศลสัย

โทรทัศน์ (Television)

โทรทัศน์คือการส่งภาพเคลื่อนไหวต่าง ๆ โดยคลื่นวิทยุ เช่น การแข่งขันกีฬา การแสดงดนตรี หรือละคร การร้องเพลง การอภิปราย ปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนการออกข่าวโฆษณา หรือถ่ายทอดภาพยนตร์ให้ผู้ชม เครื่องรับได้ชมโดยไม่จำเป็นต้องไปอยู่ ณ สถานที่นั้นด้วย

โทรทัศน์ได้เริ่มมีการทดลองปฏิบัติการมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๓๑ โดย วลาดิมีร์ ซวอริคิน (Zwarykin) และฟิลโลฟาร์นสเวิร์ธ (Philo Farnsworth) ส่วนการส่งโทรทัศน์นั้นมาได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการวิชาการของอเมริกา เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๔๑

สถานีส่งโทรทัศน์แห่งแรก คือ W N B T (สถานีวิจัยโคลัมเบีย นครนิวยอร์ก) W C B W (สถานีวิจัยโคลัมเบีย นครนิวยอร์ก) และ คูมอนท์ ในปี ค.ศ. ๑๙๔๓ ได้มีการส่งโทรทัศน์หนึ่งสี่พิมพ์รายวัน ณ เมืองเชเนกตาดี (Schenectady)

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๔ เจแฮด เบิร์ด (J. L. Bird) นักประดาน้ำชาวอังกฤษได้คิดเทคโนโลยีสำหรับส่งโทรทัศนใต้น้ำสำเร็จ สองปีต่อมาสถานีกระจายเสียงโคลัมเบียได้แสดงโทรทัศนสีให้ชมและเริ่มส่งโทรทัศนสีเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๑ โคเบสยังไปยังเมืองสำคัญ เช่น บอสตัน, นิวยอร์ก, ฟิลาเดลเฟียและวอชิงตันเป็นต้น

ฝนเทียม (Man — made Rain)

ฝนตกเกิดขึ้นตามธรรมชาตินั้น เกิดจากเมฆฝนที่ลอยอยู่ในอากาศ ถล่มพัดชนสู่พื้นซึ่งมีอากาศหนาวยิ่งกว่า ทำให้ละอองไอน้ำที่ประกอบเป็นก้อนเมฆนั้น รวมตัวเป็นหยดน้ำตกลงมาเป็นฝนจากความจริงของนักวิทยาศาสตร์จึงประดิษฐ์ “เซอฝนเทียม” (Seeding Rain Cloudes) ขึ้น โดยพอมเมฆฝนผ่านมาเหนือบริเวณที่ต้องการทำให้ฝนตก เขาใช้เครื่องบิน บินฝ่าเมฆฝนเหล่านั้นพร้อมกับพ่น “เซอฝนเทียม” คือเกล็ดน้ำแข็งแห้ง (Dry Ice) ที่ประกอบด้วยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ที่ลดความร้อนลงจนเย็นจัดจนแข็งตัว เกล็ดน้ำแข็งแห้งนี้เมื่อกระทบกับอากาศก็จะระเหิดสลายตัวออกอย่างรวดเร็ว และการสลายตัวก็ด้วยการละลายของเกล็ดน้ำแข็งแห้งจำนวนมากเช่นนั้น ต้องอาศัยความร้อนแฝงจากเมฆฝนมาช่วยในการระเหิดมากมาย จึงทำให้ไอน้ำบริเวณนั้นมีอุณหภูมิลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว ละอองไอน้ำจากเมฆฝนก็จับตัวเป็นหยดน้ำตกลงมาเป็นฝนได้ ฝนเทียมจึงมีประโยชน์อย่างยิ่งในการช่วยการเกษตรกรรมตามบริเวณที่ฝนตกน้อย หรือในฤดูแล้ง แม้ว่าการมั่วซั่วทำให้ฝนตกลงมาจะยุ่งยากซับซ้อนและสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมากก็จริงแต่ก็สร้างความหวังให้เกิด

ซึ่ง ในอนาคตโลกในภูมิภาคที่แห้งแล้งจะชุ่มชื้นและแผ่นดินจะอุดม
ด้วยพืชพันธุ์ เพราะอำนาจของฝนเทียม

พลาสติก (Plastic)

พลาสติกมีใช้วัตถุที่มีอยู่ตามธรรมชาติ แต่เป็นสารที่สำเร็จขึ้นมา
ได้ด้วยการวิเคราะห์และสังเคราะห์กันทางวิทยาศาสตร์ คำว่า Plastic
มีความหมายว่า ถูกขึ้น ถูกหลอม เป็นรูปร่างได้และมีอยู่มากมายหลาย
ชนิด บางอย่างเหนียวเหนียวเท่าเหล็กกล้า บางอย่างเบากว่าอะลูมิเนียม
บางอย่างใสๆ แก้ว บางอย่างอ่อนนุ่มเหมือนยาง บางอย่างอ่อนเหมือน
ตะกั่ว บางอย่างแข็งกระด้างเหมือนเหล็ก ฯลฯ สักแล้วแต่คนเค็มจะ
สังเคราะห์ขึ้น เพื่อประโยชน์ทางหนึ่งทางใดโดยเฉพาะ

สารประกอบทนกันเค็มแยกมาสังเคราะห์ขึ้น เป็น พลาสติก นั้น ที่
สำคัญ ๆ ได้มาจากถ่านหิน น้ำมันปิโตรเลียม ก๊าซธรรมชาติบางอย่าง
อากาศ น้ำ เกลือ เยื่อของพืช และหินปูน เป็นต้น และเมื่อแยกตาม
ลักษณะของการผลิตออกมาเป็นของใช้แล้ว มีอยู่ ๓ พวกด้วยกันคือ

พวกที่ต้องอาศัยความร้อนทำให้แข็งตัว (thermosetting) พลาสติก
ประเภทนี้แรกถูกความร้อนมันจะเหลวและไหลไปตามแบบใดก็ได้ ความ
กดดันของอากาศ แต่เมื่อลดความกดดันลงและให้ความร้อนสูงขึ้นมันจะ
เกิดปฏิกิริยาทางเคมีทำให้แข็งตัวขึ้น โดยไม่อาจทำให้ละลายเหลวได้อีก
ต่อไป

พวกที่ต้องอาศัยความร้อนในการหลอมเหลว (thermoplastic)
พลาสติกประเภทนี้หลอมเหลวและเย็นเข้าแบบต่าง ๆ ได้เมื่อได้รับความ

ร้อนอยู่ แต่เมื่อปล่อยให้เย็นและแข็งตัวจนแล้ว จะอ่อนจนหลอมตัวได้อีกเมื่อถูกความร้อนใหม่

พวกพิเศษ คือพลาสติกบางชนิดไม่อยู่ในสองพวกข้างต้น เพราะมีอาการพิเศษของตน เช่น พลาสติกเคซีน (Casein) ซึ่งจะแข็งตัวเมื่อแช่อยู่ในฟอร์มาลดีไฮด์ (Formaldehyde) โดยไม่ต้องใช้ความร้อนเลย

เชื่อนภูมิพล รัฐบาลไทยได้สร้างเขื่อนขนาดใหญ่กันแม่น้ำโขงจนทเขาแก้ว อำเภอสามเงา จังหวัดตาก ในชั้นเดิมเรียกขานกันทั่วไปว่า "เขื่อนย่นซี" ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๐๐ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดฯ พระราชทานพระปรมาภิไธยให้เป็นชื่อเขื่อนว่า "ภูมิพล" พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ตั้งพระราชดำเนิตรงวางศิลาฤกษ์ในการสร้างเขื่อนเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๐๔ และได้ตั้งพระราชดำเนิตรงเปิดเขื่อนและเดินเครื่องผลิตไฟฟ้า ณ เขื่อนภูมิพล เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๐๗ โครงการเขื่อนภูมิพลเป็นโครงการอเนกประสงค์ ประกอบด้วยเขื่อนกักน้ำขนาดใหญ่ตั้งขวางอยู่บนแม่น้ำโขงเหนือจังหวัดตากไปตามลำน้ำประมาณ ๕๗ กิโลเมตร ทำเลที่ตั้งเป็นช่องเขาแคบประชิดเข้าหากัน มีเนินหินแน่นและแข็งแกร่งพอที่จะรับแรงกดดันของน้ำและน้ำหนักของตัวเขื่อนได้ เบื้องหน้าสองฝั่งแม่น้ำมีเขาล้อมรอบกลายเป็นทะเลสาบใหญ่กว้าง ๑๒,๐๐๐ ไร่ ล้นลึกยากี่เมตร ครอบคลุมพื้นที่ทั้งเป็นป่าอยู่เดิมเป็นอาณาเขต ๓๐๐ ตารางกิโลเมตร และมีความยาวไปตามลำแม่น้ำจากเขื่อนขึ้นไป ๒๐๗ กม. ทั่วอำเภอชอตกในจังหวัดเชียงใหม่

เขื่อนภูมิพลเป็นเขื่อนรูปโค้งมีขนาดใหญ่และสูงที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตัวเขื่อนสร้างด้วยคอนกรีต ยาวตามโค้ง ๔๘๖ เมตร สูงจากรากฐาน ๑๕๔ เมตร สันเขื่อนกว้าง ๖ เมตร ฐานเขื่อนกว้าง ๕๒.๒ เมตร เกือบกักน้ำได้ ๑๒,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร มีอุโมงค์ระบายน้ำด้านขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๑๓ เมตร ๒ อุโมงค์ ซึ่งระบายน้ำได้ ๖,๐๐๐ ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที ที่เขื่อนติดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้าขนาดเครื่องละ ๗๐,๐๐๐ กิโลวัตต์ ๒ เครื่อง และมีสายส่งด้วยขนาด ๒๓๐,๐๐๐ โวลต์ ๓ ชุด ซึ่งขนานจากตัวเขื่อนถึงกรุงเทพฯ และเป็นสายเอก ยาวสายละ ๔๔๕ กิโลเมตร กับสายส่งด้วยขนาด ๑๑๕,๐๐๐ โวลต์ และ ๖๙,๑๐๐ โวลต์ อีก ๑๓ สาย รวมยาวทั้งสิ้นประมาณ ๒,๘๐๐ กิโลเมตร เพื่อบริการส่งไฟฟ้าจากสายเอกไปส่งให้ถึงที่ตงสถานผลิตแรงไฟฟ้าของจังหวัดต่างๆ ในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคตะวันตก รวม ๓๖ จังหวัด

ประโยชน์ที่ระไกรจากเขื่อนภูมิพลโดยเอกเทศจะเห็นได้ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ :-

— ในด้านการชลประทาน ทะเลสาบสำหรับเก็บน้ำเขื่อนภูมิพลซึ่งอาจกักน้ำได้ถึง ๑๒,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตรนั้นเป็นอ่างตาย คือเก็บน้ำไว้เฉย ๆ เสีย ๓,๖๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร เพราะฉะนั้น ตอนแรกเก็บน้ำไว้เพื่อใช้การจึงมีถึง ๘,๖๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร ในตอนนั้นฤดูฝนทะเลสาบนี้จะไม่เก็บน้ำไว้จนเต็มอ่าง โดยจะเหลือไว้สำหรับบรรจุน้ำในเขื่อน

กันยายนและตุลาคม ซึ่งเป็นเดือนที่ฝนตกชุกประจำปี เพื่อเติมให้เต็มอ่าง
 ถ้ายังเจือในเขื่อนกันยายนมันวามามาก แต่เดิมเมื่อไม่มีอ่างก็เกิดอุทกภัย
 บนพื้นที่เพาะปลูกด้านท้ายนาของเขื่อนได้ ตัวอย่างเช่นในปี ๒๕๐๒
 ทั้ง ๆ ที่มีการแผ่กระจายน้ำด้วยคลองส่งน้ำของโครงการ เจ้าพระยาอยู่แล้ว
 แม่น้ำยังย่งหลากมาท่วมพื้นที่เพาะปลูกตั้งแต่ท้ายเขื่อนลงมาจนถึงทุ่งราย
 ภาคกลางบางส่วน นาที่หลากมานั้นมีจำนวนเพียง ๒,๐๐๐ ไร่ปลูกยาสูบ-
 เมตร จึงเห็นได้ว่าปริมาณของอ่างตอนท้ายเขื่อนน้ำไวไซประโยชน์นั้นจะ
 เกี่ยนาหลากทุกถ้าวานน้ำไวไซให้หมดและอุทกภัยก็ลายในปี ๒๕๖๐ ก็จะมี
 บรรเทา

— ในด้านการชลประทาน โครงการเขื่อนภูมิพละทำการชลประทาน
 ให้แก่พื้นที่ในจังหวัดตากและกำแพงเพชรได้ประมาณ ๑,๕๐๐,๐๐๐ ไร่
 ทั้งในฤดูฝนและฤดูแล้ง พื้นที่เหล่านั้นหากใช้ทำนาจะได้ข้าวเพิ่มชนออกยละ
 ๓๕๐,๐๐๐ ตัน หรือคิดเป็นมูลค่าประมาณ ๕๐๐ ล้านบาท โดยคำนวณ
 ราคาข้าวตันละ ๑,๖๕๗ บาท

ในฤดูแล้ง น้ำซึ่งไหลผ่านเขื่อนถึงหน้าเขื่อนภูมิพละประมาณ ๖
 เท่าของน้ำธรรมชาติ ปริมาณของน้ำนั้นเมื่อใช้ในการชลประทานให้แก่พื้นที่
 ในจังหวัดตากและกำแพงเพชร ๔๐๐,๐๐๐ ไร่แล้ว ก็ยังเหลือพอสำหรับ
 ทำการชลประทานให้แก่พื้นที่ในโครงการเจ้าพระยา ๒,๕๐๐,๐๐๐ ไร่
 ซึ่งจะช่วยเพิ่มผลผลิตพืชผลฤดูแล้งขึ้นอีกเป็นมูลค่าประมาณ ๑,๐๐๐
 ล้านบาท

— ในกิจการคมนาคมทางน้ำ ซึ่งเป็นหัวใจของการขนส่งภาคกลาง เมื่อสร้างเขื่อนภูมิพลเสร็จแล้ว เรือขนาดกินน้ำลึก ๒ เมตร จะขนส่งได้ตลอดปีในระหว่างนครสวรรค์ ถึงยันที้ เมื่อได้ทำการขุดลำน้ำขงบางตอน กว้างแล้วและโดยการถ่ายเรือที่เขื่อนภูมิพล การขนส่งก็จะทำได้ถึงอำเภอชอติ จังหวัดเชียงใหม่ เป็นระยะทางทั้งสิ้น ๔๐๐ กิโลเมตร

— ในด้านผลิตกำลังไฟฟ้า เขื่อนภูมิพลสามารถผลิตเครื่องไฟฟ้าได้ ๒,๒๓๐ ล้านกิโลวัตต์ชั่วโมงต่อปีโดยไม่ต้องเสียเชื้อเพลิง ซึ่งเมื่อคำนวณราคาน้ำมันเชื้อเพลิงที่จะต้องใช้ในการผลิตไฟฟ้าตามปกติในปริมาณเท่านี้แล้ว เขื่อนภูมิพลจะช่วยประหยัดเงินค่าเชื้อเพลิงไว้ได้ถึงปีละ ๓๗๐ ล้านบาท

ค่าก่อสร้างตัวเขื่อน โรงไฟฟ้ารวมทั้งค่าสร้างสายเคเบิล สายรอง และสถานปลายทางที่จังหวัดต่าง ๆ อันเป็นงานในระยะแรกนั้นเป็นเงินทั้งสิ้น ๒,๒๕๐ ล้านบาท ในจำนวนนั้นเป็นเงินที่จากธนาคารโลก ๖๖ ล้านเหรียญอเมริกัน ในส่วนที่เป็นเงินบาทนั้นเป็นค่าชอติคืนและค่าทดแทนของสิ่งหาวิมทรพยอน ๆ ๑๐๓ ล้านบาท เป็นค่าภาษี ๕๗ ล้านบาท ในส่วนที่เป็นเงินตราต่างประเทศ เป็นค่าชอติคืนในระหว่างก่อสร้าง ๑๐ ล้านเหรียญอเมริกัน ถึงการสร้างเขื่อนภูมิพลจะต้องใช้เงินมากมายตามจำนวนดังกล่าวมา แต่เมื่อคำนึงถึงผลที่เขื่อนภูมิพลจะช่วยให้เกิดการพัฒนาประเทศแล้ว จะเห็นว่าประโยชน์จะได้ในภายหน้านั้นท่วมท้นค่าก่อสร้างเหลือคณานาทีเดียว

ท้องฟ้าจำลองกรุงเทพ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้มีพระกรุณาธิคุณเสด็จพระราชดำเนินมาประกอบพิธีเปิดอาคารท้องฟ้าจำลองกรุงเทพ เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๐๗ ท้องฟ้าจำลองกรุงเทพอยู่ในบริเวณทิวเขาของกระทรวงศึกษาธิการ ถนนสุขุมวิท ตำบลยานกวัวย อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร

ท้องฟ้าจำลองกรุงเทพ มีห้องวงกลมใหญ่ ๕๐๐ ที่นั่ง เป็นห้องสำคัญที่สุด ภายในห้องมีเครื่องฉายดวงดาว และเครื่องฉายอื่น ๆ สำหรับแสดงดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดาวเคราะห์ และปรากฏการณ์ธรรมชาติคล้ายกับของจริง เรียกว่า ห้องแสดงท้องฟ้าจำลอง

ระหว่างการแสดงก็มีวิทยากรบรรยายและชี้ดวงดาว หรือเทพฟ้าฟ้าอื่นให้เข้าใจโดยตรงเกี่ยวกับท้องฟ้า ตามรายการที่น่าสนใจต่าง ๆ เช่น การเกิดกลางวัน กลางคืน สรีรจักรวาล ดาวเคราะห์ ดาวฤกษ์ ดาวเทียม พระอาทิตย์เที่ยงคืน เป็นต้น

ระเบียบรอบห้องแสดงท้องฟ้าจำลองก็จัดทิวทัศน์ทางดาราศาสตร์และर्मทจากนายหนังสือ และของทรงรัก ซึ่งท่านผู้ชมจะเลือกชม เลือกซื้อได้ตามความพอใจ

ส่วนหอดูดาวนั้นมีกล้องโทรทรรศน์สำหรับดูและถ่ายภาพดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ที่เกิดในท้องฟ้า

ทั้งจำลองและหอบุญดาวที่สร้างขึ้น นอกจากจะเป็นสถานสำหรับ
การศึกษาโดยทั่วไปแล้ว ยังเป็นแหล่งให้ความเพลิดเพลินและพักผ่อน
หย่อนใจที่ดีสำหรับบุคคลทุกชั้น ทุกวัยอีกด้วย ประโยชน์ที่เห็นได้ชัดเจน
ที่สุดก็คือ

๑. ช่วยส่งเสริมศีลธรรมจรรยาให้แก่เยาวชนและแก้ปัญหาเยาวชน
๒. ช่วยให้เราสามารถดูต่าง ๆ ได้ชัดเจนแจ่มใสกว่าที่เราดูจาก
ของจริงตามธรรมชาติ โดยปราศจากการรบกวนใด ๆ และดูได้ทุกฤดูกาล
ทั้งนี้เพราะการดูจากท้องฟ้าจริง ๆ มักมีอุปสรรคเสมอ อาทิเช่น ความ
แปรวนแปรของบรรยากาศ มีเมฆ หมอก หรือฝนตก
๓. ช่วยให้เราสามารถดูลักษณะ และการเคลื่อนไหวของดวงอาทิตย์
ดวงจันทร์ และดวงดาวที่เคยเป็นมาแล้วในอดีต หรือในอนาคตได้ตาม
ความต้องการ
๔. ช่วยให้เราสามารถดูท้องฟ้าที่ดำมืด ๆ ในโลกได้ตามความ
ต้องการทันทีทันใด
๕. ช่วยให้เราสามารถดูการผันตามธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ความ
เว้าแหว่งของดวงจันทร์ สूरียุปราคา จันทรุปราคา ดาวตก พระอาทิตย์
เที่ยงคืน ฯลฯ ได้อย่างชัดเจนทันที ตลอดจนการโคจรของดาวเทียม
ในทิศทางต่าง ๆ

๖. ทำให้เราสามารถตรวจสอบลักษณะรูปร่าง การชนกันการตกของกลุ่มดาวฤกษ์ และดาวเคราะห์ที่จะปรากฏในท้องฟ้าประเทศไทย อันจะทำให้การศึกษาวิชาดาราศาสตร์ได้ผลดียิ่งขึ้น

บันไดแห่งความรู้

มาเถิดหนาบรรดาเพื่อนทั้งหลาย
อย่าเหนื่อยหน่ายขึ้นบันไดไปกับฉัน
ชมตลาดวิชานานาพรรณ
เร่งเลือกสรรศึกษาคราเยาว์เอย.

บุญเจือ องค์ประดิษฐ์

ระเบียบการเข้าชมท้องฟ้าจำลองกรุงเทพ

๑. ขอให้ผู้เข้าชมไปถึงก่อนเวลาแสดงประมาณ ๑๐ นาที
๒. เมื่อเริ่มการแสดงแล้วจะไม่เปิดประตูให้ผู้ใดเข้าออกอีก
๓. ห้ามสูบบุหรี่ในห้องแสดงท้องฟ้าจำลอง
๔. ห้ามเด็กอายุต่ำกว่า ๕ ขวบ เข้าชม
๕. โปรดอย่านำสิ่งของรับประทานติดตัวเข้าชม
๖. โปรดอย่าทำเสียงให้เป็นที่รบกวน
๗. ห้ามใช้แฟลชถ่ายรูปในระหว่างการบรรยาย
๘. โปรดช่วยกันรักษาความสะอาดทรัพย์สินของทางราชการด้วย

วัน เวลา เปิดให้ชม

กำหนดการแสดงทุกวัน เว้นวันอังคารและวันพุธ ตามเวลาต่อไปนี้

เช้า เวลา ๘.๐๐ น. และ เวลา ๑๐.๓๐ น.

บ่าย เวลา ๑๔.๐๐ น. และ เวลา ๑๖.๓๐ น.

ทั้งนี้ อาจเปลี่ยนแปลงได้โดยมีต้องประกาศล่วงหน้า

อัตราค่าเข้าชม

๑. รายบุคคล

ก. ผู้ใหญ่ คนละ ๕ บาท

ข. นักเรียน นักศึกษา นิสิต เด็ก คนละ ๒ บาท

๒. บุคคลตั้งแต่ ๔๐ คน ขึ้นไป

ก. ผู้ใหญ่ คนละ ๓ บาท

ข. นักเรียน นักศึกษา นิสิต เด็ก คนละ ๑ บาท

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๖๖ สตรีกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๖

